

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEIDI R. KLING

Deniz

ROMAN

Bro
Sis

BAZEN BİRİNİ
SEVMEK İÇİN
ÖNCE BİR ACIYI
PAYLAŞMANIZ
GEREKİR

ARTEMIS

Deniz

BAŞIMIZA GELECEKLERİ BİZ SEÇMİYORUZ.
SONRASINDA NE YAPACAĞIMIZA İSE KARAR VEREBİLİYORUZ.
HAYATIMIZA DEVAM EDİYORUZ.

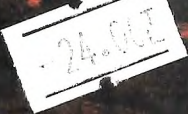
Sienna Jones, Hint Okyanusu'ndaki bir uçak kazasında kaybettiği annesinin ardından zor günler geçiriyor. Okyanus ve uçak korkusu kâbuslarında bile peşini bırakmıyor. Babası, tsunami felaketinden etkilenen çocukları ziyaret edecek uluslararası yardım ekibine katılmasını önerdiğinde, Sienna onun ya şaka yaptığını ya da aklını kaçırdığını düşünüyor. Yine de merhametli yanı ağır basınca, Endonezya'ya uzun ve korkutucu bir yolculuk yapıyor.

Gel gelelim, orada Sienna'yı hayatında gördüğü en yakışıklı çocuk bekliyor: Deni. Öylesine esrarengiz ve içine kapanık ki, bu hâli Sienna'yı derinden etkiliyor. İkisi dost olmakta gecikmiyor ve Deni, haber alamadığı babasının hâlâ hayatta olabileceğini öğrendiğinde, Sienna onunla tsunaminin merkez üssüne gitmekte tereddüt etmiyor. Deni'nin ümidini anlayabiliyor ve evinde onu her ne bekliyorsa, bununla, birlikte yüzleşmelerini istiyor. Büyük bir risk aldıklarının farkında, ama öğreneceklerinin, ikisinin de kalbini kıracağını henüz bilmiyor.

Ölümçül tsunami felaketinin sonrasını anlatan *Deniz*, genç yetişkin edebiyatına yeni bir soluk getirecek, sürükleyici ve dokunaklı bir aşk hikâyesi.

"*Deniz* adını aldığı deniz kadar güzel ve çalkantılı, özenle işlenmiş bir hikâye. Kendimizi bir anda ölüm, yıkım, merhamet ve umut gibi insani duyguların derinliklerinde buluyoruz. Fedakârlığın tiyleştirici gücü ve kalbin sevmek kapasitesi üzerine romantik ve dokunaklı bir roman."

-Sarah Ockler, *Twilight Boy Summer*'in yazarı

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisayinlari

Deniz

HEIDI R. KLING

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tramlez.org>

ARTEMİS

ABG/291
AB/584
AÇ/909
A/55

DENİZ

HEIDI R. KLING

Orijinal Adı: Sea

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Ekim 2017
ISBN: 978 - 605 - 304 - 280 - 8
Sertifika No: 10905

HEIDI R. KLING © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Deniz

HEIDI R. KLING

ARTEMIS YAYINLARI / ARTEMIS PUBLICATIONS
Yayın No: 100 / ISBN: 978-605-431-100-1
Ücretsiz PDF Arşivi - <https://arhiv.org/>

*2004 yılındaki trajik tsunami felaketinin kurbanlarına
ve bu felaketten sağ çıkanlara; hayatımın en tatlı portakallı
dondurma ışığı D, E ve A'ya; ve seven, kaybeden ve tekrar
denemeye cesaret eden herkese.*

ÖNSÖZ

DÖRT HAFTA SONRA

Dünyanın öbür ucunda tek başıma oturmuş, annem olabilecek bir deniz kaplumbağasıyla konuşuyorum. Sevdiğim çocuk, sevdiği kızla birlikte ve sevdiği kız ben olmayabilirim. Daha önce çılgınlığın yarı yolundaysam şimdi ona vardım. Sırılsıklam yıkıntıların üzerinde ateş karıncaları yüzüyor, minik iblisleri andıran yılanlar kumsal boyunca ilerliyor. Onların yolundan çekilemeyecek kadar terliyim.

Safir rengi deniz, kahverengi, yoğun köpüklere dönüşürken, kızgın güneşte gözümü kırıştırtarak kaplumbağayı izliyorum. Kulaklarıma güvenmiyorum ama yemin ederim, gittikçe kabaran dalgalarda hayal meyal çılgınlıklar duyuyorum. Bir çeşit uçan kertenkele ensemde orada vızıldıyor. Onu kovuyorum ama geç kaldığımı farkındayım. Şimdi ısırdığı yer balon gibi şişecek. Bunu düşünmek yerine gülümsemesi aklıma geliyor. Kollarından fırlayan damarları, gözlerinde o esrarengiz bakışla adımı söylemesi.

Onu ne kadar bekleyeceğim?

Başım dönüyor. Tropik sıcak, nemli hava ve her şey yüzünden. Deniz kaplumbağası gözlerimin içine bakınca kendi sesimle irkiliyorum.

“Şimdi ne yapacağım?”

DÖRT HAFTA ÖNCE

KÂBUS

Hep aynı rüya. Ama onun değil, benim uçağım. Denize doğru döne döne düşüyor. Tıpkı kumsaldaki korkunç hız treni gibi. Ama daha kötüsü, çünkü bunun sonunda seni bekleyen bir pamuk şeker yok. Sadece kulakları sağır edici gürültü ve yosunlar. Dondurucu su ve giderek yaklaşan ölüm. Derinlere iniyorum, aşağı, daha aşağı ve bedenim okyanusun dibine değişiyor. Gözlerim açık ama göremiyorum. Zifiri karanlıkta boğulurken sessiz çığlıklar atıyorum. Ta ki biri beni sarsarak uyandırana dek.

“Sienna, beni duyabiliyor musun? Uyan!”

Uykumdan fırlayıp babamın koluna yapıştım.
“Bağırdım mı?”

Gözlüğünün ardındaki gözleri endişeyle dolu, kafasını salladı. “Sadece kötü bir rüyaydı. Geçti,” dedi kolumu okşayarak. “Giyinince aşağı gel. Sana bir sürprizim var.”

On beşinci doğum günüm ve hâlâ buz gibi terlerle uyanıyordum.

“Hemen geliyorum,” dedim.

Eşofman altımı çekip sarı saçlarımı atkuyruğu yaptım. Sandalyenin arkasında sallanan sütyenimi alıp ince askılı atletimin içine giydim ve merdivenlerden inmeye başladım. Babamın yıllarca önce tamir edeceğine söz verdiği son basamağa gelince parmak uçlarımı çiziklerle dolu tırabzana koyup dikkatimi topladım.

Mutfağa girdiğimde tanıdık bir ses gürlüyor. “Veee Siennnnnnaaaamerika geliyor!”

Harry Potter’daki Hagrid’i kızıl saçla hayal edin. Şimdi ona bir doktor kimliğiyle, solmuş Hawaîi kıyafetleri ekleyin. İşte, size babamın en yakın arkadaşı, Koca Doktor Tom.

Vaftiz babam bana sıkıca sarılırken kıkırdamalarım inlemeye dönuştü.

“Dur. Lütfen. Nefes. Alamıyorum.”

“On beş, ha? *Mamma mia!*”

Tom ateş yakmaya çalışmış gibi kafamı ovuşturdu. Dev elini itip mutfak masasındaki yerimi aldım ve bozulan atkuyruğumu düzelttim.

“Amma büyüdün,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Zamanın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyorum.”

“Büyükannem nerede?” diye sordum. Herhâlde doğum günü sürprizim Tom değildi!

Tam lafının üstüne, camlı kapı yana doğru açıldı ve büyükannem sabah sisini beraberinde getirerek içeri girdi. Üç yıl önce babama yardım etmek ve bize *göz kulak olmak* için konuk evine taşınmıştı. Gümüş rengi saçları yanağıma değdiğinde yasemin kokusunu içime çektim. “Mutlu yıllar, benim tatlı Sienna’m,” dedi bana bir öpücük vererek.

“Teşekkürler, büyükanne.” Gözüm kapıdaydı. Acaba sürpriz ne olabilirdi? Araba? Yok canım! Daha yaşıam tutmuyordu. Öyleyse?

İskemlemin kenarına doğru kayıp ılık kruvasanımı kemirmeye başladım. Sonra büyükannemin Tom’a şüpheyile baktığını fark ettim.

“Seni görmeyi beklemiyordum, Thomas. Afrika’da olduğunu sanıyordum,” dedi. Sesinde merakın ötesinde bir anlam var gibiydi.

Tom iskemlesinde kıpırdandı. Babamla birlikte on dört yaşındayken annesinin pikabını büyükannemin garaj kapısına bindirdiğinden beri ondan tırsardı.

Babama bir bakış fırlatıp telaşla cevap verdi. “Evet, Afrika’daydım, Bayan Jones. Daha dün gece geldim.”

Sonra derin bir sessizlik oldu.

Babama, büyükanne ve tekrar Tom’a baktım. Tom’un uluslararası sağlık ve sosyal yardım işlerinden konuşmak annemden söz etmek gibiydi. Bunu yapabildiniz ama ardından gelen sessizlik sizi pişman ederdi.

Meyve suyu bardağımı tıkırdatarak etrafıma bakındım. Ne bir süs ne benim doğum günüm olduğuna dair bir ipucu vardı. Sadece açık büfe tarzı tezgâha yerleştirilmiş gümüşler ve porselen tabaklar.

Bu saatte bir sürpriz parti vermiş olamazlardı. Sabahın sekiziydi ve arkadaşlarımla hepsi yaz tatilinin ilk günü şerefine tembellik ediyordu. Kankam Bev dışında kimse bu kadar erken gelmezdi. Fakat Bev'in erken kalkmak için her zaman bir bahanesi vardı. Ders çalışmak, sabah koşusu ya da başka bir şey. Onu çağırırsalardı kesin gelirdi. Ama yoktu.

Babam boğazını temizleyip Tom'a döndü. "Eee, jet lag olmadın mı?" Sesi alaycıydı ama bunu konuyu değiştirmek için sorduğunu biliyordum.

Tom bir goril gibi göğsünü yumrukladı. "Ne jet lag'i? Çelik gibiyim." Sonra sesini alçalttı. "Tıpkı attan düşmek gibi, Andy. Tekrar ata binmeyi öğrenmek istiyorsan bir an önce eyere atlamalısın."

Gözlerimi devirdim. Klişeleşmiş at benzetmeleri için fazla erken bir saat değil miydi?

Büyükannem fincanındaki nane çayını karıştırırken kaşlarını çatdı. Bir an gözlerimi koyu renkli sıvıya diktikten sonra tekrar ona baktım. Yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

Annem kaybolduktan sonra babam yurtdışında çalışmayı bırakıp evde benimle kalmaya başlamıştı. Bizimle.

Burada, San Francisco'nun güneyindeki küçük kıyı kenti, El Angel Miguel'de özel bir psikiyatri kliniğinde iş bulmuştu. Sanırım onun da ortadan kaybolmasını kaldıramayacağımı düşünmüştü. Ama artık iyiydim... Yani bir bakıma. En azından vaktimin çoğunu öyleymiş gibi yaparak geçiriyordum.

"Kumsal nasıldı, anne?" dedi babam muzip bir bakışla.

"Harika." Büyükanнем ellerini kotuna silerken sesi kaba ve sertti. "Sis dağılıyor. Kızıma yeni doğum günü deniz kabukları topladım."

Kumlu deniz kabuklarıyla dolu bir kâseyi önüme koydu. Ona teşekkür edip kabukları incelemeye başladım. Küçüklüğümden beri yassı denizkeşanesi biriktirirdim. Bunları bütün hâlde bulmak kolay değildi.

Merdivene bir bakış atıp *acaba yatağa geri mi dönsem* diye düşündüm.

Büyükanнем kusura bakmasın ama sürpriz dedikleri bu muydu? Deniz kabukları mı?

Sonra o kapıyı çaldı.

Mide kaslarım kopacakmış gibi gerilmişti.

Vera'nın burada ne işi vardı?

"Herkesе güneydin! Kusura bakmayın geciktim ama size bagel getirdim!" Pembe ve seksi eşofmanı içindeki Vera elini havaya kaldırıp beyaz kese kâğıdını gösterdi. "Ne olur kahve hazır de, Andy! Gene baş ağrım tutmak üzere."

“Resmen bağımlısın,” dedi babam ruhsuz bir sesle ama gözlerinin içi gülüyordu. “Dur sana tazesini hazırlayayım.”

Vera bana dönmeden önce, “Kahramanım!” diye şakıdı. “Doğum günün kutlu olsun, Sienna.” Vera benim eski terapistimdi. Anahtar kelime; *eski*. Beş seans sonra ona gitmekten vazgeçmiştim. Babamın, bırakın şu anda kendini ona kahve yapmaya adamasını, Vera’yla nasıl çalıştığını bile anlayamıyordum.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım meyve suyu bardağının içine doğru.

Babam doğum günü kutlamama onu neden çağırmıştı ki?

Vera her zamanki yılışik tavrıyla üzerimden masaya eğilip bir avuç yabanmersini aldı ve ağzına attı. Koyu kahve buklelerinin ortasındaki kırılmış yola bakmamak için kendimi zor tuttum.

“Nasıl gidiyor, Sienna?” dedi manikürlü elini omzuma koyarak.

Bu soru beni annemin uçağının kaybolduğu günlere götürmüştü. Ofisinde, tam karşısında oturuyordum. Yine o, önceden çalışıldığı belli ve şefkatli ses bana aynı soruyu soruyordu. *Nasıl gidiyor, Sienna?*

On iki yaşındaki bense köşedeki muz ağacının cilalı yapraklarını sayarak ağlamamaya çalışıyordum.

“İyiyim,” dedim bir an duraksadıktan sonra.

İyiyim, diye tekrarladım içimden. O zaman da aynı yanlanı söylemiştim.

Babam, ona geçen Noel’de hediye ettiğim kupada buharları tuten kahvesini uzatınca, Vera gülümsedi. Bir süre beyazlatılmış dişlerini sergiledikten sonra kahvesinden fazlasıyla uzun bir yudum aldı. Sözde ne kadar beğendiğini gösteriyordu. Altı st bir *kahveydi* yahu!

“şahaneymiş, Andy. Etiyopya kahvesi mi?” *Hrrrp.*

“Endonezya,” dedi babam göz kırparak. *Iyyy!*

Sessizce kfrettim.

“Aha, büyük olayın şerefine, ha?” diye şakıldı Vera.

“Anlayamadım, hangi olay?” diye sordu büyükannem.

“Siz neden bahsediyorsunuz?”

Tom, Vera’ya bir dirsek attı. “Daha o konuya gelmedik, V.”

Vera hemen eliyle ağzını kapadı. “Ay, pardon.”

Babam bir şey demek yerine masaya bir tabak taze pancake koydu. Tam da sevdiğim gibi üzerlerine pudra şekeri serpilmişti ama artık a değildim. Tuhaf bir şeyler dönüyordu ve bundan hoşlanmamıştım.

“nce doğum günü kızı buyursun,” dedi babam yapmacık bir sesle. Ona dikkatle baktım. Aslında daha beni uyandırmak için odama geldiğinde şphelenmeliydim. Takım elbise gömleği ve tl pantolonuyla bir zamanlarki hippie hâlinden çok geç bir zppeye benziyordu. Oysa cumartesi sabahları genelde annemin eski sabahlığını giyip elinde kahvesi, gözlerinde boş bir bakışla ortalıkta dolaşırdı.

Sabrım tükenmişti. “Neler oluyor? Geleceğimiz konu nedir?” diye sordum.

“Kahvaltı bitene kadar bekleyecektim ama...” Bana kocaman gülümsedi. “Mutlu yıllar, tatlım.” Babam mutfak tezgâhının çekmecelerinden birini açıp içinden çıkardığı zarfı uzattı. Üzerinde büyük, kırmızı bir fiyonk vardı. “Hepimizden sana. Seni yurtdışına davet ediyoruz.”

Yurtdışı mı?

Kalbim küt küt atarak zarfı açtım.

Bir uçak bileti.

Şaşkınlıkla okudum:

YOLCU: Bayan Sienna Hope Jones

Uçuş no: 13003 San Francisco Uluslararası Havaalanı (SFO) – Yogyakarta (JOG)

Tarih/Saat: 10 Haziran, Kalkış: 12:00 Varış: 17:00

CHINA AIR, Aktarma: Taipei, Jakarta

Dönüş...

Artık okuyamıyordum. Kelimeler birbirine karışmıştı.

“Bir yanlışlık olmalı. Baba?”

Sessizlik. Herkes bana bakıyordu.

“Hayır yok, tatlım. Bilet senin için,” dedi babam. Şakağını ovalayıp beni izlerken gözlerinde bir korku belirmişti. Sanki bir uçurumun kenarında sallanıyordum ve hangi tarafa düşeceğimi kestiremiyordu.

Büyükannem iskemlesini geriye itip ayağa kalktı ve omzumun üzerinden bilete baktı. “Bu ne, Andrew?”

Babam tekrar boğazını temizledi. “İki haftalığına Endonezya’da bir yetimhaneye, bir *pesantren*’e gideceğiz ve Sienna’nın bize katılmasını istiyoruz.” Tekrar bana döndü. “Bize tsunamiden kurtulan yetimler konusunda yardım edebileceğini umuyoruz, hayatım. Çoğu kâbuslardan ve travma sonrası stres bozukluğundan şikâyetçi. Amacımız, daha doğrusu amaçlarımızdan biri, yatakhanelerini yeniden yapılandırmak ve bir aile evine dönüştürmek. Onlardan yaşça büyük bir kızın *anneleri* ya da *ablaları* gibi davranması küçük yetimlerin iyileşmesinde...”

Sanki yabancı bir dilde konuşuyordu.

Bir uçağa binmemi mi istiyordu?

Okyanustan geçecek bir uçağa?

Büyük doğum günü sürprizim bu muydu?

Birden alev almışçasına bileti yere attım.

“Bu konuyu önce benimle konuşmalıydın,” dedi büyükannem sessizliğe son vererek. “Aceh’te savaş yok mu? Üstelik orası felaket bölgesi ve salgın hastalıklar kol geziyor. Bunu ne zamandır planlıyordun?”

Büyükannemin genelde sakın yüzü kıpkırmızıydı. Bakışlarında daha önce görmediğim tarzda bir öfke vardı. “Uçmaktan ne kadar korktuğunu biliyorsun. Bunu istedi-

* Endonezya’daki dini eğitim veren yatılı okullar. Ç.N.

ğine inanamıyorum. Özellikle de Hope'un nasıl öldüğünü düşününce.”

Hope.

Annem.

Babam kupasını masaya öyle bir indirdi ki her yere kahve sıçradı. Vera hemen peçetesini kapıp masayı temizlemeye girişti. “Sienna benim kızım, anne,” dedi babam. “Onun için neyin iyi olduğunu biliyorum. Tsunaminin merkez üssü, Banda Aceh’ti. Biz oraya değil, Java’ya gidiyoruz. Gayet güvende olacağız.”

Güvende?

Babam bunun sözünü nasıl verebiliyordu? Aynısını üç yıl önce de dememiş miydi?

O eve gelmişti ama annem...

Güvende.

“Sienna, iyi misin?” diye sordu büyükannem. “Çabuk su ver, Andrew! Galiba bayılacak.”

Sesleri yankılara dönüştü. Sanki bir tünelin iki ucundan birbirlerine bağırıyorlardı. Boğazıma kocaman bir yumru oturmuştu ve ne kadar yutkunursam yutkunayım geçmiyordu. Ellerim titremeye başlamıştı. Kalbimin bu kadar hızlı atabileceğini bilmezdim. Güçlkle nefes alıyordum.

“Ben... Ben susamadım, ben...” Aydınlık mutfak karanlığa büründü. Sanki bir yıldız gözlem evindeymişim gibi parlak noktacıklar görmeye başladım. Sırtımdan aşağı

kor gibi sıcak ve buz gibi soğuk terler boşandı. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Kırık merdivenden koşarak tırmanıp o anda ihtiyacım olan tek şeye yöneldim.

KARTPOSTAL

Titreyen elimde eski bir kartpostalla kilitli banyo kapımın arkasında duruyordum. Kapağında yeşil-mavi denizde umarsızca yüzen deniz kaplumbağaları vardı. Bir süre parmağımı sert kabuklarının dış hatlarında gezdirdikten sonra cesaretimi toplayıp kartın içini açtım ve eski gözyaşlarımla ıslanmış tanıdık satırları okudum.

Canım,

Umarım Örümcek'le ikiniz sörf kampında harika vakit geçiriyorsunuzdur! Eve döndüğümüzde yeni numaralarını görmek için sabırsızlanıyoruz. Babanla seni çok özledik.

Bugün tıpkı bu karttakilere benzeyen iki dev gibi deniz kaplumbağası gördük. Hani şu yüz yaşına kadar yaşayanlardan. Dördümüz birlikte yüzdük. Keşke sen

de yanımızda olsaydın. Yakında görüşüp doğum gününü kutlamak üzere!

Seni kucaklayıp öpüyoruz, annen (ve baban)

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Bu kartpostal on ikinci doğum günümde diğer kartlar ve reklam broşürleriyle birlikte gelmişti. Babam Tayland'dan annemsiz döndükten bir hafta sonra.

Babama bunun elime geçtiğinden bahsetmemiştim. Çünkü kartpostal bizim sırrımızdı.

Annemle paylaştığım son sır.

Kartı dikkatle eski günlüğümün arasına koyup yüzüme soğuk su çarptım. Sonra ellerimi serin mermerle dayayarak kafamı kaldırdım.

Ayna temizdi. Ama üç yıl sonra, hâlâ kendim gibi görünmüyordum.

ÖRÜMCEK

Hani sinema salonundan çıktığınızda etraf hâlâ karanlık-mış gibi gelir ya. İşte, tıkrılar başladığında aynı böyle bir hisle gözlerimi kırpıştırıyordum.

Tık... tık.

Yatağımdan kalkıp pencereye yürüdüm.

Örümcek?

Gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için onları birkaç kez açıp kapadım. Serbest elini (diğerinde sörf tahtası vardı) bana salladı. Sarı saçları hâlâ ıslaktı. Penceremi açınca serin ve sisli rüzgâr içeri doldu.

“Pencereme taş mı atıyorsun?” diye sordum.

“Deniz kabuğu ve suçumu kabul ediyorum,” dedi.
“Duyduğuma göre kendini odana kapamışsın?”

“Sahi mi? Kim dedi?”

“Bev onu aradığını söyledi ve öfkeden kudurduğunu. Kapını çalmak için iyi bir gün olmadığına karar verip seni

buradan taciz edeyim dedim.” Kendinden emin bir tavırla sırtıttı. Herkes onu gördüğüne sevinirdi ve Örümcek bunu iyi biliyordu.

Dayanamayıp gülümsedim. Evet, onu görmek güzeldi.

Kafasını eğdiğinde gözlerindeki muzip pırıltı kaybolmuştu.

“Önceki gün senin bir şeyini buldum ve bugün doğum günün olduğuna göre onu sana geri vermek istiyorum.”

Doğum günümü mü hatırlamıştı? Örümcek’le ne zamandır teke tek muhabbet etmemiştik. Onu ya Bev’e gittiğimde görüyordum ya da plajda etrafı sörf manyağı arkadaşları ve kız gruplarıyla çevriliyken. Okul koridorlarında karşılaştığımızda doğru düzgün yüzüme bile bakmıyordu. Şimdiyse bütün rahatlığıyla evime gelmiş, bana doğum gününden söz ediyordu!

“Sahi mi? Neymiş o?” diye sordum.

Şakadan kaşlarını çattı. “Söylemem. Gelip kendin öğrenmelisin. Dolabımda seni bekliyor.”

Örümcek’in evinde olmayı hayal edince yüzüm yanmaya başladı. İlk kez beni Bev değil, o çağırıyordu ve bunca zaman sonra onun odasında yalnız olacaktık.

Bir şey demem gerekti.

Saçlarımı arkaya atıp saçma bir soru sordum. “Sörf mü yapıyordun?”

Gözleri parladı. “Dalgalar omzuma kadar geliyordu,” dedi. “Herhâlde fırtına çıkacak. Orada olmalıydın.”

Orada olmak mı? *Bence de.*

Hazır laf dev dalgalara gelmişken... “Bev doğum günü sürprizimden söz etti mi?”

Örümcek evet dercesine kafasını salladı. İşaret parmağımın yanındaki sert deriyi koparıp birden patladım. “Biliyorsun, ben uçağa binmiyorum.”

“Evet,” dedi bir an bile duraksamadan. Tabii biliyordu. Yaşadıklarım sırasında yanımdaydı. *Sienna artık uçağa binmiyor. Sienna artık sörf yapmıyor. Sienna artık hiçbir şey yapmıyor.*

“Ama durum farklı olsaydı... tsunami kazazedelerine yardım etmek hoşuna giderdi,” dedi cesaret verircesine.

Birden şüpheledim. “Seni babam mı gönderdi? Yani beni ikna etmen için?”

Örümcek kaşlarını çattı. “Hayır. Bunu da nereden çıkardın?”

“Bilmem. Sadece... seni gördüğüme biraz şaşırdım.”

Çıplak ayaklarının üzerinde öne arkaya sallandı. Çocukken şimdi dikildiği tahta yolda paten yarışı yaptık. Artık eskiyip çizik içinde kalmış, tahtaların aralarında yabancı otlar bitmişti.

Tuzlu saçlarını kaşıyarak “Şimdi gitmeliyim,” diye seslendi. “Yalnızca uğrayıp doğum gününü kutlamak istemişim. Hücre hapsinden çıkmaya karar verince uğra!”

“Tamam.”

Başka bir şey daha söylemek ister gibi yüzüme baktı.

Ama sonra omzunu silkti. “Görüşürüz,” dedi el sallayarak.

“Örümcek?”

“Evet?”

Buraya benimle yeniden arkadaş olmak istediği için mi geldiğini sormak istiyordum. Eğer öyleyse neden bunca zaman beklemişti? Ama eziğin teki gibi görünmemek için vazgeçtim.

Elini kulağının arkasına attı. “Seni duyamıyorum, Denizkızı!”

Eski takma adımı duyunca irkildim.

Ne diyecektim?

Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ama artık küçük değildik. Örümcek sıska ve hiperaktif bir oğlandan buranın en seksi çocuklarından birine dönüşmüştü. Boynundan ayak bileklerine kadar kapalı ıslak sörf kıyafeti 1.80’lik boyunu ve düzgün vücudunu iyice belirginleştiriyordu.

O Bay Havalı’ydı ve ben... artık öyle değildim. Artık Denizkızı değildim ve onu uzun zaman önce aklımdan çıkarmıştım.

“Sienna’yı kullanıyorum,” diye düzelttim.

Gözlerini kırıştırdı. “Ah, pardon.” Sesinde hayal kırıklığı vardı. “Unutmuşum.”

Omzumu silip bakışlarımı uzun caddenin ötesindeki gümüş mavisi okyanusa çevirdim.

Eğer burada bir tsunami olsa ilk Örümcek'in evini vururdu.

Uzun pencerelerin jilet gibi cam kırıklarına dönüştüğünü hayal ettim. Örümcek, Bev ve tenis düşkününü kusursuz anne babalarının, pahalı mobilyalarını önüne katıp sürükleyen, cilalı döşemelerini yerinden söken dev dalgalardan kaçtığını.

Örümcek o zaman da bu kadar gamsız olabilir miydi?

Birden neler düşündüğümü fark edip kendimi berbat hissettim. Benim neyim vardı?

"Görüşürüz, Sienna." diye bağırdı.

"Görüşürüz," dedim.

Gitmek için arkasını dönerken yüzünden hafif bir gülümseme geçti. Neden gülmesin? Nasıl olsa korkunç düşüncelerimi okuyamıyordu. Örümcek'in öyle rahat bir hâli vardı ki insan ona baktığında başına kötü bir şeyin gelebileceğini düşünemezdi.

Şanslı çocuk.

Tuzlu havadan derin bir nefes daha çektim ve boğazımı kaşıdırmasını bekledim. Bana verdiği bunca acıdan sonra bile okyanus hâlâ güzel kokuyordu.

Örümcek ardında ıslak ayak izleri bırakarak on ev aşağıdaki bahçesine girdi.

TSUNAMI

Çalışma odasına girdiğimde babam çocuk askerlerle ilgili kalın bir kitap okuyordu. Kapakta öfkeli gözlerini tam karşıya dikmiş Afrikalı bir çocuk vardı. On yaşlarındaydı. Göğsü çıplaktı ve elindeki silahı mavi gökyüzüne kaldırmıştı. Silahın oyuncak olmadığı her hâlden belliydi. Masasının üzerindeki loş floresan ışık babamın yüzündeki kaygılı ifadeyi aydınlatmıştı.

Babamın çalışma odası bayat kahve ve lavanta kokardı. Duvarda asılı kurutulmuş lavantalar büyükannemin bahçesindendi ve bana hep annemi hatırlatırdı. Ama onu hatırlamak ya da ondan bahsetmek istemeyen babamın bu çiçekleri neden burada tuttuğunu bir türlü anlayamazdım.

“Büyükannem benimle konuşmak istediğini söyledi,” dedim eşikte dikilerek.

Doğum günümün üstünden birkaç gün geçmişti ve o zamandan beri birbirimizi görmezden geliyorduk.

Benim için mahsuru yoktu ama görünüşe bakılırsa babam bunu dert etmişti.

Maun ağacından çalışma masasının iki ucundaki eski hoparlörlerden caz müziği yükseliyordu. Küçükken beni siyah ve eski ofis koltuğunda dakikalarda döndürürdü. Ama artık buraya ancak gerektiğinde geliyordum; evde kendimize ait köşelerimiz vardı ve çalışma odası babamındı.

“Selam, tatlım. Seninle şu gezi hakkında konuşmamız gerek.”

Yine içim sıkıştı. Konuyu değiştirmeye çalışarak “Kitabın kolay okunan bir şeye benziyor,” dedim.

“Hayır ve asıl mesele de bu zaten.” Sesi ciddi, yüzünün yarısı gölgeler içindeydi. “Böyle çirkinlikler gerçekten yaşıyor ve ben insanlara yardım etmek istiyorum. Madem bazı olayları engelleyemiyoruz o zaman yaraları sarmak için bir şeyler yapmalıyız. Umut Ekibi... bu yüzden kuruldu.”

“Umut Ekibi mi? Artık grubunuza böyle mi diyor-sunuz?”

“Evet. Adını annenin anısına koyduk*.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü annem, babamın uluslararası insani yardım işleri yüzünden ölmüştü.

Parçaları birleştirirken midem bulanmaya başladı.

Demek doğum günü sabahımdaki buluşma bunun içindi: Babam? *Evet*. Tom? *Evet*. Tabii artık üçüncü bir kişiye ihtiyaçları vardı.

* Hope, İngilizcede umut demektir. Ç.N.

Vera.

Vera'nın, kimin yerine geçeceği gayet açıktı.

"Bundan bana ne?" dedim ve oradan kaçmak için arkamı döndüm.

"Sienna, dur!"

"Ne var?" diye bağırdım. Babamın gözlerinin altındaki halkalar her zamankinden koyuydu ama bu sefer kendimi kötü hissetmedim. Sonuçta ben de yorgundum. Hepimiz öyleydik.

Bana doğru yürüyüp elini bir robot gibi otomatikman omzuma koydu. Ama geri çekildim.

"Bak, doğum günün için hâlâ öfkeli olduğunu biliyorum ve özür dilemek istiyorum. Bileti alıp sana sürpriz yaparsam bu kadar tepki vermeyeceğine inanmak istedim. Görünüşe bakılırsa salaklık etmişim, ha?" Hafifçe kıkırdayınca cıyak cıyak bağırmak istedim. "Aslında hayır diyeceğini biliyordum ama evet demeni o kadar istiyordum ki."

Cevap vermedim. Çünkü beni daha iyi anlamasını beklerdim. Bir uzman gibi davranması gerekmez miydi? Gözlerimde kıvılcımlar çakıyordu.

"Özür dilerim, hayatım. Artık dersimi aldım. Yetişme çağında bir kızın varsa, her şey dilediğin gibi gitmiyor."

Dul bir psikiyatristin kızı olunca da öyle, diye bağırmak istedim ama onun yerine aklıma gelen ilk ve en kötü lafı ediverdim. "Onu annemin yerine koyabileceğini mi düşünüyorsun?"

Sözlerim âdeta bir kamçı gibi şaklamıştı. Ağzımdan çıktıkları anda onları geri almak istedim. Tüm bu aptal haftayı geri sarmak. Ya da son üç yılı.

Babam sadece yüzüme baktı.

Sonra bakışlarını kaçırıp sakalını kaşıdı. “Bunun...” diye başladı ama sesi giderek alçaldı. “Bekle bir dakika.”

Ben eşikte burnumdan soluyarak dikilirken babam çalışma masasının altından bir DVD çıkardı. “Sana bir tek-lifim var.”

DVD’nin kapağında gri renkli dev bir dalganın önünde dikilen üç küçük kızın soluk bir fotoğrafı vardı. “Bu ne?”

“Gönüllü çalışacağımız yetimhanede çekilen bir belgesel. Bak, kızgın olduğunu biliyorum ve bu seyahatin senin seçimin olmasını istiyorum. Seni zorlamayacağım. Bu belgeseli seyredip kendin karar ver.”

Ona zerre kadar güvenmiyordum. “Senin ne çıkarın olacak?”

Babamın yüz hatları gevşedi. “Hiç. Sadece sana öyle davrandığım için pişmanım, hepsi bu.” Parmaklarını seyrekleşmeye başlayan saçlarının arasına daldırdı. “Bunun nasıl görüldüğünün farkındayım. Son zamanlarda hayatım karmakarışık ve senden ne kadar özür dilesem az. Ama artık on beş yaşındasın, Sienna ve seninle açık konuşabilirim.” İç çekti. “İşimden nefret ediyorum. Zengin kocalarının golf sahasında gereğinden fazla vakit geçirdiğini düşünen şımarık kadınları dinlemekten bıktım usandım.

Merdivenleri tamir edecek bile hâlim yok. Eminim fark etmişsindir.”

Evet dercesine homurdandım.

“Gördün mü bak? Ev dökülüyor ve onu ne kadar seversem seveyim annem beni çıldırtıyor. Ben... kendimi kaybolmuş hissediyorum.” Yine iç çekti. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Kafa salladım. *Kesinlikle.*

Onu anladığım için yeni bir enerjiyle dolmuşçasına sesini yükseltti. “Tekrar faydalı biriymişim gibi hissetmeye ihtiyacım var, evlat. Gerçek sorunları olan insanlara yardım etmek istiyorum. Bana ihtiyaç duyan insanlara. Bu yolculuğu yapmak zorundayım ve senin de benimle gelmeni gerçekten istiyorum. En azından düşüneceğine söz ver, ha? Lütfen.”

Gözlerimi kırıştırdığımda babamın yüzü değişti ve bana sörf yapmayı, bisiklete binmeyi öğreten adama dönüştü. Bir zamanlar her şeyi düzeltebileceğine inandığım adama.

“Peki, baba,” dedim.

SIRT ÇANTASI

Örümcek'in odası hâlâ tuzlu suyla peynirli puf böreği gibi kokuyordu. Ama şimdi bunlara misk benzeri bir koku eklenmişti, bir çeşit parfüm ve burada takılmak daha eğlenceli bir hâle gelmişti.

Sörf posterleri duvarların okyanus temalı bir duvar kağıdıyla kaplandığı izlenimini veriyordu. Parkeleri görmek imkânsızdı çünkü her bir santimetrekaresi döküntülerle doluydu. Belki bu yüzden iyi anlaşıyorduk. İkimiz de kendi kaosumuzda mutluyduk.

Düz ekran televizyonda bir sörf filmi vardı ama benim dikkatim, yatağının üzerinde yan yana oturduğumuz gerçeğindeydi. “Biraz daha?” diye sordu Örümcek, yarısı boş patates cipsi poşetini burnumun ucunda sallayarak.

“Hayır, sağ ol.”

Omuz silkip katır kutur yemeye devam etti.

Eee?

Bulduğun şeyi ne zaman göstereceksin?

Aklımı okumuşçasına boş cips ambalajını top yapıp kapının yanındaki basket potasına attı. Bunun alttaki çöp kovasına düşüşünü izledim.

“İyi atıştı,” dedim.

“Bazı şeyler asla değişmiyor,” diye karşılık verdi imalı bir tavırla. Sonra yüzüme baktı. “Endonezya konusunda karar verdin mi?”

Ona DVD’yi söyleyebilirdim.

Biraz önce Bev’in odasında yarısını seyrettiğimizi ve sonunu getiremediğimi. İstemediğimden değil, yapamadığımdan. Çocukların hikâyeleriyle arka fondaki görüntüler korkunçtu. Dev dalgalar köyleri yutuyor, önüne çıkanı mahvediyordu. İnsanlar canlarını kurtarmak için koşup yüzerken çığlıklar atıyorlardı. Saçına beyaz bir çiçek takan küçük bir kız, kameranın sorularından saklanmıştı. Hiç konuşmuyor, âdeta kendi hikâyesinden kaçıyor. Onu izlerken, *belki benimle konuşur*, diye düşünmeden edememiştim.

“Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?” diye sordum. Gitmeyi ciddi ciddi düşündüğümü itiraf etmek istemiyordum. Hem de Bev’le büyükannemin, bunun berbat bir fikir olduğunu düşünmesine rağmen.

Evet, oraya gidebilirdim.

Örümcek tekrar bana döndüğünde burnunun üzerine yayılan yaz çillerini fark ettim. “Yapma, Endonezya’ya git-

meyi hiç mi istemiyorsun? Eskiden hep ailenle bir yere seyahat etmek istediğini söyledin.”

Gözlerimi kısıtım. “Babamdan beni ayartmak için rüşvet almadığına yemin edebilir misin? Biliyorum, Bev böyle bir baskıya asla karşı koyamaz ama sen,” diye sıırıttım, “ayrı bir türsün.”

“Yemin ederim,” dedi serçe parmağını kaldırarak. Bu eskiden kalma bir alışkanlığımızdı. “Doğrusu çok alındım.” Böyle demesine rağmen sıırıtıyordu.

Güneşten bronzlaşmış parmağına baktım.

Benimkini ona dolamamı mı istiyordu? Uzanıp ona dokunmaya cesaret edemiyordum. Göz ucuyla, kısa bir an duraksayıp sonra elini yumruk yapışını ve yatağın kenarına uzanışını izledim.

“Bu ne?” diye sordum.

Kucağıma çocuk boyu bir sırt çantası bırakmıştı. “Hani sekiz yaşındayken seninkiler Vietnam’a gitmişti? Babanın cipine kaçak binip onlarla yolculuk edebileceğimizi düşünmüştük. İşte, o zaman hazırladığın çanta.”

“Yok artık!” dedim Scooby-Doo’lu çantayı havaya kaldırarak. Üzerinde parlak pembe kalemle *Denizkızı* yazıyordu. “Bunu hâlâ sakladığına inanamıyorum!”

“Bizi arkada bulunca az kalsın uçağı kaçııyorlardı. Baban acayip kızmıştı ama annen gülmüştü. . .” dedi ve birden durdu. Sözleri kâğıttan bir uçak gibi havada asılı kalmıştı. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çöle dönmüştü.

Dikkatle fermuarını açtım. İçi onca yıl önce yerleştirdiğim çocuk kıyafetleriyle doluydu.

“Bence bu bir işaret, Denizkızı,” dedi Örümcek alçak ve temkinli bir sesle. “Bu kez cidden gitmelisin.”

Haklı mıydı?

Aslında artık işaretlere inanmıyordum. Fakat bu gerçekten büyük bir rastlantıydı. Çantaya baktım ama bana nefesini yanağımda hissedeceğim kadar yaklaşan Örümcek’e bakmaya cesaret edemedim.

Gözlerimi çantadan ayırmadan geriye yaslandım. “Gitmeye karar verirsem tonla aşı olacağım. Orada ciddi hastalıklar var.”

“Geri döndüğünde bitlerini bize bulaştırmaman için seni karantinaya almamız gerekecek.”

Biraz daha yaklaştı.

“Karantinada beni ziyaret edersin herhâlde?”

“Tabii. Sana dondurma ve magazin dergileri getiririm.”

“O hâlde düşünmeye değer. Bence karantina hayatı tam bana göre.”

Sonra Örümcek beni gıdıklamaya başladı. Hemen kaşlarımı çatıp çantayı göğsüme bastırdım. “Hey, dur!”

Birden kahkahalara boğulduk.

Gülmek iyi gelmişti. İyi ve tuhaf. Sanki kendi kahkahamın sesini unutmuştum.

Örümcek beni yine gıdıkladı ve biraz daha güldüm. Sonra aniden ciddileşti ve gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi.

Kafamın içinde bir ampul yandı. Haklıydı. Belgeseldeki küçük kız. Sırt çantası. O.

Ayağa fırladım.

“Doğru söylüyorsun. Kesin, gitmeliyim.”

Örümcek endişeyle doğruldu.

“Eve mi? Niye? Ne oldu?”

“Ben iyiyim,” dedim. “Ama bir an önce babama onunla gideceğimi söylemeliyim.”

Ellerini omuzlarıma koyunca olduğum yerde donup kaldım.

Beni öpmeye mi çalışıyordu?

Hayır, bu olamazdı.

“Demek gidiyorsun?” diye sordu şaşkın bir suratla. “Ve buna *şimdi* karar verdin?”

Sırt çantasını sıkıca aramızda tutmaya devam ettim.

“Evet,” dedim içtenlikle.

Sonra yüzümdeki ifadeyi görmesin diye kollarının altından geçip kapıya doğru yürüdüm. “Bence... yapılacak en doğru şey bu.”

Bunu istesem de beni öpmesine izin veremezdim.

Son seferini dün gibi hatırlıyordum. Meraklı gözlerini ve vişneli gazoz tadındaki dudaklarını.

Sonrasında yaşanan korkunç şeyleri.

Bir sürü konuda tereddütlerim vardı ama bundan emindim.

Bir daha asla cesaretimi toplayamayacaktım.

Tıpkı o berbat gün yaptığım gibi Örümcek'in evinden kaçtım.

Belki aramıza bir okyanus girmesi hiç fena olmayacaktı.

KÖPEK BALIKLARI

“Demek bu gece gidiyorsun?” diye sordu Bev.

Bir hafta sonra, kumsalda birbirinin aynısı çizgili havlularımızın üzerinde yatıyorduk. Az sonra grubun geri kalanı gelecek ve şenlik ateşi yakacaktık.

“Öyle görünüyor...” Gece yarısı uçuşunu düşündükçe midem bulanıyordu.

“Merak etme, iyi olacaksın ahab.”

Ona yan yan baktıktan sonra suyumdan bir fırt çektim. “Umarım.”

“Asıl endişelenmen gereken benim,” diye dalga geçti Bev siyah, düz atkuyruğunu düzelterek. “İki hafta sensiz kalacağım. Acayip bayık!”

“Kardeşin var ya,” dedim telaşlı bir sesle. Onu odasındaki o tuhaf günden beri görmüyordum.

“Ne demezsin!” Bev gözlerini devirdi. “Bilirsin, sörf yapmayanlarla işi olmaz.”

Bu gerçek içimi acıttı ama düşünmemeye alıştıım. Bevh her zamanki gibi haklıydı. Zaten aklımı Örümcek’e takmak istemiyordum. ıkacağım geziyi ve yediğim onlarca iğne yüzünden ağıryan kollarımı da düşünmek istemiyordum. Tek arzum güneşte yatıp pamuk şekerini andıran bulutları izlemekti.

İ çekerek arkaya yaslandım ve sıcağın içime işlemesine izin verdim.

Sunny Cove’un altın plajı tıklım tıklımdı. Aileler, havada zikzaklar çizen frizbiler ve kumdaki cips kırıntılarının peşindeki martılar. Yeşil mavi okyanus kabarmaya başlamıştı. Düzinelerce sörfcü kusursuz dalgayı bekliyordu.

“Neden sörfe tekrar başlamıyorsun, Bev?” diye sordum bunun sebebini unutarak.

“Neden mi? Büyük beyaz köpek balıkları yüzünden,” dedi vintage tişörtünü çıkarırken. “Sanki bilmiyorsun.”

Köpek balıkları. şimdi Örümcek’i ve suyun altında onu bekleyen tehlikeleri düşünüyordum. “Kardeşini görüyor musun?”

“Hayır. Zaten arayan kim?”

Gözlerimle dalgaları taradığım anda onu gördüm. Çünkü sörf tahtasını en az onun kadar iyi tanıyordum. Kısa ve kırmızı-beyazdı. Burnunda siyah bir örümcek ağı resmi vardı. Örümcek yüzüstü bunun üzerine yatmış, çabasına değecek bir dalga bekliyordu.

Ve yalnız değildi.

İnce, narin omuzlu, uzun, kızıl saçlı ve ıslak kıyafetli biri yanında, kendi sörf tahtasının üzerinde salınıyordu.

“Kardeşinin yanındaki *kız* kim?” diye sordum. Doğrusu onu bu kadar kıskanacağım aklıma gelmezdi.

Bev burnuna güneş kremi sürmekle meşguldü ve bana cevap vermedi.

Elimi gözlerime siper edip tekrar baktım. “Sudalar. Yanında sörfçü bir kız var. Şuradalar!”

“Göremiyorum.”

“Bir kız olduğundan eminim. Saçma bak. Uzun ama hippie oğlanları gibi değil. Memeleri var. Memelerini görmüyor musun? Kesin kız.”

“Sienna, sana bir gerçeği hatırlatmak isterim, şekerim. Ben plaja kızların memelerine bakmak için gelmiyorum. O kardeşimin uzmanlık alanına giriyor.”

Yüzümü buruşturduğumu görmesin diye kafamı eğdim.

“Hem ne olmuş kızın tekiyle sörf yapıyorsa? Bunun ilginç bir yanı yok ki. Neden birdenbire aptal kardeşimle ilgilenmeye başladın? Geçen hafta odasında takıldığınız için mi?”

New York Times’ı açmadan önce bana şüpheli bir bakış fırlattı. Sonra pembe ojeli tırnağıyla manşetleri taramaya başladı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. “Tamam, sorun yok. Endonezya ve Bali’de yeni terörist saldırıları düzenlenmemiş. Yani işler yolunda gidecek!”

Güldüm. “Öyleyse söyle bakalım iki hafta boyunca risk seviyemiz ne olacak? Düşük mü?”

“Sayılır.”

Ona doğru eğildim. “Bizimle gelmek istemediğinden emin misin, Bev? Benim özel korumam olabilirdin.”

“Yok, almayayım. Ama üzülme. Verdiğim bilgilerle kendi koruman olabilirsin.” Elini kafasına vurdu. “En büyük güç bilgidir.”

Gülümsedim. Doğru söylüyordu. Risk seviyeleri falan hepsi hikâyeydi. Kimse bir uçağın düşüp düşmeyeceğini bilemezdi, öyle değil mi? O hâlde uyarıya ne gerek vardı?

Örümcek’le yanındaki kızın dalgalarda salınışını izlemeye koyuldum. Sanki ben de onlarla birlikte denizdeydim. Midemde aynı yükselme ve düşme hissini duyabiliyordum.

Örümcek onu öpmeye kalkıştırsa bu kız büyük ihtimal hayır demezdi. Mürekkep mavisî suların altında dolaşan büyük beyazlar, uçak kazaları ve terörist saldırılar. Acaba Örümcek bir an olsun bunları aklına getiriyor muydu? Hiç sanmıyorum. Onun tek derdi kusursuz dalgayı yakalamaktı.

Sörf tahtasının üzerinde doğrulurken vücudunu inceledim.

Dizlerini kırmış, kollarını açmıştı. Köpüklü dalgayla birlikte her zamanki kusursuzluğuyla kıyıya doğru kaydı.

PORTAKALLI DONDURMA IŞIĞI

O akşamüzeri Örümcek’le ikimiz kumda çıplak ayak yürüdük.

Umut Ekibi’nden, Örümcek’in ailesinden, büyükanemeden, şenlik ateşinde çıtırdayan çalı çırpıdan, marshmallow’lardan ve vejetaryen sandviçlerden uzaklaşarak.

Benimle konuşmak istediğini söylemişti.

Yalnız.

Kumda bağdaş kurmuş oturuyorduk. Bev’le babam hemen kaşlarını kaldırmıştı. Açıkçası ben de öyle ama omuz silkip Örümcek’in peşine takılmışıttım. Kayalıklara doğru yürüyorduk. Midemde doğum günümünden beri çözülmeyen bir düğüm var gibiydi.

İnsanların bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda sordum. “Neler oluyor?”

“Hiç,” dedi bana bakarak. Akşamüzeri kızıllığı yüzüne vurmuştu.

“Hiç mi?” *Öyleyse neden...*

Parmaklarını saçlarına geçirip bir tutamını çekiştir-di. Sanki ne söyleyeceğini hatırlamaya çalışıyordu. “Eee, yolculuk için hazır mısın? Dış fırçanı falan unutmadın, değil mi?”

“Üç tane de yedek aldım,” dedim alayla. “Vera kum-sala gelmeden önce bavulları arabaya yüklememizi istedi. Bilmem fark ettin mi ama acayip organize bir tip.”

Örümcek bana yaklaşarak güldü. “Nasıl hissediyor-sun? Gergin misin? Yani geçen hafta biraz tuhaf davra-nıyordun.”

Omzumu silktim ve yanda sallanan ellerimizin arasın-daki mesafeyi yeterli bulmayıp benimkini sweatshirt’ümün cebine soktum. “Sayılır.” *Ama şu anda seninle yalnız olmak beni daha çok korkutuyor.*

Kısacık bir an omzumu sıkıp bıraktı. Herhâlde orada oyalanırsa iyice kasılacağımdan korkmuştu. “Bak, bunu senin için bulmuştum.” Elini cebine sokup tam daire şek-linde bir yassı denizkestanesi çıkardı. Tek bir çatlağı bile yoktu. “Şans getirmesi için.”

Fildişi rengi daireyi avucuma bıraktı.

“Bunu nerede buldun? Benim bulduklarım hep kırık çıkıyor.”

Sırıttı. “Kendime göre kaynaklarım var.”

Vahşi dalgalar kil rengi köpükleri kıyıya sürüklüyordu. “Okyanusun bu kadar çabuk değişmesi ne garip, değil mi?”

dedim. “Öğleden sonra dalgalar temiz ve maviydi. Bir de şimdiki hâllerine bak.” Ayağıma dolanan eski bir halatı tekmeledim.

“Yarın kafama kadar çıkarlar,” dedi. Sonra göz ucuyla bana bakıp mırıldandı. “Kaçıracaksın.”

Tabii.

Bırakın sörf yapmayı, ayaklarımı bile ıslatamıyordum ve Örümcek bunu biliyordu.

Alaycı bir tavır takındım. “Beni boş versene. O sörfçü kızla takılırsınız işte. Neydi adı?”

Örümcek kaşlarını çattı. “Kim?”

Kırık bir dalın üzerinden atladım. “Öğlen sörf yaptığın kız,” dedim dengemi bulduğumda.

“Lia mı? Onun büyük dalgalarla baş edebileceğini sanmıyorum. Daha acemi.”

“Ah, demek ona sörf öğretiyorsun?”

Bana *dünya düz ve bunu kanıtlayabilirim* demişim gibi baktı.

Cebimdeki ellerimi daha derine soktum. Örümcek’in kafası karışmış olmalıydı ve o bakımdan yalnız değildi.

Bir süre konuşmayıp kasvetli dalgaları seyrettik. Birden sordu. “Lia’yı neden merak ediyorsun?”

Omzumu silktim.

Dudaklarında hafif bir gülücük belirdi. “Yoksa kıskandın mı?”

“Hayır.”

Kumlara bir tekme savurdu. “Hım.”

Hayır, kıskanmamıştım. Örümcek’in bunca yıldır takıldığı her kızı kıskansaydım kanım yeşil akmaya başlardı. O benim erkek arkadaşım değildi; hatta artık arkadaşım bile olduğu söylenemezdi. Onun için istediğiyle sörf yapabiliyordu. Öyle değil mi?

Saçlarımı kulağımın arkasına attım. *Öyle değil mi?*

Sonra artık gülümsemediğini fark ettim. İkimiz de durduk.

Önce hangimizin yürümeyi bıraktığından emin değildim ama işte buradaydık ve tuhaf bir sessizlik içinde dalgaları seyrediyorduk. Önce ben oturdum ve topuklarımla ıslak kumlarda iki küçük çukur açtım. Örümcek yanıma çöküp dizlerini göğsüne çektiğinde rüzgâr sertleşmişti. Bacaklarındaki tüylerin ne kadar sarı olduğunu fark ettim. Tenindeki kumların arasında altın rengi parlıyorlardı.

Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

Koyu renkli kumlara gömülmüş kırık deniz kabuklarına dokundum. Cam parçaları kadar keskinlerdi.

Örümcek sonunda uzun sessizliği bozdu. “Yelkenlilere bak,” dedi denizi göstererek. “*Jolly Roger* geri dönüyor.”

Umursamaz bir tavırla gözlerimi devirdim. Sözde hiç heyecanlanmamıştım. “Eski korsan gemisi, ha? Ah, şu turistler!” Ama Örümcek bunu yememişti.

“Hayret! Eskiden korsanlara bayağı meraklıydın. Hey, annenine bize anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musun?”

Annem bize bir sürü hikâye anlatırdı. “Hangisi?” diye sordum.

“En sevdiğimiz. Hani denizde kaybolan bir gemi vardı?”

“Pek hatırlamıyorum.”

Eğer evet deseydim anlatmayacaktı. Oysa bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Örümcek gözlerini kıstı. “Hatırlamadığına inanamıyorum! Dur bakayım doğru düzgün anlatabilecek miyim?” Boğazını temizleyip İngiliz aksanıyla konuşmaya başladı. “Uzun zaman önce, 1800’lerde, büyük aşkını genç yaşta kaybeden bir kaptan varmış. O kadar üzgünmüş ki bir daha karaya ayak basmamaya yemin etmiş. Sonsuza dek okyanuslarda dolaşacak ve sevgilisini elinden alan ülkesine asla geri dönmeyecekmış.”

“Böyle konuşmana gerek yok. Kendi sesini kullanabilirsin.”

Elini kaldırarak “Lütfen, kesmeyelim,” dedi ama İngiliz aksanından vazgeçmişti. “Kaptan sözünün eri bir adammış ve beş yıl boyunca denizde kalmış. Yanaştıkları limanlarda bile karaya çıkmıyor, erzak alışverişine mürettebatını gönderiyormuş. Sonra bir mektup almış. Hatta istersen mesajı denizdeki bir şişede bulmuş diyelim. Mektupta annesinin son dileği yazıyormuş. Zavallı ölüm döşegindeymiş ve oğlunu son bir kez öpmek istiyormuş. Kaptan bunu nasıl geri çevirebilirmiş? O dürüst ve iyi bir adammış. Çaresiz, yeminini bozmuş ve ülkesine doğru yelken açmış.”

Örümcek gemiyi taklit ederek bana döndü. “Tam yol ileri, Miguel!” Dayanamayıp güldüm. “Gece gündüz demeden açık denizlerde yol almış. Engin ve vahşi denizlerde. Tam ülkesine varmak üzereyken korkunç bir fırtınaya yakalanmaz mı? Gemisi neredeyse alabora oluyormuş. Kaptan şimdi eve dönmek için daha kararlıymış.

“Ama fırtına öyle karanlık ve şiddetliymiş ki denizde başıboş sürüklenmeye başlamış. O sırada bir ışık görmüş. Karaya benzer bir karaltının üzerinde turuncumsu pembe bir pırıltı varmış. Bu ya bir yıldızın ya da bir meleğin ışığıymış. Kıyıya kadar bu aydınlığı takip etmiş ve gemisi kayalıklara vardığında ışık kaybolmuş. Sevgili annesinin baş ucunda, gördüğü ışığın, kaybettiği sevgilisi olduğuna yemin etmiş. O olmasa eve, yani buraya dönemeyecekmiş. El Angel Miguel adı o kaptanla meleğinden geliyor.”

Kıyıya vuran dalgaların ritmik sessini dinleyip parmaklarımı ıslak kuma daldırdım. “Sonra ne olmuş?”

“Kaptan köydeki en güzel kızla evlenmiş ve on çocukları olmuş. Tabii hepsi yetenekli sörfçülermiş ve tabii sonsuza dek mutlu yaşamışlar.”

Burnumu kırıştırdım. “Tabii.”

“Eee, nasıldım?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Süper,” dedim tüm içtenliğimle. “Siz sörfçüler hâlâ o ışığa *Portakallı Dondurma Işığı* mı diyorsunuz?”

“Sadece Işık diyoruz. Portakallı dondurmayı sen uydurmuşsun. Aklın fikrin tatlılardaydı.” Güldü. “Ciddiyim.

Bazı sörfçüler çaresiz kaldıklarında o ışığı gördüklerini söyler. Ya da zifiri karanlıkta. Kumun üzerindeki turuncu ışığı izleyerek evlerine dönerler.”

Güneşin ufukta yavaş yavaş kayboluşunu izledim. Annemin çocukken bize durmadan hikâyeler anlattığını hatırlamıştım. Bana söylediği her şey gibi onlara da inanırdım. Bıkıp usanmadan o ışığı görmeyi beklerdik. Ama onu aramayı uzun zaman önce bırakmıştım.

“Sen gördün mü? Yani turuncu ışığı?” diye sordum usulca.

“Emin değilim. Belki. Ama ben her zaman yolumu bulabilirim.” Örumcek dikkatle yüzüme baktı. “Sen de öyle. Ama henüz bunu bilmiyorsun.”

Artık sörfte ve masallardan söz etmiyordu.

Kastettiği bendim.

Önceden tanıdığı o kızın öldüğünü anlamıyor muydu? Eğer Örumcek şimdiki hâlimi beğenmiyorsa belki artık benden vazgeçme vakti gelmişti.

“Örumcek...”

Bana odasındaki gibi baktı. Sanki yaklaşmaya çalışır gibi.

“Evet?” dedi. Gözlerinde *neden* dercesine bir bakış belirmişti. Neden ona izin vermiyordum?

Başımı eğdim. “Boş ver.”

“*Ne var? Denizkızı?*” Öfkeyle kafasını kaşıdı. “Yani, Sienna. Söyle hadi. Biliyorsun, bunu kaldırabilirim.”

Kafamı salladım. Keşke yapabilseydim. Keşke eski hâlimize dönebilseydik. Ona her şeyimi anlattığım ve onun beni anladığı günlere. Portakallı dondurmanın tadını sevdiğim ve dalgaların kucağında birlikte sörf yapabildiğimiz günlere.

UÇAK

“Sayın yolcular, lütfen kemerlerinizi bağlayınız.”

“İşte başlıyoruz. Hazır mısınız, evlat?” diye sordu babam.

Korkudan felç oldum galiba, ama sorduğun için sağ ol.

Koltuğun iki yanına sıkıca yapıştım. “Kemerim yeterince sıkı mı?” Bu cızırtılı ses benden mi çıkıyordu? Babam uzanıp mavi kemeri çekti.

“Bana iyi göründü,” dedi.

Emin olmak için bir kez daha kontrol ettim.

Çinli hostes kucaklarımıza bakarak yanımızdan geçti ve Asyalı yolcularla anlamadığım bir dilde konuştu. Başka bir hostes can yeleklerini nasıl kullanacağımızı gösteriyordu. Okyanusa çakılırsak bunu kafamızdan geçirip ipini çekecektik. Gözlerimin önünde tuhaf bir manzara canlandı. Umut Ekibi uçsuz bucaksız ve köpek balıklarıyla dolu bir denizin ortasında, sarı bir şişme botun içindeydi. Bu sırada uçağımız yavaşça karanlık sulara gömülüyordu.

Uçak gürültüyle hareket edip uzun pistte ilerlemeye başladığında midem ağzıma geldi.

Babam buz kesen elimi okşadı. “Her şey yolunda gidecek, evlat. Daha önce pek çok kez uçtun. Hepsi gayet iyiydi.” Sanki benden çok kendini avutuyordu. Belki gerçekten öyleydi. Çünkü annemin uçağı okyanusta kaybolduğundan beri o da uçmamıştı.

Tom bana sırtıp başparmağını yukarı kaldırdı. Göz ucuyla Vera’ya baktığımda dehşetle irkildim. Siyah uyku maskesiyle kötü bir kahraman gibiydi.

Gerçekten uyuyor muydu?

Motor gürültüsü arttı ve kafamızın tepesindeki ışıklar yandı.

Sakın düşme. Sakın düşme. Sakın düşme.

İçimden böyle tekrarlayarak gözlerimi sıkıca kapadım. Nihayet uçağın gayet normal bir açıyla yükselmeye başladığını hissettim. Hem korkutucu hem tanıdıktı.

Belirli bir seviyeye geldiğimizde duam şekil değiştirdi. *Tanrım, Buda, anne, beni kim duyuyorsa, lütfen, düşmemize izin vermeyin.*

“Artık gözlerini açabilirsin,” dedi babam. Uçak havada dengede duruyor gibiydi. “Bak ne kadar kolay oldu.”

Yeterince ikna olmamıştım ama Tom’un sesini duydum. “Ne derler bilirsin, en tehlikelisi kalkış ve inişlermiş. Şimdi on iki saat rahatız.”

Bir uçakta on iki saat.

Esnememi bastırmaya çalıştım. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Babamın havaalanında verdiği minik mavi hap işe yararmış olmalıydı. Yani bunu yapabilsem bile gözlerimi açmama gerek yoktu.

“Endonezya el kitabını sırt çantana koydum. Orada Yogyakarta’nın kültürü hakkında her şeyi bulabilirsin. Arka sayfada Endonezce kelimelerle birkaç temel kalıp var. Belki ilgini çeker...” Babamın sesi giderek duyulmaz oldu.

Cevap vermeye fırsat bulamadan uykuya dalmışım.

DÜŞÜYORUZ!

Hostesler Çince bağıırıyor. Kafamıza çantalar düşüyor. Arka koltuktan bir bebek ağlaması geliyor. Bu, hayatımda duyduğum en korkunç ses. Tıpkı kapana kısılan bir hayvanın çığlıkları gibi. Kolumun altına sıkıştırdığım sarı cankurtaran botuyla koltukların arasında koşuyorum.

“İşte burada!” diye bağıırıyorum çıkış kapısını göstere rek. “Buldum!” O anda kimsenin kıpırdamadığını fark ediyorum. Diğer yolcular sessizce kitap ya da gazete okuyor, müzik dinliyor. Uçağın hızla okyanusa doğru düştüğünün farkında değiller. “Düşüyoruz!” diye bağıırıyorum sağır kulaklara. “Beni DUYUYOR MUSUNUZ? Sizin neyiniz var? DÜŞÜYORUZ!”

“Sienna! Sienna! Uyan!” Babam beni sarsıyordu.

Tişörtüne yapıştım. “Baba!” Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Düşüyoruz!”

“Sakin ol, hayatım. Düştüğümüz falan yok. Sadece kötü bir rüyaydı.”

“Aman Tanrım! Umarım milleti korkutmamışımdır.”

“O kadar bağırmadın. Kimseyi uyandırdığını sanmıyorum. Ben hariç.” Gülümsedi ama gözlerindeki bakıştan bunu komik bulmadığı belliydi.

“Aynı rüya değildi. Yine uçak düşüyordu ama bu kez Çinli hostesler vardı.”

“Yaşadığın gerçeği yansıtıyor. Rüyalar ne garip, değil mi? Tıpkı bilinçaltındaki delikler gibiler.”

“Öyle,” dedim. Belli ki benim bilinçaltım bir sürü man-yaklıkla doluydu.

Babam deri çantasından tarçınlı üzümlü bir çörek çıkarıp bana uzattı. “Bir şeyler yeseydin kendini daha iyi hisse-derdin. Merak etme, burada güvendeyiz.”

Yine o *güvendeyiz* lafı. Ama bir şey demek yerine duda-ğımı ısırp bunu kendim kontrol etmeye karar verdim.

Yuvarlak camımdan karanlık gökyüzü görünüyordu. Okyanusu seçemiyordum ama tam altımızda olduğunu biliyordum. Bekliyordu. İlk fırsatını bulduğunda bizi yu-tacaktı. Perdeyi indirip sırtımı döndüm ve bayat çöreği ke-mirmeye başladım.

“Gördün mü, her şey yolunda,” dedi babam kolumu sıkarak. “Hadi, biraz uyumaya çalış.”

Koltuğuma büzüldüm ama bir türlü rahat edemiyor-dum. Havalandırma üzerime vuruyordu ve hosteslerin ver-

diği battaniye hem küçük, hem inceikti. Karanlıkta uzun süre debelendikten sonra nihayet kafamı uçağın serin titreşimine dayayıp gözlerimi kapadım.

Okyanusun üzerinde şafak

Uyandığımda babamla Vera benim hakkımda fısıldaşıyordu. Konuşmalarını dinleyebilmek için gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

“Sienna seninle çalışabilir,” dedi babam. “Resme ve elişine yeteneği var. Belki sabahları daha ufak çocuklarla bir resim terapisi yaparsınız. Öğleden sonra da terapi gruplarına katılır.”

“Resim terapisi iyi fikir, Andy ama diğeri konusunda emin değildim. Hatırlarsan bana geldiğinde epey kapalı ve tepkiliydi.” Babamın onu iyice anlaması için kelimeleri tane tane söyledi. “Daha büyük bir baskı altına girmesini istemem.”

“Evet ama artık büyüdü.”

Vera’nın sesi aıldı. “Bunun ona fazla geleceğini düşünmüyor musun? Tüm o travma hikâyelerini dinlemenin?”

“Sorun değil,” dedim öne doğru eğilerek.

Babamla Vera’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gören onları arabada sevişirken yakaladığımı sanabilirdi. Omuzları birbirine değiyordu ve yüzlerinin arasında sadece birkaç santimetre vardı. Iyyy!

Babam bana baktı. Ses tonu suçlu bir çocuğunki gibiydi. “Uyuduğunu sanıyordum, evlat.” Vera’dan uzaklaşıp oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. O anda Vera’nın yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi gördüğüme yemin edebilirdim. “Eminsen, bunun bize çok yardımı olur,” dedi babam. “Ayrıca seni ufak çocukların kaldığı yatakhaneye yerleştireceğiz. Böylece bir aile ortamı yaratmayı umuyoruz.”

Vera’nın dağınık saçlı kafasına ittiği uyku maskesi kalın bir saç bandı gibi duruyordu. Uçuş görevlisinden kahve istedi; babamla ben portakal suyu söyledik.

“Küçüklerin yanında kalan büyük çocuklar yok mu zaten? Ya da bir yetişkin?” diye sordum.

“Tuhaf ama hayır,” dedi babam. “Ama *pesantren* yetkilisini bizim taktiği denemeye ikna ettik. Oradaki iki haftamız boyunca gençlerle küçükleri bir araya getirip bunun avantajlarıyla dezavantajlarını gözlemleyeceğiz.”

“İki hafta böyle bir gözlem için kısa değil mi?”

Babam omzunu silkti. “Kliniği iki haftadan uzun kapayamazdık. Hele yılın bu zamanı. Ama göreceksin iki haftada çok şey değişecek.”

“Tüm ailesini gelgit dalgalarında yitiren altı yaşındaki bir çocuk, yatakhanesindeki birkaç değişiklikte nasıl düzelecek anlamadım ya neyse.”

Babam kısa bir an yüzüme baktı. “Tsunami gelgit dalgası değildir,” dedi yorumun asıl manasını es geçerek.

“Öyle mi?”

“Evet. Denizaltında 9.0 ölçeğinde bir deprem olmuş ve suyun seviyesi değişmiş. Bunu birkaç dev dalga olarak hayal etme. Tüm okyanus kabarmış ve yüzyıllar sonra ilk kez normal hâinden otuz metre yükselmiş. Gözünün önüne getirebiliyor musun?”

“Pek değil.”

“Yarattığı yıkımı görünce anlarsın. Okyanus yükselip tüm şehri sular altında bırakmış.” Vera’ya baktı. “Gerisini biliyorsun.”

“Ama belgeseldeki çocuklar. Çoğu mutlu görünüyordu.”

Anne babanı kaybedip iyi hissetmeyi hayal bile edemiyordum.

Vera eğilip okuma gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Unutma, o sırada filme çekiliyorlardı. Bence hep öyle degillerdir.”

Babam tekrar Vera’ya döndü. “İyi dedin. Ah, işte kahvaltı geliyor!”

Yumurta istedim ama önüme bir çeşit erişteli yemek koydular. Bunu incelerken annemle babamı düşündüm. Acaba Vera’yla ben yanlarında yokken nasıldardı? Yani babamla Tom annemle yolculuk ettiklerinde. Okyanusu geçerken nelerden söz ediyorlardı?

Tepsiyi kenara ittim. Kokusu midemi bulandırmıştı.

Gökyüzünde turuncu, kızıl ve sarı hareler belirmişti. Yeni doğan güneş alnımı ısıtırken Portakallı Dondurma

Işığ'ı'nı düşündüm ve annemin yanımda oturduğunu hayal ettim. Babamın şakasına gülenin Vera değil o olduğunu. Tekrar gözlerimi kapadım ama bu kez uyumaya çalışmadım.

Sonra

“Yaklaştık mı?” diye söylendim. Popom ağrıyordu ve bit gibi battaniye beni sinir etmişti. Daha fazla dayanamayıp onu yere fırlattım. Babamın saçları yağlanmaya başlamış, gözlerinin altındaki gölgeler koyulaşmıştı. Neredeyse sekiz saattir havadaydık.

“Sakin ol, fıstık. Daha çok var. Sana verdiğim el kitabını okumaya ne dersin? Vakit geçirmene biraz yardımcı olur belki.”

Kendi kendime homurdandıktan sonra tuvalete gitmek için izin istedim. Biraz hareket etmek iyi gelecekti.

“Hey, dönünce Vera'yla yer değiş de şu şovu birlikte izleyelim,” diye seslendi Tom. “Süper bir şey!”

Dik saçlı, ekoseli takım elbiseli bir tip bir sirk sahnesinde kendini yerden yere atarak elindeki mikrofona bağıyordu. “Bunu nasıl anlıyorsun? Kulaklığını bile takmamışsın.”

“Anlamıyorum.” Bir kahkaha attı. “Komik yanı da bu zaten.”

Dâhice.

Tuvaletin önünde sıra vardı ve kapının altından osuruk kokusu geliyordu. Harika. Uçağın ön tarafındakinin daha iyi durumda olabileceğini düşünerek koltukların arasında yürümeye başladım. On sıra boyunca nereye baksam kırmızı üniformalı Çinli adamlar gördüm. Bilmiyorum belki bir futbol takımıydılar. İçlerinden biri gülümseyince aynı şekilde karşılık verdim. Bu tuvaletin kapısı kilitli değildi ve öteki gibi kötü kokmuyordu. Pantolonumu indirip oturdum. Fakat çişimi yapmaya fırsat bulamadan minik tuvalet sallanmaya başladı. Öne yuvarlanıp ıslak lavaboyu tuttum. Bir an sabit kaldım. Sonra şiddetli bir sarsıntı oldu ve onu daha hafifleri takip etti. Ellerim metal lavaboda bir o yana, bir bu yana kayıyordu. Ayna, sabun ve kâğıt peçete kutusu zangır zangır titriyordu. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Tıpkı kâbusumdaki gibiydi. Biliyorum, düşüyorduk.

Hoparlörden Çince bir ses yükseldi. Hostes konuşuyordu. Kapının üzerindeki ışıklı yazı yandı.

YERİNİZE DÖNÜN.
KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN.
系好安全帶

Şimdi ne yapacaktım?

Tuvaletten kalksam yere yuvarlanacaktım. Ama başka seçeneğim yoktu. Buradan çıkıp yerime dönmeli ve ken-

dimi olacaklara hazırlamalıydim. Kalbim ağızımda pantolonumu çektim, kapıyı hızla ittim ve koltuklara çarparak yerime koştum. Tıpkı kâbusumdaki gibi. Diğer yolcuları panik içinde bulmayı bekliyordum. Hepsi uçak kalkarken gösterilen videodaki gibi oksijen maskeleri takıyor olacaktı. Ama kimsenin sarsıntıya aldırış ettiği yoktu ve tek bir oksijen maskesi bile göremedim.

Yerime döndüğümde babamla Vera geyik yapıyor, Tom hâlâ sessiz şovunu izliyordu.

“Baba!” diye bağırdım. “Sarsıntıyı hissetmediniz mi? Çabuk kemerini bağla!”

“Sakin ol. Türbülansa girmiştik ama şimdi geçti.”

Jet hızıyla koltuğuma yerleşip kemerimi bağladım. “Tuvalette sıkışıp kaldım!” dedim suçlarcasına. “Bana bakmak aklına gelmedi mi?”

Gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırıştırdım. Korkunun beni böyle ele geçirmesine katlanamıyordum.

Babam beni yatıştırmak için kolumu sıktı. “Tamam, hayatım,” dedi. Yeşil gözlerinde sakın bir ifade vardı. “Türbülans olağan bir şeydir. Uçakta bir sorun olduğu anlamına gelmez. Hadi, derin bir nefes alıp rahatla.”

Haklı olduğunu biliyordum. Evet, türbülans olağan bir şeydi. Ama babamın da bildiği üzere *uçaklar düşebiliyordu*.

“Tamam, iyiyim. Unut gitsin,” dedim. Kendimi salak gibi hissederek camdan dışarı bakmaya başladım.

***Tayvan, Taipei üzerinde. Zamanı bilmiyordum.
Umurumda değildi.***

İnişe geçtiğimiz sırada babam elimi tuttu.

Uçak alçalırken midem bulanmaya başladı. Evet, yine o düşme hissine kapılmıştım ama bu kez ölüm korkusunun yerini utanç almıştı. Çünkü kusmuklarım pantolonumdan aşağı süzülüp en sevdiğim sarı Converse'imın üzerine damlıyordu. Bööö. Babam mini battaniyemle bu iğrençliği temizlemeye çalışırken Vera'yla Tom suratlarına şefkatli birer ifade oturtmuştu. Yüzüm yağlı, saçlarım iğrençti ve şimdi bunlara bir de kusmuk kokusu eklenmişti. İnsan yardım peşinde dünyayı gezen, maceracı anne babamdan sağlam genler devraldığımı düşünür, değil mi? Nerede ben de o şans!

Hayatımda kendimi hiç bu kadar tiksiniç hissetmemiştim.

Uçağımız inince birkaç kez yaylandı ve pistin sonunda durana dek olduğum yere yapıştım. Babamın elini öyle kuvvetli sıkıyordum ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Hostes Çince anons yaptı. Uçuşumuzun bir ayağını sağ salim tamamlamıştık.

Baştan aşağı kusmukla kaplıydım ama en azından hayattaydım.

İNİŞ

Havaalanı kalabalık ve kavurucuydu. Üstelik o kadar nemliydi ki insan kendini bir buhar makinesinin içinde yürüyormuş gibi hissediyordu.

“Harika. Şimdi küflü peynir gibi kokacağım,” diye homurdandım elbiselerimden lor peynirleri döküldüğünü hayal ederek. Gözümün önünde insan şeklinde yontulmuş, dev bir köy peyniri kalıbı belirdi. İnsan kendinden iğrenmeye başladı mı, ortada büyük bir sorun var demektir.

“Tuvalette üzerini değiştirsin,” dedi babam. “Ama şimdilik yanımdan ayrılma. Yoksa kaybolursun.”

“Emredersiniz, kaptan.”

Küçük grubumuzla Asyalılardan oluşan dev bir dalgada sürüklenirken kötü kokulu küçük bir çocuk gibi babamın koluna asıldım.

*

Taipei’de başka bir uçağa bindik. Çinli yolcuların yerini Endonezyalılar almıştı ve uçaktaki tek yabancılar bizdik sanki. Hayatımda kendimi hiç bu kadar sudan çıkmış balık gibi hissetmemiştim ve onları merakla süzmemek için özel bir çaba harcıyordum. California’da Müslüman kadınlar görmüştüm. Geleneksel kıyafetleri içindeydiler ve başlarında ipekli eşarplar vardı. Ama ilk kez bu kadar çoğunu bir arada görüyordum.

Birden kendimi tuhaf hissettim. Sanki daha, ne bile-yim, *resmi* bir şeyler giymeliydim.

“Endonezya’daki tüm kadınlar başlarını örtüyor mu?” diye fısıldadım babama.

“Evet, Müslüman kadınlar genelde böyle giyinir. Endonezya’da taktıkları eşarba *jilbab* deniyor.”

“Dini sebeplerden, değil mi?”

“Evet,” dedi Vera. “Ne kadar dindarlarsa o kadar kapanırlar. Şu kadını görüyor musun?” Koridorun sonunu işaret ederek sesini alçalttı. “Bak, o eşarbını gevşek bağlamış. Boynuyla saçları görünüyor. Ama daha muhafazakâr Müslüman kadınlar sadece yüzlerini gösterir.”

“Yetimhanedeki tüm kızlar böyle mi giyiniyor?”

“Evet, çoğu. Çünkü orası bir *pesantren*. Yani dini bir kuruluş,” diye açıkladı babam.

“Ben de eşarp takacak mıyım?”

“*Pesantren*’de buna gerek olmaz. Saçlarını atkuyruğu yapman yeterli.”

Hangisi daha kötüydü bilmiyorum. Topluluğa uymamak mı, yoksa o örtüyü bağlayıp yine de tuhaf ve yabancı kaçmak mı? Sanırım atkuyruğu iyi bir orta yoldu. “Tamam,” dedim.

Camımdan suyun üzerinde nokta gibi görünen adalara baktım. Normalde buna asla cesaret edemezdim ama yolculuğun son ayağında olduğumuz için kendimi on kat iyi hissediyordum. Havaalanında son kez kusup uzun kollu temiz bir tişörtle hiç kullanmadığım koyu kahve bir pantolon giymiştim.

Belki bu kadar kustuktan sonra hemen yemek yemem tuhaf gelebilir ama Taipei Havaalanı’ndaki McDonald’s’ı görünce karnım zil çalmaya başlamıştı. Kişisel kahramanım Koca Doktor Tom, Çince sipariş verip kasadaki çocuk tepsimi hazırlamaya başladığında neredeyse boynuna atılacaktım.

Vanilyalı milkshake’im eşliğinde hamburgerimi yuvarlamak ve tuzlu patates kızartmalarını yalamak, kumsalda Örümcek’in hikâyesini dinlediğimden beri başıma gelen en iyi şeydi. Patlayana kadar tıkundıktan sonra uçağa şikâyet etmeden binmiştim.

Yeni bir battaniyem, yeni bir yastığım ve birkaç sıra ötedeki geniş ekranda oynayan bir Ashton Kutcher filmi vardı. Gerçi film Endonezya’ya çevrilmişti ama olsun. Arkama yaslanıp tadını çıkardım. Aslından Ashton’dan hoşlandığımı söyleyemem ama Umut Ekibi dışında uçak-

ta tek bir tanıdık yüz yoktu ve o kendimi evde hissetmemi sağlıyordu.

Yogyakarta, Endonezya

Yogyakarta Havaalam’nda tekrar uçaktan indiğimizde hayretle etrafıma bakıp değişik yüzleri inceledim.

Havaalanı Hawaii’dekiler gibiydi. Dört bir yanı açık, sauna gibi ve fazlasıyla kalabalık. Yeni tişörtüm terden sucuk gibi olmuştu. Rengârenk kıyafetler içindeki başı örtülü kadınlar ellerinde bohçalar ya da yiyecek sepetleriyle yanıımızdan geçiyorlardı. Bazı erkekler sarık takmıştı ve bazı kadınların yüzleri peçeliydi. Yalnızca koyu renk gözleri görünüyordu ve çoğu dümdüz karşıya bakarak yürüyordu.

“Harbi sıcakmış!” dedim sırt çantamı bir omzumdan diğerine geçirerek. “Burada havalandırma yok mu?” Ne saçma bir soruydu. Olsaydı çalıştırmazlar mıydı?

Babam cevap verme zahmetine katlanmadı çünkü tam tepemizdeki uyarıyı okuyordu. Ne yazıyor diye göz atınca olduğum yerde donup kaldım.

**Azab untuk penyelundupan
narkoba adalah Kematian
UYUŞTURUCU KAÇAKÇILIĞININ
CEZASI ÖLÜMDÜR.**

Harika.

Sonunda kendi dilimde bir yazı görmüştüm ve neden bahsediyordu? *Ölümden*. Aklıma korkunç bir film sahnesi geldi. Bir kız grubu kaldıkları oteldeki bir hödük çantalarına hap attı diye kendilerini Tayland'daki bir hapishanede buluyordu. Ceplerimi yoklayıp gümrük memurunun üzerimde bir şey bulmaması için dua ettim. *Tylenol*'u nereye koymuştum? Herhâlde o burada yasal olmayan ilaçlar sınıfına girmiyordu, değil mi?

Vücudumun ter çıkabileceğini bile bilmediğim noktaları sırlıslıklam olmuştu.

Sonra babam silahlı yetkiliye bir tomar Amerikan doları verdi. "Bu ne için?" diye fısıldadım dişlerimin arasından. Bizi ülkeye sokması için rüşvet mi veriyordu?

"Vize parası."

Memur pasaportuma bakıp bana geçebileceğimi işaret edince rahat bir nefes aldım. Doğrusu hayata dair planlarım arasında Endonezya'daki bir hapishanede ömür tüketmek yoktu.

"Ev sahibimiz bizi dışarıda bekleyeceğini söylemişti. Neyse en zor kısmı bitti." Babam elini kafama götürüp küçükken yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı. En az benim kadar rahatladığı suratından belliydi. Okyanustan geçmiştik ve hâlâ tek parça hâlindeydik.

Valizlerimizi almak için ilerlediğimizde havadaki baharat aroması yoğunlaştı. Sıcakla birlikte tarçın ve karan-

fil kokuları yayılıyordu. Yerli halk gökkuşağı renklerinde dokunmuş şallar satıyordu. Küçük, tahta tezgâhlarda dökümlü eteklerle, incelikle yontulmuş duvar süsleri sergileniyordu. Maskeler, kuklalar ve daha önce hiç görmediğim turuncu renkli, kocaman ve dikenli meyveler vardı. Enerjik satıcılar mallarını havaya kaldırarak “Bayan, bayan!” diye sesleniyorlardı.

“Alışveriş yapabilir miyiz?” diye sordum. Tam o sırada patlıcan rengi bir tunik giyen eksik dişli bir adam şiş kebab arabasının pedallarını çevirerek yanımızdan geçti. Gözlerim bir süre ona odaklandıktan sonra başka bir tezgâha kaydı. “Aaa, şu kâğıt kuklalara bak!”

“Onlar gölge oyunu kuklaları,” dedi alnından terler süzülen Tom. “Süperler, değil mi?”

Vera, babamla benim arama girdi. “Sonradan alışveriş yapacak bir sürü vaktimiz olacak,” dedi. Sanki ona soran olmuştu! “Şimdi bavullarımızı almalıyız.”

Dediğini yaptık ve havaalanının çıkışında ellerinde isim pankartları tutan bir grup adam gördüm. Bizim adımızı aradım. Hiçbirinde UMUT EKİBİ yazmıyordu.

Geniş alnı terden parlayan Vera, kalemini Blackberry’sinin üstünde gezdirdi. “Bir mesajımız var. Şoför yanlış havaalanına gitmiş.” Özür dilercesine babama baktı. “Niye böyle oldu anlamadım.”

Babam onun dirseğine dokundu. “Önemli değil. Bir taksi tutarız.”

Belli ki birinci önceliğimiz Vera'nın neşesini kaçırmamaktı.

"Bu sabah sıtma haplarınızı aldınız, değil mi?" diye sordu babam.

Ben hariç herkes kafa salladı. "Ay, pardon, unuttum. Buralarda bir musluk var mı?"

Tom bir kahkaha attı. "Salgın hastalık kapmak istiyor-san, evet. Sadece şişe suyu içeceksin, tatlım. Hem bu sana *mandi*'de epey zaman kazandırır." Bana çantasından çıkardığı açılmamış bir şişe suyu uzattı.

"*Mon-dee* nedir?" dedim.

Vera'nın gözleri açıldı. "Ona anlatmadın mı, Andy?"

Neyi?

"Endonezya el kitabını okudu. Öyle değil mi, Sienna?" Kaşlarını kaldırarak bekledi.

Şimdi hapi yuttun!

"Çoğunu," diye abarttım. Aslında tüm sayfaları karıştırmış ama genelde resimlere bakmıştım. Fakat bunu itiraf edip güvenilirmez damgası yemek istemiyordum. "*Mandi* diye bir şeyden söz edildiğini hatırlıyorum."

Tom kıs kıs güldü. "Öyleyse el kitabını okumadın."

"O kadar vaktin vardı," diye iç çekti babam. "Neyse boş ver. Hadi, bir taksi turalım. *Pesantren*'de bizi bekliyorlardır. Kitabını orada okursun."

Suçlulukla turuncumsu bir renk alan Converse'lerime baktım.

“Hemen surat asma,” dedi Tom. “Şimdi *mandi*’nin ne olduğunu en eğlenceli yoluyla öğreneceksin.”

Omzuna asıldım. Bu *mon-dee* her neyse ne kadar kötü olabilirdi ki?

KAFA KIRICILAR

Kaldırımda boş taksi beklerken havaalanının önündeki işlek caddeden vızır vızır motosikletlerle kare şeklinde, minik arabalar geçiyordu.

“Şu kadına bakın!” dedim baştan aşağı siyahlar içinde bir kadını göstererek. Motosiklete yan binmişti. “Aman Tanrım!” diye bağırdım. “O şeyin üstündeki bir bebek mi yoksa?”

Kadın sürücü yanımdan geçerken kalçasında dengede duran küçük çocuğu gördük.

“Burada herkes motora biner,” diye açıkladı Tom. “Kadınlar, erkekler... hatta bebekler.”

Şoka uğramıştım. “Çok kaza oluyor mu?”

“Her zaman,” dedi Tom. “Şu kaskları görüyor musun? Onlara kafa kırıcı diyorlar. Çünkü birini takarken kaza yaparsan kafatasın çatlıyor.”

“Hiç mi işe yaramıyorlar?”

“I-1. Bunlar ucuz plastik kasklar. Bizdekilere benzemiyorlar. Hatta bizim gönüllülerden biri kaza yapmış ve kaldırırma çarptığı anda ikiye ayrılmış.”

“*Kafası mı?*” Dehşet içindeydim.

“Hayır, şapşal, kaskı,” dedi Tom.

“Yani ölmemiş?”

Tom omuz silkti. “Yooo, ölmüş.”

Şahane. Yardım dilenircesine babama baktım.

“Tom, bu kadarı yeter,” dedi babam.

“Evet, Tom. Açıklamaların için teşekkürler,” diye azarladı Vera onu.

Resmen dumura uğramıştım. “Buraya geldiğimiz için deli olmalıyız,” dedim.

Tom hemen atıldı. “Tek yapman gereken motorlardan uzak durmak, evlat. Başka sorun çıkmaz.” Bu sırada tırnağıyla dişlerinin arasından bir şey çıkardı.

“O manyak aletlerin yanına bile yaklaşmam. İşe yaramıyorsa neden kask takıyorlar?”

Vera nemli saçlarının arsındaki gümüşü yolu sıvazladı. “Kültürel yargılamalar için biraz erken değil mi, Sienna? Unutma, onlar da Amerika’ya gelseler bizim âdetlerimizi ruhaf bulabilirler.”

Ne gibi? İşe yarayan kaskları mı?

Şık bir pantolon ceket giyen bir kadın sürücü yanımdan geçerken kaldırırma birkaç adım geriledim. Güneş parlak, tropik hava fazlasıyla sıcak ve nemliydi. Çantamdan

güneş gözlüğümü çıkarıp taktım. Vera kafasına geniş kenarlı salak bir şapka geçirmişti. Kornaların gürültüsü birbirine karışıyordu. Şehrin silüetinin kahverengi olduğunu fark ettim. Los Angeles'ta böyle günlerde dışarı bile çıkmazdık. Havada yoğun bir egzoz kokusu vardı.

Bunun sebebini sorduğumda, “Hava kirliliği ve çöplerle pirinç tarlalarını yakmaları yüzünden,” diye açıkladı babam. “Burada California'daki gibi hava kirliliğiyle ilgili kurallar yok.”

Nihayet kaldırırma boş bir taksi yanaştı ve enerjik tavırlı şoför ağzında bir sigarayla dışarı fırladı.

Babam onunla Endonezce konuştu ve hepimiz erimiş plastikle ter kokan arka koltuğa sıkıştık. Babam adamın yanına geçince adres yazılı notu çıkarıp ona verdi. Doğrusu bu dile bu kadar hâkim olmasından etkilenmiştim. Konuştuklarından tek kelime anlamasam da şoför başka bir sigara yakıp trafiğe karışırken onları dinlemeye koyuldum.

Başta içinde bulunduğum tehlikeyi anlamadım. Dumandan kurtulmak için camı indirmiştim ve sıcak havanın yüzüme vurması hoşuma gitmişti. Buna rüzgâr diyebilirdim ama hava bu tanıımı hak edecek kadar hareket etmiyordu. O anda ne kadar hızlı gittiğimizi fark ettim ve emniyet kemerim yoktu.

“Hani *Yıldız Savaşları*'nda bir sahne vardı? Han gemisiyle asteroit tarlasında zikzaklar çiziyordu?” dedim titrek

bir sesle. “Bu da tıpkı onun gibi.” Keşke Tom gibi keyfime bakıp sıcak asfaltta kırılan kafaları aklımdan çıkartabilseydim.

“Rrrrr.”

Tom yumruğunu göğsüne vurarak berbat bir Chewbacca taklidi yapınca benle şoför hariç herkes onu taklit etti. Şoför büyük ihtimalle deli olduğumuzu düşünüyordu.

“Adamın dikkatini dağıtmayın! Yola konsantre olması gerek!”

Tom’un suratında iğrenç bir sırıtış belirdi. “Takma, evlat. Biraz hayatını yaşa, yahu!”

Şoför sağ şeride geçerken gözlerimi devirdim. Sonra hızla sola saptık. Az kalsın yiyecek tezgâhlarını deviriyorduk. Sokaklara saçılan sepetlerce meyveyi, balığı ve beyinleri gözümün önünde canlandırdım.

Hayatını yaşa. Tamam, öyle olsun.

“Bu adam interaktif bilgisayar oyunlarında süper olması,” diye mırıldandım.

Tom biraz kıkırdadıktan sonra, “Şuna bakın!” dedi. Hemen her şekil ve büyüklükte tahta saatler satan bir tezgâhın yanından geçmiştik. Tepelerinde rengârenk ve değişik desenli battaniyeler asılıydı.

“Buradayken Noel alışverişini halledeceğim sanırım,” dedi Tom. “Şu bambu kap kacaklara baksanıza! Süperler bence!”

Ben vücut parçalarımızın yola saçılacağından endişelenirken Tom, Noel Baba hayalleri kuruyordu.

Kendimi nasıl bir belaya bulaştırmıştım?

PESANTREN

Özel bir araba yolunun sonundaki bekçi kulübesinin kapısında kısa boylu ve ayakları çıplak bir adam dikiliyordu. Ağzında bir sigara vardı.

“Doğru yere geldiğimizden emin misin, baba? Çocuklar nerede?” diye sordum.

Temkinli bir tavırla taksiden indim ve yoğun havanın hafif bir yağmura dönüştüğünü fark ettim.

Yetimhane bu muydu?

Adam babama Endonezce bir şeyler söyledi ve taksi şoförü bavullarımızı indirirken bize eski püskü beyaz kapıyı açtı. Sırt çantamı göğsüme bastırarak taksinin yanında durmaya devam ettim.

“Vera? Adamların sana doğru adres verdiğinden emin misin?”

Her yerde kediler vardı. Bir deri bir kemik, yabani kediler. Kapıdan görünen köhne binaların kırık fayanslı veran-

dalarında, bakımsız çimenlikte ve şimdi de pantolonumun paçalarına sürünüyorlardı.

Ben köpek sevenlerdendim.

“Hadi, Sienna,” dedi babam. Belli ki beni tatlı sözlerle kandırıp taksiden uzaklaştırmak istiyordu. “Bak, geldik işte.”

Taksi yoldaki çamurları sıçratarak uzaklaşırken kendimi arkasından koşturmak için zor tuttum.

Sonra sessizliği şen şakrak bağışmalar bozdu. Benim yaşlarımda birkaç oğlan yolun karşısında şamata yapıyordu. Üzerlerindeki pis tişörtler kıyafetten çok bulaşık bezine benziyordu. İğrenç görünümlü nehirden teneke kutu toplamakla meşgullerdi.

“Yetimler bunlar mı?” diye sordum. *Yetim* kelimesini söylerken biraz çekinmişim. “Yani *pesantren*’de kalan çocuklar?”

“Hayır, bunlar sokak çocukları,” dedi Tom. “Satmak için atıkları topluyorlar.”

“Sokak çocukları burada yaşamıyor mu?”

“Hayır,” dedi babam. “Bunların bazıları evden kaçmış olmalı. Bazıları da yetim.”

“Madem bir evleri yok, neden burada kalmıyorlar?”

“Hadi, tatlım. Artık yetkiliyi bulsak iyi olur.”

Kıpırdamam gerektiğini biliyordum ama gözlerimi çocuklardan alamıyordum.

“Bu okula sınırlı sayıda öğrenci alabiliyorlar,” diye açıkladı babam. “Aslına bakaran Aceh’teki kamplardan buraya

gelmek isteyen Tsunami yetimlerinin sadece üçte birini kabul edebilmişler.”

Olduğum yerde korkuyla dikilmeye devam ederken ağzında kuru bir kemik taşıyan siyah bir kedi bacağıma süründü. Amma cılızdı! Bunu kimse beslemiyor muydu?

Bu soru öyle saçmaydı ki yüksek sesle sormaya bile gerek duymadım.

Eğer sokak çocuklarını kimse beslemiyorsa kedilerin de kendi başlarının çaresine bakması kaçınılmazdı.

Ben bunları düşünürken babamın yaşlarında ama ondan daha kısa boylu bir adam bizi karşılamaya geldi. Kafasının tepesinde siyah bir takke vardı.

“Hoş geldiniz,” dedi kollarını açarak. “Buraya geldiğiniz için teşekkür ederiz, doktorlar.” Dilimizi tuhaf ve fazlasıyla belirgin bir aksanla konuşuyordu. “Yolculuğunuz nasıl geçti?”

“Harika. Teşekkürler.” Babam elini uzattı. İkisi tokalaşıp birbirlerine iyi dileklerini sunarken, *harika mı*, diye düşündüm. Biraz abartmıyor muydu?

“Evet, şimdi sizi yetimlerle tanıştıralım,” dedi adam. “Siz değerli konuklarımız için özel bir seremoni hazırladılar.”

“Saat kaç?” diye sordum babama.

“İndiğimizde beşti. Herhâlde yedi olmuştur,” dedi. “Bak, iyi ki hatırlattın.” Saatini Endonezya saatine göre ayarladı.

Umut Ekibi'yle *pesantren*'in kurucusunun peşine takılıp çamurlu yolda yürümeye başladım. Düzinelerce beyaz boyalı ek binanın yanından geçtik. Mavi fayanslarla süslüydüler. Açık pencerelerinden içeri baktığımda odaların boş olduğunu gördüm. Eski püskü ranzaların üzerinde katlanmış çocuk kıyafetleri duruyordu.

Yabani otların bürüdüğü çimenlikte tek bir keçi vardı. Koptu kopacak gibi duran bir iple bir palmiye ağacına bağlanmıştı. Aynı ağaca yırtık bir voleybol filesinin bir ucu da bağlıydı. Aç kedilerin miyavlamaları dışında etraf sessizdi. Tıpkı kovboy filmlerindeki terk edilmiş kasabalara benziyordu. Ya da kapatılan bir yaz kampına.

Pesantren'in kurucusu sağlam adımlarla ve kararlı bir tavırla yürürken babamla kibar ama kendinden emin bir ses tonuyla konuşuyordu.

Nihayet dikdörtgen şeklinde, uzun bir binaya geldik. Bu da mavili beyazlıydı ama ikili kapısı Endonezya desenleriyle süslüydü.

Kapının ortasındaki desen dikkatimi çekmişti. Buraya iki tane çiçek soğanı oyulmuştu. Büyükanneimin kışın diktiklerine ve ilkbaharda sabırla açmalarını beklediklerine benziyorlardı.

“Hazır mısın, evlat?” diye sordu Tom usulca.

Neye hazır olmam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama *pesantren*'in kurucusu gıcırtilı kapıyı açtığında neden söz ettiğini anladım.

Yüzlerce surat bana bakıyordu. Bize. Siyah beyaz kıyafetli bazı küçük çocuklar yerde debeleniyordu. Ama bizi görünce sırtlarını dikleştirip dikkat kesildiler. Ayaklarını altlarına toplamışlardı.

El Angel Miguel'deki okul toplantılarını hatırladım. Müdür Sanchez bizi on dakika boyunca susturamazdı. Ama bu tel gözlüklü, ciddi suratlı, ufak tefek adam onları bir bakışıyla kontrol altına alabilmişti. Vay be, işte disiplin diye buna denirdi.

Kalabalığı incelemeye başladığımda erkeklerin beyaz uzun kollu tunikler giydiğini gördüm. Bunları siyah pantolonlarının içine sokmuşlar, kafalarına *pesantren*'in kurucusununki gibi takkeler takmışlardı. Kızlar aynı renkler içindeydi ama onlarda kafalarını, boyunlarını ve omuzlarını örten dökümlü *jilbab*'lar vardı. Çoğu pantolon yerine etek giymişti.

Birden üzerimde atletle şort olmadığına sevindim.

“Sayın misafirlerimiz için toplandılar,” diye açıkladı *pesantren*'in kurucusu.

Çocuklar cinsiyetlerine göre ayrılmıştı. Kızlar solda, erkekler sağda, küçükler öndeydi.

“Ortadakiler Aceh'ten gelen iki yüz Tsunami kurbanı,” diye devam etti kurucu. Gözlerim sözünü ettiği gruba kaydı. Bazı çocukları DVD'den hatırlıyordum. Yüzlerini görmüş, seslerini duymuş, hikâyelerini dinlemiştim. O dalgaların hayatlarını nasıl mahvettiğini biliyordum.

Kurucu onlarla Endonezce konuşunca çocuklar birden el çırpıp tezahürata başladı. Biz odanın önünde dururken daha büyük bir çocuk, bir öğrenci, adamın söylediklerini dilimize çevirdi. “Bunlar sizinle tanışmak için Amerika’dan gelen doktorlar,” dedi. “Aceh’li yetimler ayağa kalsın, lütfen.”

Büyük bir grup, neredeyse odanın yarısı, ayağa kalktı ve bazıları huzursuzca ayaklarına bakmaya başladı. O sırada gözüme küçük bir kız takıldı. Tsunami çocuklarının en ön sırasındaydı. *Jilbab*’ından fırlayan siyah saçları bir gözünün önüne düşmüştü.

Tıpkı DVD’deki çekingen kıza benziyordu! Tanışmak istediğim kıza. Beni fark edeceğini umarak ona gülümse-dim ama hiç tepki vermedi.

“Papua’lı yetimler ayağa kalsın, lütfen.”

Aceh çocukları oturdu ve elli kişilik bir başka grup ayağa kalktı. Tom bana fısıltıyla açıklamaya girişti. Bu çocuklar da travma belirtileri gösteriyordu çünkü çoğu ayaklanma sırasında anne babalarının sokaklarda öldüğüne şahit ol-muştu.

Dedikleri göğsüme bıçak gibi saplanmıştı. Odadaki travmanın büyüklüğünü hayal bile edemiyordum! Üstelik çocukların en büyüğü benim yaşımdaydı.

Birden buraya geldiğimize sevindim. Babamın söylediği doğrudu. Bu insanların onun yardımına ihtiyacı vardı.

“Teşekkürler, çocuklar,” dedi kurucu ve Umut Ekibi’ne döndü. “Aceh’li yetimler sizin için özel bir karşılama seremonisi hazırladı. Çocuklar?” Başıyla kalabalığa işaret verdikten sonra bizi duvarın dibine götürdü.

Değişik yaşlarda bir düzine kadar çocuk ayağa kalkıp siyah deri kayışlı, altın rengi ve kırmızı davulları odanın ön tarafına taşıdı.

Biri hemen öne çıktı.

İçlerinde en uzun boylusuydu ve davulu diğerlerininkinden daha gösterişliydi. Öteki oğlanların gözü ondaydı. Nereye oturup ne yapacaklarını söylemesini bekliyorlardı. Çocuk başı ve elleriyle işaret ederek yerlerini gösterdi. İnce uzun vücudunda belli belirsiz bir isyan vardı. Sanki orada olmak istemiyordu ve bunu sırf zorunluluktan yapıyordu.

Onu anlayabiliyordum.

Yerde daire oluşturacak şekilde oturup davullarını kucaklarına koydular. Sonra avuçlarını bunlara vurarak çalmaya başladılar. Ritim önce yumuşak ve hafifti. Ardından hızlanıp sertleşti. Çok geçmeden odanın içini çılgın ve heyecan verici bir müzik sardı. Kalp atışlarımı hissedebiliyordum.

Bu sırada gözlerimi uzun boylu çocuktan bir an olsun ayıramıyordum. Davula tüm hıncını ondan çıkarmak istercesine vuruyordu. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyorum ama çaldığı ritim içime işliyordu. Kafasını kaldırdı. Sadece bir kez ve beni ona bakarken yakaladı. Gözlerinden kıvıl-

cımlar çıkıyordu ve bakışları sabitti. Her nasılsa derin bir nefes alıp ona bakmayı sürdürdüm ve görüntüsünü sindirmeye çalıştım. Şakaklarından ter damlacıkları süzülüyordu. Çenesi narin ve hafifçe sivriydi. Davulu çalarken kol kaslarının hareketini görebiliyordum.

Güçlü elleri yavaşlayınca müzik ağır bir ritme dönüştü ve sonunda kesildiğinde etrafımdan alkışlar yükseldi. Ben de onlara katıldım ama hâlâ gözlerimi ondan alamıyordum. Şimdi gömleğinin koluyla alnındaki terleri siliyordu.

Doğrusu bu oymalı kapıların ardında *onun* gibi birini bulacağım aklıma gelmezdi.

“Aceh’li yetimler çok yetenekli,” dedi *pesantren*’in kurucusu, babama. Sonra sesini alçalttı. “Yetenekli ama problemli.”

Problem dediği kâbuslar ve yaşadıkları korkular mıydı? Geceleri benim yaptığım gibi çılgınlıkla uyanmaları mı? Onlara nasıl yardım etmesi gerektiğini bilmemesi mi? Ama ses tonu başka bir şeyi kastettiğini söylüyordu. Bunlardan daha kötü bir şeyi.

Alkışlar sona erdiğinde oğlanlar davullarını alıp yerlerine geri döndüler. Kurucu onlara neden Aceh’li yetimler diyordu? Sırf tsunamiden kurtuldular diye böyle mi çağrılmaları lazımdı?

Biri benden bu şekilde söz etse ben de öfkemi davuldan çıkarırdım. Ya o küçük uçakta annemle birlikte babam da olsaydı? Ya ikisini birden kaybetseydim?

Uçak kazası yetimi, Sienna Jones ayağa kalksın lütfen.

Sonra küçük kızlardan oluşan bir koro öne çıktı. Yan yana durup arkadaşlarına ve dört Amerikalı yabancıya baktılar.

“Söyleyecekleri şarkı yalnızca Aceh’te yetişen güzel kokulu *jeumpa* çiçeğiyle ilgili,” diye açıkladı çevirmenlik yapan çocuk gırtlaktan gelen bir sesle.

Tabii, kızların dediklerinden tek kelime anlamıyordum ama gözlerindeki hülyalı ifadelerle bakıldığında evlerinden bahsettiklerini tahmin etmek zor değildi.

Şarkı bittiğinde kızlar başlarını eğerek selam verdi ve hepimiz alkışladık.

Daha şimdiden arka kapıyı kesmeye başlamıştım. Buradan kaçmak istiyordum. Sıcak hava boğucuydu ve tişörtümle pantolonum âdeta tenimle bütünleşmişti. Sanırım hayatım boyunca onlarla yaşamak zorunda kalacaktım!

Tam sıvışacaktım ki yaşça büyük oğlanlar bir sıra oluşturup bize doğru yürümeye başladı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım babama.

“Bizimle tanışmaya geliyorlar. Önce erkekler, sonra kızlar.”

Şaka yapıyor olmalıydı. “Beş yüz kişiyle tek tek tanışacak mıyız?” Yine kapıya baktım.

“Sanırım evet. Sen iyi misin? Biliyorum, çok ayakta kaldık ama...”

Elimi sallayarak yüzümü serinletmeye çalıştım. “Burası acayip sıcak. Belki ben...”

Geç kalmıştım.

Oğlanlar yanımıza gelmişti bile. Kendimi bir düğün organizasyonunda gelin ya da damat tarafı gibi hissediyordum. Fakat sıranın başında gözümü ayırmadığım davulcunun olduğunu görünce kalp atışlarım hızlandı. Sıcağı boş vermiştim. *Keşke üzerimde daha temiz bir şey olsaydı,* diye düşündüm. *Daha hoş bir şey.*

Göz ucuyla davulcunun Tom’un sağ elini alnına götürüşünü ve bırakırken kendi kalbine dokunup eğilmesini izledim.

Şimdi yakınımdaymış olduğum için çocuğun favorilerini, dolgun dudaklarını ve çenesindeki sanki uzamaya ya da kaybolmaya karar verememiş gibi görünen keçi sakallarını daha net inceleyebiliyordum.

Yutkundum. Sırada ben vardım.

Terli ellerimi telaşla pantolonuma sildim.

“Bu ne demek?” diye fısıldadım babama. O el kitabını okumadığıma pişmandım.

“Onların karşılama şekli böyle,” dedi babam.

Sonra çocuk tam önümde durdu.

On altı on yedi yaşlarında görünüyordu. Benimkilerle buluşan gözleri anlamlıydı. Hayatımda hiç bu kadar koyu bir göz rengi görmemişim. Okyanusun dibi gibiydiler ve sanki ruhumun derinliklerini görebiliyorlardı.

Yeniden terleyen ellerimi silmeye fırsat bulamadan uzandı, elimi tuttu ve parmaklarımı alnının hizasına kaldırdı. Esmer teni yumuşak, pürüzsüz ve ateş gibiydi. Elimi bıraktığında bakışları daha da derinleşti. Avucuyla kalbine dokundu ve ancak çekingen bir tavırla başını eğdiğinde göz temasımız kesildi.

Vay canına.

Resmen dağılmıştım ve babamın taksi şoförüne söylediği kalıbı hatırlamak için beynimi epey zorlamam gerekti.

“Terima kasih,” diye fısıldadım. *Teşekkür ederim.*

Çocuk bunun üzerine alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Ne? Yanlış mı telaffuz etmiştim?

Kalp atışlarımı duymayacağını umuyordum. Sakinliğimi korumaya çalıştım ama bunu yapmak zordu. Hatta neredeyse imkânsız. Nihayet yürümeye başladığında terle gölgelenen beyaz gömleğinin altındaki sırt kaslarına baktım. Hafifçe topallaması bile çekiciliğini artırıyordu. *Acaba neden,* diye düşündüm ve bir ara öğrenmeye karar verdim.

Bir daha hiç arkasını dönmedi.

Arka kapıyı açıp gün ışığına çıktığında peşinden koşmak için zor duruyordum.

“Sienna?” Babamın sesiyle gerçeğe döndüm. “Bu genç adam senin dikkatini çekmeye çalışıyor.”

“Ne? Ah, pardon.”

Şimdi karşımda başka bir çocuk vardı. Yeni biri. Ona elimi uzattım ama bunun az önceki selamlaşmaya benzemeyeceğini biliyordum.

Yüzüncü selamlaşmada bile hâlâ gözüm arka kapıda, aklım davulcudaydı. Sonra DVD’deki küçük kız yanıma geldi. Ona gülümsedim ve aynı şekilde karşılık verdiğinde öndeki iki dişinin daha yeni çıktığını gördüm. Sanki diş etlerinden minik inciler fırlamış gibi görünüyordu.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba!” diye taklit etti akçaağaç şurubu kadar tatlı bir sesle.

Geleneksel selamlaşmasını yaptı. Elim alnına gitti ve o anda bana yine gülümsedi. Beni kurallarını sadece kendisinin bildiği bir oyuna davet eder gibiydi. Enerjisinden büyülenmiştim. Şimdi bu kızın hem annesi hem babası ölmüş müydü? Öyleyse o nasıl bu kadar canlı görünüyordu?

Selamlaşmamızın sonunda beni bırakıp gitmek yerine elime yapıştı. Birlikte kalabalık odadan çiseleyen yağmura çıktık. Arkamı dönüp Umut Ekibi’ne baktım. Birbirleriyle

sohbet ediyorlardı. Küçük kız sıranın en sonundaydı. Herhâlde oradan ayrılmam sorun olmazdı. Babama seslenmek istedim ama sonra vazgeçtim. Nasıl olsa kız buradaki hayatı bizden daha iyi biliyordu ve onun yanında güneydim.

“Merhaba!” diye yineledi dışarı çıktığımız anda.

“Merhaba!” dedim heyecanına ortak olmaya çalışarak.

Elini göğsüne koydu. “*Nama saya Elli.*”

Benim adım Elli.

“*Nama saya Sienna.*”

“Sienna!” dedi. “Sienna!”

Utangaçlığı kaybolmuştu. Beni elimden tutarak çamurlu yola doğru çekiştirdi. Köhne yatakhanelerin yanından geçtik ve daha önce gördüğüm mavi pencereci beyaz binalardan birine girdik.

Oda hayal bile edemeyeceğim kadar berbattı.

Metal ranzalar yan yana sıralanmıştı. Paslı kenarlarından kıyafetler sarkıyordu. İçerisi küflü ekmekle pis göl suyu gibi kokuyordu. Karşı duvarın önüne iki küçük dolap konmuştu ve çekmeceleri ağzına kadar doluydu. Açık pencerenin ne camı, ne çerçevesi vardı. Eski püskü mavi kepenklerin büyük böcekleri bile dışarıda tutabileceğinden emin değildim.

Aklımdan geçenleri belli etmemek için yüzüme boş bir ifade oturttum. Burası Elli’nin yeni eviydi ve hislerini incitmek istemiyordum.

Pencerenin yanındaki ranzayı işaret ederek “Sen,” dedi neşeyle. “Ben.”

Ve aynı ranzanın alttaki yatağını gösterdi. Baktı beklediği tepkiyi vermiyorum sesini yükselterek tekrarladı. “Sienna.” Üst taraf. “Elli.” Alt taraf. Heyecanla yüzüme baktı.

Anladık, benim onun üstündeki ranzada yatmamı istiyordu ama kendimi o korkunç yatakta uyurken düşünemiyordum. Zoraki sııttım. “Tamam.” Üst yatağı işaret ettim. “Sienna. Teşekkürler, Elli. *Terima kasih.*”

Kıkırdayarak el çıırttı. İletişim kurabilmiştik.

Açık pencereden sızan akşam güneşinin duvarlarda yarattığı gölgeleri izleyerek total çocuğu düşündüm. Acaba o da beni düşünüyor muydu?

OYUNLAR

Birkaç dakika sonra babamı yeni şişirilmiş futbol toplarını çocuklara dağıtırken buldum. Tabii yanında en güvenilir asistanı Vera vardı. Bir grup çocuk Tom'un etrafına toplanmış, anlattıklarını hevesle dinliyordu. Gören onu koçları sanırdı.

“Selam!” dedim babama.

“İşte buradasın! Gösteriden sonra seni kaybettim.”

“Pardon. Bu, Elli. Beni dışarı sürükleyip odasını gösterdi. Benim geceleri orada uyumamı istiyor. Size uyar mı, yoksa beni başka bir yatakhane mi verdiniz?”

“Yok canım! Orası gayet iyi. Zaten en küçüklerle kalmanı istiyorduk.”

Babamla geceleri nelere dikkat etmem gerektiğini ve travma belirtileri gösteren çocuklarla nasıl baş edeceğimi konuşurken Vera bir grup genç kızın yanına gitti.

“Ne yapıyor?” diye sordum.

“Terapi seanslarına dikkat çekmeye çalışıyor. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan tüm kazazedelerin bu seanslara katılmasını amaçlıyoruz ama onları kesinlikle zorlayamayız.”

Başlarına pastel renkli *jilbab*’lar takan genç kızlar dikkatle Vera’yı dinledi. Sonra bazıları kafalarını salladı, bazılarıysa başlarını çevirerek uzaklara bakmaya başladı.

Ben kesinlikle ikinci gruba giriyordum.

Seremoniden hatırladığım bir grup delikanlı gördüm. Şimdi üzerlerinde tişörtlerle uzun pantolonlar vardı. Tembel adımlarla çimenliğin kenarında dolanıyorlardı. Yüzlerine baktım ama davulcu çocuk aralarında değildi.

“İyi misin, evlat?” Babam sırt çantasından bir şişe su çıkardı. “En son ne zaman su içtin?”

Davulcuyu görememenin yarattığı hayal kırıklığıyla omuz silktim. “Havaalanında.”

“Sienna! Bak, vücudun susuz kalır. Özür dilerim, hayatım. Seninle daha çok ilgilenmeliydim. Gel, şöyle otur.”

Oturup suyum içtim. Hâlâ iyi hissetmiyordum.

“Jet lag yüzünden,” dedi babam. “Gece iyi bir uyku çekersen yarına bomba gibi kalkarsın.”

O sırada Vera babama yanma gelmesini işaret etti. Babamın yaylanarak ona doğru yürüyüşünü izledim. Birlikte çalışmasalar, kesin birbirlerinden hoşlanıyorlar, derdim. Neyse ki babam kimseyle çıkmıyor ve alyansını takıyordu. O hâlâ annemle evliydi.

İtiraf etmeliyim ki bu tavrına hayrandım. Biliyorum, aslında saçmaydı ama büyükannem defalarca tekrarlamıştı, babam annemden asla vazgeçmemişti.

Babam birkaç dakika Vera'yla konuştuktan sonra hediyeye olarak yanımızda getirdiğimiz neon sarısı futbol toplarından birini sekiz yaşlarında, güler yüzlü bir oğlana attı. Çocuğun üzerinde yırtık pırtık bir X-Men tişörtüyle ona küçük gelen bir şort vardı. Şimdi tüm çocuklar oyun kıyafetleri içindeydi. Herhâlde seremoniden sonra hemen üstlerini değiştirmişlerdi. Wolverine hayranı ufaklık topu kolayca yakalayıp bir arkadaşına attı.

“Futbolu seviyor musun?” diye sordum.

Kafasını sallayıp benimle kendi dilinde konuştu. Söylediklerinin tek kelimesini anlamamıştım ama heyecanı tıpkı Elli'ninki gibi bulaşıcıydı.

“Aceh dilini mi Endonezce mi konuşuyor?” diye sordum babam geri geldiğinde.

Babam oğlana bir şeyler söyledi. “Aceh'ten gelmiş. Onun için iki dili de biliyor. Ama seninle Endonezce konuşuyordu. Büyüklerin aksine küçüklerin çoğu dilimizi bilmiyor.”

Tom bana pas verince topu ayağımla yakalayıp yanımıza gelmesini bekledim. Yüzü kıpkırmızıydı ve nefes nefeseydi. “Stilimin Beckham'inkini andırıldığını mı konuşuyordunuz?”

“Tabii. Başka konumuz mu var?” dedi babam gülerek.

“Babam kimlerin dilimizi bildiğini açıklıyordu.” Topu çocuklardan birine fırlattım.

“Ah,” dedi Tom kendini çimlere atarak. “Valla ben dilimizi bilen birini tanıyorum. Özellikle oğlanların favorisi olacak birini. Durun bir ipucu vereyim. Adı, Viyana’yla kafiyeli ve uzun, sarı saçları var. Evet, tahminleri alayım?”

Tom benimle dalga geçerken göğsü hızla inip kalkıyordu. Davulcu çocuğu düşününce birden kızardım. İlk kez Tom’un haklı olmasını istiyordum.

“Kızımı rahat bırak,” dedi babam, Tom’a bir şişe su uzatarak. “Sienna’nın erkeklerden daha önemli işleri var. Ayrıca henüz böyle şeyler için erken.”

Ani bir enerji patlamasıyla başka bir top alıp havaya diktim ve küçüklerin arkasından koşturmasını izledim.

Babam öyle bir sırıtıyordu ki bir an yüzünün yırtılacağından korktum.

“Ne?”

“Biliyordum,” dedi.

“Neyi?”

“Seni buraya getirmenin harika bir fikir olduğunu. Bak, daha şimdiden çocuklarla bir bağ kurdun.” Kankasına dostça bir bakış fırlattı. “Sakın *delikanlıları* kastettiğimi düşünme, Tom.”

Bir tanesi hariç, diye düşündüm.

Bana atılan topu yakaladım. “Resim ve eliş derslerine ne zaman başlayacağız?”

“Yarın sabah. Yanımızda getirdiğimiz tebeşirlerle kalemeleri kullan ve serbest resim yaptır. Sonra bize burayı mı yoksa felaketi mi çizdiklerini söylersin. Kimin ne durumda olduğunu öğrenmek işimize yarayacak.”

“Siz ikiniz nerede uyuyacaksınız?” diye sordum.

Topu tekrar çocuklara attım.

“Tom’la Aceh’li oğlanların yatakhanesinin bitişiğindeki bir odada kalacağız.”

Aceh’li oğlanlar deyince, *acaba davulcu çocuğunun yakınında mı uyuyacak*, diye merak ettim.

“Resim grubunu oturttuğunda akşamüzerleri Vera’nın terapilerine katılmaya başlarsın. Hani uçakta konuştuğumuz gibi.”

Hı? “Neden seninle ve Tom’la çalışamıyorum?”

“Kusura bakma, evlat ama oğlanların grubunda genç bir kızın olması uygunsuz kaçır. Ayrıca Vera terapi konusunda bir harikadır.” Sesi gururluydu. “Yani işi uzmanından öğreneceksin. Hem bunu daha önce konuşmuştuk ve kabul etmiştin.”

“Evet ama neden uygunsuz kaçır?” diye sordum Vera hakkında iltifatlarını duymazdan gelerek. Babamın ya da Tom’un grubuna katılırsam o davulcuyu tekrar görme şansım olabilirdi. Ayrıca Vera’nın terapi anlayışına yabancı değildim ve hastasının kendisini değersiz hissetmesine sebep olduğunu biliyordum. Ona gittiğim günleri hatırlamak bile istemiyordum. Eğer o *en iyiyse* daha kötülerini hayal edemiyordum.

“Bu kültürel bir şey,” dedi babam. “Erkekler senin yanında kendilerini rahatsız hissedip içlerinden geldiği gibi davranmayabilir.”

Karşı cinsin karşısında dili tutulan biri olarak bunu anlayabiliyordum. Ama bu durumda o muhteşem çocuğu tanıma fırsatı bulamayacaktım. “Vera’ya nasıl yardım edeceğim? Yani ne yapmam gerekiyor?”

“Asistanı olabilirsin. Ne de olsa...” -babam boğazını temizledi; rahatsızlık verici konu alarmı- “bu kızların neler yaşadığını anlayabilirsin. Onlar konuşurken Vera için ikinci bir kulak olursun. Yaşıtları birinin ne hissettiklerini bilmesi, kâbuslarını ve korkularını paylaşması rahatlamalarını sağlayabilir... Hemen geliyorum.”

Babam Vera’ya doğru yürürken onu dinleyerek geçireceğim uzun ve boğucu öğleden sonraları düşündüm.

İçimden bir şeyleri tekmelemek geldi. Şu tesadüfe bakın ki tam o anda ayağıma bir futbol topu çarptı.

Buna bir tekme savurup havaya yükselişini izledim. Düşerken yerimde zıpladım ve elimi kaldırıp topa var gücümle vurdum.

Yok canım, tabii ki hedefim Vera değildi.

Kötü bir vuruş yapmıştım hepsi o. Şansı vardı çünkü babam Superman edasıyla önüne fırlatarak topu Vera’nın kafasına birkaç santim kala yakaladı.

“Sienna!” diye bağırды. “Az daha Vera’ya geliyordu.”

Neyse ki sen onu kurtardın, diye mırıldandım.

İkisi de hayal kırıklığıyla asılmış yüzlerle bana doğru yürüdü.

“Özür dile, Sienna,” dedi babam. “Evet? Bekliyorum.”

“Özür dilerim. Kazaydı.”

“Benden değil, Vera’dan!”

Hım.

Tanrıya şükür, Tom o sırada koca göbeğini sergileyerek amuda kalkıp yamuk yumuk taklalar atmaya başladı. İzleyicilerinin sayısı giderek artıyordu. Bazı çocuklar onun etrafında dans ederken, “*Gemuk! Gemuk!*” diye bağırıyordu. Eğlenceyi kaçırmamak için hepimiz o tarafa döndük. Oh! Böylece Vera’dan özür dileme faslından kurtulmuştum. Tom’a çocukların ne söylediğini sordum.

“Göbeğimden etkilendiler,” dedi hiç utanmadan. “*Gemuk* şişko demek ve Endonezya’da birine şişman olduğunu söylemek iltifat sayılıyor.”

“Bunu Bev’e anlatmalıyım. Belki karbonhidratlar konusundaki fikrini değiştirir.”

“Büyük burunları da seviyorlar,” dedi Vera. “Baban neden bu kadar popüler sanıyorsun?”

“Ha-ha. Çok komik,” diye atıldı babam yalandan kızmış gibi yaparak.

Kokarcaları da seviyorlar mı? Cevap evetse senin siyah-beyaz saçlarına bayılacaklar demektir.

“Sienna, Vera’ya bir şey söylemeyecek miydin?”

Haydaaa! E, hani bu konuyu kapamıştık?

Birden beş yaşına geri dönmüştüm. Marketten vişneli kek çalmıştım ve babam bunu bana itiraf ettirmeye çalışıyordu.

“Özür dilerim, az kalsın bir futbol topuyla kafana vuruyordum.”

Vera canı yanıyormuşçasına kafasını sıvazladı. *Yuh! O top sana değmedi bile!* “Önemli değil,” dedi şeker gibi bir sesle. “Sadece bir kazaydı.”

“Ben de öyle demiştim zaten,” diye mırıldandım.

“Sienna!”

“Sorun değil, Andy.” Vera elini kaldırdı. “Uzun bir gündü. Sienna yorulmuş olmalı. Jet-lag’le su kaybını saymıyorum bile. Bence onu rahat bırak.”

İyi dedin. A, bir dakika. Vera az önce beni mi savunmuştu?

Babam, büyükanneme yaptığı gibi SIENNA BENİM KIZIM. ONUN İÇİN NEYİN İYİ OLDUĞUNU BİLİYORUM, diye çıkışmak yerine, “Haklısın, V,” dedi. “Hepimiz çok yorulduk.” Ama bunu söylerken bana değil, *ona* bakıyordu!

Vera gözlerini babamdan ayırmadan, “Ben yatakhaneye gidiyorum,” dedi. “Sabah görüşürüz.”

Babamın yüz hatları yumuşadı. “Görüşürüz.”

Hop, neler oluyor?

Bir şey söylemeli miydim? Onlarla yüzleşmem için uygun bir an mıydı?

Hayır. Ayrıca saçmalıyordum. Bunların hepsi hayal ürünüydü. Babam, annemi seviyordu. Vera'ysa büyük ihtimalle... gece avlanan kürklü hayvanları. Tam bir kedi manyağıydı. Herhâlde kaderinde yüz elli yaşında, tek odalı apartman dairesinde doğal sebeplerden ölüp komşuları onu bulana dek yirmi kedisi tarafından yalanıp yutulmak vardı.

Aralarında bir şey olduğu yoktu. Yok canım!

ROL YAPMAK

Vera uzaklaştıktan sonra babamla çimlere oturup Tom'u ve onunla oyun oynayan çocukları seyrettik.

Bu kadar mutlu görünmeleri inanılmazdı. Ben farklı bir ortam bekliyordum. Onları yaşlı gözlerle boş boş ortalıkta dolaşırken bulacağımı falan. Ama belki benim taktiğimi uyguluyorlardı. Yani rol yapıyorlardı.

“Seninle konuşmak istediğim bir konu var,” dedi babam birden.

Gözlerimi kapayıp nemli çimlere uzandım. “Sadece bir kazaydı, baba ve özür diledim.”

“Hayır, hayır, o değil. İyi dinle, çünkü yardımına ihtiyacım var.”

Yavaşça doğruldum. “Ne oldu?”

Babam sesini alçalttı. “Karşılama seremonisinden sonra buranın kurucusu benimle özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Deni adında bir çocukla ilgili. Aceh’li çocuk-

lar arasında çok popülermiş. Görünüşe bakılırsa, onların lideri. Ama çocuklardan onu göstermelerini isteyemedim. Çünkü o zaman kurucunun benimle konuştuğu ortaya çıkar. Burada hiçbir şey gizli kalmıyormuş. Herkes herkesin her şeyini biliyormuş.”

“Kurucu neden onu seremonide göstermemiş? Öylesi daha kolay olmaz mıydı?”

“Bana Deni’nin davul çalan çocuklardan biri olduğunu söyledi ama onu gösteremedi çünkü çocuk hemen ortadan kaybolmuş. Yarma kadar kim olduğunu anlayamazsam çaktırmadan gösterecek.”

Aceh’li çocukların lideri mi? Üstelik davul çalıyormuş. Acaba aynı çocuk muydu?

Benim beğendiğim çocuk.

“Demek dedikoduyu seviyorlar?” Dedikodunun ne olduğunu iyi bilirdim. Birinci sınıfın *kraliçe arısı*, Sandra Bizmark aynı zamanda bir dedikodu kraliçesiydi. Ona sabah söylediğin bir şey öğle yemeğine kalmadan tüm okula yayılırdı.

Onun yanında çenemi kapalı tutmam gerektiğini öğrenmiştim.

Babam sakalını sıvazladı. “Dedikodu kelimesinin daha kötü bir anlamı var. Bunlar sadece birbirlerinden haberdarlar. Bazı Batılılar gibi kapalı yaşamıyorlar. Birine bir şey oldu mu herkes etkileniyor.”

“Eee, bu Deni denen çocuğun sorunu neymiş?”

“Görünüşe bakılırsa buranın işleyiş tarzıyla ilgili sıkıntıları varmış ve kurucuyla tartışıyormuş. Daha fazlasını bilmiyorum ama buraya Aceh’li çocukların bu *pesantren*’e ve diğer çocuklara uyum sağlamasına yardım etmek için geldik.”

“İyi de neden uyum sağlayamıyorlar?”

“Çünkü Aceh’in farklı bir kültürü var. Orada daha özgürlerdi. Burasıysa muhafazakâr bir kurum. Yatma-kalkma, ders ve yemek saatleri belirli. Tıpkı ev hayatından ve El Angel Miguel Lisesi’nden, disiplinli bir Katolik yatılı okuluna gitmeye benziyor. Siz okulda şort giyiyorsunuz ama bunun imkânsız olduğu yerler var.”

“Daha kötüsü, onlar tüm ailelerini kaybetmiş,” diye patladım.

Sözlerim babama fiziksel olarak acı vermiş gibiydi. “Evet. Böyle bir rahatlıktan sonra katı kurallara alışmanın zorluğunu tahmin edersin.”

“Hı-hı.”

“Dolayısıyla Deni’nin burayla bir sorunu varsa bizim *pesantren*’in tarafını tuttuğumuzu düşünmesini istemiyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Yani casusluk mu yapacağım?”

Kafasını yana eğdi. “Hayır. Ben sadece onun kim olduğunu öğrenmeni istiyorum.”

Muzip sesini taklit ettim. “Ah, anlıyorum. Peki, böyle bir *bilgi* karşılığında çıkarım ne olacak?”

“Futbol topuyla işlediğin suçlar bağışlanacak.” Bana imalı bir bakış fırlattı. Bunun kazara olmadığını biliyordu.

“Bana uyar,” dedim. “Oyun başlasın!”

“Sana güvenebileceğimi biliyordum, evlat. Tek yapman gereken çocuklardan onu göstermelerini istemek. *Pesantren*’in kurucusu birkaç günlüğüne burada olmayacak. O geri dönene dek Deni’yle biraz aşama kaydetmek istiyorum. Eve dönmeden önce bu sorunu halledersek harika olur.”

“Deni’yle bağ kurman neden önemli? Yani, o yalnızca buradakilerden biri. Daha bir sürü çocuk var.”

“Aceh’li çocukların bana açılmasını istiyorsam önce liderlerinden başlamalıyım. Onlarınki ataerkil bir toplum. Bu çocukların artık bir babaları yok ve Deni’yi bir baba figürü olarak benimsemişler. Onların iyileşme sürecinde Deni’nin bana güvenmesi ve önce onun beni kabul etmesi önemli. Nasıl olsa gerisi gelecektir.”

Davulcu çocukların ona nasıl baktıklarını düşündüm. Her hareketleri için onay bekliyor gibiydiler.

Babamın düşüncesi mantıklıydı.

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. “Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam,” dedim.

Akşamüstü kızılığî yüzük parmağındaki sade, altın alıyansa vurmuştu. Bu görüntü beni rahatlatıyordu.

“Uğratmayacaksın,” dedi inandırıcı bir tonda.

Esneyerek sıcak havayı içime çektim.

Güneşin çamurlu nehrin üzerinde batışını izledik. Geriye pembemsi bir kahverengilik kalmıştı. Annemin kaptanla ilgili hikâyesini anımsadım.

“Annenin ömrünün sonuna dek denizde kalmaya yemin eden kaptanla ilgili hikâyesini hatırlıyor musun?” diye sordu babam.

Ciddi olamazsın!

“Aynı şeyi düşünüyordum.”

“Sahi mi? Ne komik! Bunu uçakta da düşündüm. Özellikle de kaptanın evine varmak için acele edişini. Gökyüzündeki ışık onun gördüğüne benziyor, değil mi?”

“Evet ama bu, evdeki gibi pembe-turuncu değil, kahverengimsi. Çikolatalı Dondurma Işığı.”

Gülmeye başladım.

Ama babam gülmedi. “Büyüdükçe ona benzemeye başladın...” Sesi çatallanmış, yüzündeki çizgiler derinleşmişti.

“Hı?”

“Annene diyorum. Ve burada nedense seni ona daha fazla benzettim. Tam olarak sebebini söyleyemem ama... Öyle işte.”

Küçükken annemle benzerliğimizi tarif etmek için, *siz fıstıklar, aynı istiridyenin ürettiği iki inci gibisiniz*, derdi.

“Teşekkürler.”

Endişeyle yüzüme baktı. “Onu kaybettiğimiz yerin bu kadar yakınında olmak... senin için zor mu?”

Hint Okyanusu.

“Evet,” dedim. “Saçmaladığımı biliyorum ama hâlâ bir gün geri dönecekmiş gibi geliyor.”

Babam bana üzüntüyle bakıp sol elindeki alyansı çevirmeye başladı.

“Üç yıl oldu, tatlım. Okyanusun dibi dâhil her yeri aradılar. Ancak emin olduklarında eve döndüm.”

“Ama enkazı bulamadılar.”

Babam iç çekti. “Biliyorum. Fakat eğer... hayatta olsaydı eve gelmez miydi? Annen ikimizi de seviyordu.”

“Belki. Ama belki... yani varsayalım...” Sesim giderek alçaldı.

Belkileri, amaları ve varsayımları tüketeli uzun zaman olmuştu.

Yine de aynı şeyi yapmaya çalışıyordum.

Babam konuşmaya başladığında sesi temkinliydi. “Hazır buradayken küçük bir tören düzenleyebiliriz diye düşündüm. Okyanusa açılıp içimizden gelenleri söyleriz...”

Gözlerim yaşlarla ıslanmıştı. “Hayır.”

“Sienna, belki bu sana iyi...”

“Hayır. İmkânsız.”

Tırnaklarımı avucuma geçirdim.

“Bir düşünüsen?”

“HAYIR.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Babam gürültüyle iç geçirdi.

“Tamam.”

Yüzüğüne baktı. Bunu çekiştirip sonra tekrar itti.

Kendimi biraz daha iyi hissettim.

Annemi seviyordu ve onu sevmekten asla vazgeçmeyecekti. Onu görmemesi, varlığını hissetmesine engel değildi. Onların evlilikleri sonsuza dekti.

Birkaç kez yutkunarak içimdeki acının hafiflemesini bekledim.

Vera'nın bu konuşmayı duyamaması üzücüydü. O zaman annemin kocasının asla onun erkeği olmayacağını anlardı.

“Dünyanın diğer yarısında olmak ne tuhaf, değil mi?” dedi babam.

Şefkatle dizime vurdu ve ikimiz de aynı kişiyi düşünerek Çikolatalı Dondurma Işığı'nın ufukta kayboluşunu izledik.

İLK ARKADAŞ

En sevdiğim küçük kız yürümüyor, top gibi zıplıyordu.

“Merhaba!” dedi bize doğru koşturarak. Gün batımının son ışıltısı beyaz *jilbab*’ını pembeye boyamıştı.

“Merhaba, Elli. Bu benim babam.”

“*Nama saya* Andy,” dedi babam Elli’nin elini sıkarak.

Elli’nin gözleri hayranlıkla parladı. “Doktor Andy.”

“Evet,” dedim. Sonra babama döndüm. “Bu saatte yataкта olması gerekmiyor muydu?”

Babam kol saatine göz attı. “Hı-hı. Dokuza geliyor.”

Hava kararmaya başlamıştı. Birden havaalanından beri tuvalete gitmediğimi ve dişlerimi fırçalamadığımı fark ettim. Bunu babama itiraf ettim.

“Ciddi misin? Tamam, o zaman önce kızların *mandi*’sini bulalım, sonra biraz daha su içersin. *Aku mau mandi?*” diye sordu Elli’ye.

“*Kamar kecil! Waay saay!*”

Elli elimi tutup beni sürüklemeye başladı.

“*Way say* ne?” diye sordum.

“Yüznumara,” dedi babam bize yetişebilmek için adımlarını sıklaştırarak. “Yani tuvalet.”

Babam bizi yarı yola kadar takip ettikten sonra zınk diye durdu.

“Hayrola?” dedim.

“Daha ileri gidemem. Burası kızların bölümü. Erkekler giremez.”

“Ama sen babamsın!”

“Önemi yok. Kızların bölümüne oğlanlar giremiyor.”

Babam elini sırt çantasına daldırdı ve bana iki tane gofretle iki şişe su uzattı. Sonra birden hatırlamışçasına tekrar çantasını açıp bir paket ıslak mendil çıkardı.

“Bunlar ne için?”

“*Mandi*. Kamp yapmak gibidir. Göreceksin.”

Ha, şu mesele. Tom eğleneceğimi söylememiş miydi? Hadi bakalım!

“Yüzünü yıkayıp dişini fırçalamak için şişe suyu kullanacaksın. Saçını yıkarken sakın su yutma. Kovayı kafandan aşağı dökerken hep tükür. Azıcık bile su yutsan içindeki mikroorganizmalar yüzünden hastalanabilirsin.”

“Mikroorganizmalar mı? Neden bundan daha önce bahsetmedin? Hangi kova? Duş yok mu? Baba, evden çıktığımızdan beri yıkanmadım. Bir an önce temizlenmem gerek.”

“Hayatım, sakın olur musun, lütfen? Yarın sıtma ilacını almayı unutma ve *mandi*’de parmakarası terliklerini giy. Yoksa mantar kaparsın.”

Giderek daha eğlenceli hâle geliyordu.

Bezgin bir suratla yüzüme baktı. “Tamam. Herhâlde kahvaltıda görüşürüz.”

Midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. “Bekle! Kahvaltı nerede? Seni nasıl bulacağım?”

Cep telefonu yoktu. Sabit hat yoktu. Odama giremiyordu. Üstelik etrafı tanımıyordum ve babam beni bir an önce sepetlemeye bakıyordu!

Elli’yle kısa bir süre Endonezce konuştu. “Elli sana iyi bakacağına söz verdi,” dedi bizim ufaklığa göz kırparak. Sonra sesi korumacı bir hâl aldı. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Vera’dan isteyebilirsin. O da kızlar bölümünde kalıyor. Hangi yatakhane olduğunu emin değilim ama sen kolaylıkla bulabilirsin.”

Yok, almayayım! En iyisi kendi başımın çaresine bakmak.

Babam çabucak yanağımdan öptü.

“Merak etme, hiçbir sorun çıkmayacak. *Tatlı* rüyalar.” Bunu diğer babaların kızlarına söyledikleri gibi söylememişti. Sesindeki ima açık ve netti: *Güzel şeyler düşün ve kâbus görmemeye çalış. Burada sana yardım edemem.*

“Tamam.” Birden evimi özlemiştim. “İyi olacağım.” Sonra kendimi ikna etmeye çalıştım.

Artık on beş yaşındasın. Bebek değilsin. Topla kendini.

“Hiç şüphem yok.” Yüzünde benim eksikliğini duyduğum güven vardı.

Bununla birlikte arkasını dönüp uzaklaştı.

MANDI

Elli benim için gıcırtılı kapıyı açarak içeriyi işaret etti.
“*Mandi!*”

Islak ve küflü zeminin ortasında, etrafı sararmış beyaz fayansla çevrili bir delik vardı. Yanında mavi ve pis bir kova, bakır bir maşrapa ve paslı bir tıkaç duruyordu. Patlak gözlü bir yaratık yeşilimsi zeminin bir köşesinden bana bakıyordu. Elli’nin arkasına saklandım. “O... o bir kurbağa mı?”

Çığlığı bastığımda Elli kıkırdamaya başladı. Sonra pis odaya girip kurbağayı avucuna aldı ve yamru yumru amfibiye bir hediye gibi bana sundu.

“*Kodak,*” dedi. “*Kodak.*”

Kurbağa vıraklayınca kendimi arkaya attım. Elli yine kahkahalara boğuldu.

“Pekâlâ, işte başlıyoruz,” diye mırıldandım.

Elli dışarı çıkınca *mandi*’nin çürük kapısını kapadım. Sırt çantamı koyabileceğim temiz bir yer yoktu. Onun için

bunu kucağımda tutup tek elimle pantolonumu indirdim ve deliğin üzerine çömeldim. Babamın sözleri aklımdan çıkmıyordu: *mantarlar, mikroorganizmalar*. Kafam kaşınıyordu. Bir an, *acaba saçımı yıkasam mı*, diye düşündüm. Ama mavi kovaya bakınca tiksintiyle öğürdüm. Yağlı saçlarımı bununla mı temizleyecektim? Çamurlu suyun içinde iki tane kahverengi solucan yüzüyordu. Şaka mı bu?

Beni tek başıma bıraktığı için sabah ilk iş babamı öldürmeye karar verdim.

Sonra tuvalet kâğıdı olmadığını fark ettim. Durum gittikçe vahimleşiyordu. Ah, ama ıslak mendilim vardı! Kaygan zeminde düşmemek için dengede durmaya çalışarak kucağımdaki çantadan bir iki tane mendil çıkardım. Çöp kutusu da yoktu. Bunları deliğe mi atacaktım? Bunun uygun olmayacağına karar vererek gofretlerden birini açtım, çikolatalı gofreti dikkatle çantamın gözüne koydum ve ıslak mendilleri bunun ambalajına sardım.

Bir de uçakta kusmanın korkunç olduğunu düşünmüştüm.

Kendi kendime küfrederek oradan çıktım.

RESİM

İlk fark ettiğim, kafalarındaki örtüleri çıkardıklarıydı. Geceliklerini giymişlerdi ve uzun, siyah saçları sırtlarına dökülmüştü. Hepsi odanın ortasındaki bir şeyin etrafında toplanmıştı.

İkinci fark ettiğim, bunun benim bavulum olduğuydu.

Tiştirler, pantolonlar, sütyenler, terlikler, dijital fotoğraf makinem, hatta günlüğüm bile pis zemine saçılmıştı. “Kızlar!” diye bağırdım. “Onlar benim eşyalarım!”

Hepsini yeniden bavula tıkmaya başladığımda bazıları yardım etti, bazıları huzursuzca geri çekildi.

İçlerinden biri, -Elli’den uzun boylu ve yüzü daha inceydi- mavi polo yaka tiştirümü ters giymişti. Başka bir kız pudramın kapağını açıp kapıyordu.

Sonra Elli’yi gördüm. Günlüğümü kucağına koymuş, yola çıkmadan önce arasına sıkıştırdığım birkaç fotoğrafa bakıyordu. “Merhaba!” dedi ve Bev, Örumcek ve benim

on iki yaşıımızdayken ektirdiğimiz bir resmi eline alıp salladı. Ardından suratında kocaman bir sırıtışla bunu havaya attı. Tekrar tutmadan önce atılıp fotoğrafı elinden kaptım ve st köşesi, örümcek'in sörf tahtasıyla kafasının bir bölümü yırtılıp yere düştü.

Elli yırtık parçayı alıp bana uzattığında yüzünde utana bir ifade vardı.

Bunu bilerek yapmamıştı. O daha küçük bir çocuktu.

Yukarı baktım. Tavandaki vantilatör çalışmıyordu. Dört pervanesinden ikisi kırılmıştı.

Elli'den günlüğümü, diğer bir kızıdan fotoğraf makine-mi alıp bunları yatağımın üzerine koydum.

"Diğerleriyle oynayabilirsiniz," dedim. Aslında eşyaları-mın karıştırılması işkence gibiydi ama buranın huzurunu korumak için kendimi feda etmeye kararlıydım.

Çocuklar ne dediğimi anlamadıkları için merakla yüzü-me baktılar. Bu kez el işaretleriyle denedim. "Tamam, bakabilirsiniz." Suratıma yapmacık bir gülümseme oturtmayı da ihmal etmemiştim.

Elli onlarla Endonezce konuştu ve kıkırdayıp bana evimi hatırlatan eşyaları karıştırmaya devam ettiler. Yanlarına diz çöküp her şeyi tek tek gşterdim. Çok geçmeden es-nemeye başlamışlardı ve kimsenin onları yatırmaya gel-meyeceğini biliyordum. Birkaç hademe ve ğretmen vardı ama babam onların geceleri kendi odalarında uyuduklarını söylemişti. Çocukların başıboş kalması sorun yaratabilirdi.

“Hadi kızlar, yatma vakti!” dedim ranzaları işaret ederek. Elli çekingen bir bakışla kollarını boynuma attı ve bana sarıldı. Onu kucaklayıp yatağına yatırdım.

Sonra lambanın ipini çektim ve oda karanlığa büründü.

Elli’nin üstündeki yatağıma zıpladığımda ranza hafifçe sallandı. Bu bana uçağın sarsıntısını ve en kötü kâbusumu hatırlatmıştı.

“Olamaz,” dedim yüksek sesle. Babamdan uyku hapi almayı unutmuştum! Onlarsız nasıl uyuyacaktım? Çünkü vücut saatim tepetaklak olmuştu.

Ama uyumazsam kâbus da görmezdim.

Belki bütün gece oturup düşüncelerimle baş başa kalabilirdim.

Oda uyuyan kızların düzenli nefes alış verişleriyle dolduğunda ben bağdaş kurup oturdum. Kafamı nemden sıvaları kalkmış tavana vurmamaya özen göstererek günlüğümü açtım ve evden getirdiğim diğer resimleri çıkardım.

Penceremden sızan ay ışığında sörf tahtasına dayanmış, muzip gülümsemesiyle poz veren Örümcük’e baktım.

Büyükannem çiçek bahçesinin üzerine eğilmiş, kürek yerine kullandığı tahta bir kaşıkla toprağı kazıyordu. Kır saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve üzerinde en sevdiği kelebek işlemeli kotuyla beyaz boncuklu bir tunik vardı. Kameraya kaşlarını çatmıştı. Fotoğraf çekirtmekten hiç hoşlanmazdı. Belli ki babam onu hazırlıksız yakalamıştı.

Diğer bir resimde Bev geçen yılki okul münazarasındaydı. Kahverengi bir takım elbiseyle buradaki çocuklarınkilere benzeyen beyaz bir gömlek giymişti. Ağzı açıktı. Yıllık için bu fotoğrafı çektiğim sırada gözlerinde hırslı bir ifadeyle konuşuyordu. Tıpkı genç bir Hillary Clinton gibiydi.

Hepsinin en güzeli annemin resmiydi. Kırmızı bir askıyla göğsüne bağladığı tüy saçlı bebekle kameraya gülüyordu. Babam onun bana saçlarım yüzünden sarı papatya ismini taktığını söylemişti. Resim hafif bulanıktı çünkü babama bakılırsa annem o sırada kahkahalar atıyordu.

İkimizin en sevdiğim fotoğrafı buydu. Annemin mavi, neşeli gözleri benim için *yuva* demekti. Hep öyle olmuştu. Eskiden ve şimdi.

Defteri kapayıp yatağın kenarından alt katımda uyan küçük kıza baktım. Gözlerini sımsıkı yummuştu. O kadar minik ve yalnız görünüyordu ki bir an annemin bana yaptığı gibi yanına kıvrılmak istedim. Ama annesi ya da ablası olmadığım için, “İyi geceler, Elli,” diye fısıldamakla yetindim.

Çünkü orada bunu söyleyebilecek tek kişi bendim.

2. GÜN

DENİ

Uçağımız baş aşağı okyanusa dalmak üzere. Uzun boylu ve üst tarafı çıplak bir çocuk koltukların arasında topallayarak yürüyor. Onu takip ediyorum. Düşmemek için koltukların tepelerine ve kenarlarına tutunuyorum. Koltuklar boş. Uçakta yalnızız. Arkasından koşarken, “Bekle! Beni bekle!” diye sesleniyorum. Ama arkasını dönmüyor. Onun yerine pilot kabininin kapısını açıyor. İçeride kimse yok. Uçak kendi kendine hareket ediyor! Çocuk pilotun yerine oturuyor. Elimi omzuna koyuyorum ve teninde bir delik açılarak beni bir bataklık gibi kendine çekiyor. Arkasını dönüyor ve dehşet dolu bakışları benimkilerle buluşuyor. Bana yaşadığı korkuyu anlatmaya çalışıyor. Onu anlayacağımı biliyor. Sonra omzundaki yara açıldığı kadar çabuk kapanıyor.

Çıglıklarla doğrulduğumda kafamı sert bir şeyin köşesine çarptım.

Küfrederek gözlerimi kırptırdım.

Orada biri vardı.

Kepengin tahtaları arasından birinin bana baktığını gördüm. Anlamlı gözler ve alnında bir yara izi. Bir an için göz göze geldik.

Hey, neler oluyor? Dizlerimin üzerinde doğrulup kepengi açtım ve şafağın pembemsi ışığına baktım. Ama oğlan gitmişti.

Hâlâ rüya mı görüyordum?

Başım acıyordu ve aklım allak bulaktı. Sonra küçük oda arkadaşlarımın yatakhane de oraya buraya koşuşturduğunu fark ettim. *Jilbab*'larını takmış, kollarının altına rulo şeklinde örtüler almışlardı. Gören onların miniklere yoga dersine geç kaldığım sanırdı.

"Bu ses ne?" diye sordum ellerimle kulaklarımı kapayarak. Biri anlamadığım bir dilde bir şeyler söylüyordu. Ses yüksekti ve uzaktan geliyordu.

Elli bana baktı ve, "*Azan!* Allah!" dedi. Sonra diğer kızların peşine takılarak odadan fırladı.

Ne demek istemişti? Yok, kesin hâlâ rüya görüyordum.

Birden babamın uçakta bundan bahsettiğini hatırladım. İnsanlara ibadet vaktinin geldiğini bildirmek içindi. Her sabah saat beşte.

Yani her sabah beşte kalkacaktım.

Homurdanarak kafamı yastık olarak kullandığım kıyafetlerin altına gömdüm. Birkaç kere sağa sola döndüm ama

işe yaramadı. Uyuyamıyordum ve *pesantren*'dekileri ibadete çağırın ses hâlâ kesilmemişti.

Ama sonra yalnız olduğumun farkına vardım. Oh be, sonunda! Kalkıp giyindim, *mandi*'ye gittim. Şişe suyuyla dişlerimi fırçaladım ve macunu yerdeki gider deliğine tükürdüm. Aynısını yüzümü yıkarken de yaptım. Kovadaki solucanlar ölmüş ve soluk bir renk almışlardı.

Saçımı yıkamaya yetecek kadar suyum yoktu. Onun için sıkı bir topuk yapıp ön tarafın yağlandığı belli olmasın diye tığ işi, geniş bir bant taktım.

Yıkanmayalı kaç gün olmuştu? İki? Üç? Belki yarın solucanlı kova olayına cesaret edebilirdim.

Beyaz, temiz bir polo yaka tişörtle, keten pantolon giydim ve yüzüme güneş koruma kremi sürdüm. Şimdi kendimi dün gecedен daha iyi hissediyordum.

Bugün için amacım belliydi. Esrarengiz davulcuyu ve Deni'yi arayacaktım. Eğer tahminim doğruysa, yani Aceh'li oğlanların isyankâr lideriyle bakışları insanın içine işleyen davulcu aynı kişiye şansım var demekti.

Minik tur rehberim ortalarda görünmediği için tek başıma yürümeye başladım. Yol boyunca düzenli aralıklarla paslı hoparlörler vardı ve bunlardan ibadete çağırın ses yükseliyordu. Ama buna alışmaya başlamıştım. Futbol sahasını geçip nehre bakan alçak duvarın kenarına doğru ilerledim. Bugün çamurlu kıyıda sokak çocukları yoktu. Sadece birkaç kediyle en az onlar kadar

sıska köpek çakıl taşlarının üzerindeki çöpleri karıştırıyordu. *Pesantren*'e sırtımı dönüp duvara oturdum ve sabah güneşini beklemeye başladım. Acaba uyurken beni seyreden çocuk kimdi? Bakışları ve yara izi gözlerimin önünden gitmiyordu.

Dua sona erdiğinde neşeli bağrışmalar duydum. Çocuklar dün toplandığımız büyük salondan fırlayıp mavi çatılı, uzun bir binaya doğru akın ediyordu. Havada olgun muz ve pilav kokusu vardı. Buranın yemekhane olduğunu tahmin ederek Umut Ekibi'ni bulmaya gittim.

“Günaydın, Sienna!” diye bağırdı babam uzun bir masanın ucundan. “Gel, sana yer ayırdık.” Oturduğu tahta banka vurup yanını gösterdi.

“Bakıyorum, dün gece hayatta kalmayı başarmışsın,” diye dalga geçti Tom. “*Mandi* nasıldı?”

Mikroorganizmalar, solucanlı kovalar ve şafakta uyanmak.

“Biraz zor oldu.”

“Alışmak zaman alır,” dedi babam. Sonra sesini alçaltıp kulağıma eğildi. “Kâbus gördün mü? Seni merak etmekten doğru düzgün uyuyamadım.”

Çok şeker. “Evet,” dedim. “Yine uçaktaydım ama bu seferki biraz farklıydı.”

“Nasıl yani?”

“Sonra anlatırım. Önemli değil,” dedim güçlü kızı oynatarak. En son istediğim şey Umut Ekibi'nin önünde ayrıntıya girmekti.

Babam kafasını eğdi. “Tamam, bir ara konuşuruz. Biliyorsun, başka konular da var.” Neyi kastettiğini anlamıştım. Deni’yi diyordu.

Kahvaltıda yalnızca yapış yapış bir pilav vardı. Babamın aşçı olduğunu söylediği kısa boylu, güleç bir kadın koca bir tencereyle masaların arasında dolaşıp eliyle tahta kâselere pilav koyuyordu. Çocuklar bunu parmaklarıyla yiyordu.

“Çatal bıçak yok mu?” diye sordum.

“I-ı,” dedi sakalına bir pirinç tanesi yapışan Tom. “Harika, değil mi? Endonezya’yı seviyorum!”

Aşçının sol elini arkasında tuttuğunu fark ettim. Pilavı hep sağ eliyle koyuyordu.

“Neden sol elini arkasında tutuyor?” diye sordum.

Tom babamla Vera’ya muzip birer bakış fırlattı. “Ona söyleyelim mi?”

“Tabii. Neden saklayacaksınız ki?” dedim.

Tom bana döndü. “Öyleyse tahmin et.”

“Bir gelenek mi?”

“Sayılır,” dedi sırtarak. Ah, hayır. Tom ne zaman böyle sırtsa arkasından berbat bir şey geliyordu.

Vera gözlerini devirerek Tom’a baktıktan sonra bana doğru eğildi. “Her şeyi sağ elleriyle yapıyorlar. Selamlaşmayı, yemek yemeyi, servisi. Burada toplum içinde asla sol elini kullanmazsın.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü sol elini temizlenmek için kullanırsın,” dedi bilmiş bir tavırla.

“Temizlenmek mi? Duş alırken falan mı?”

“Hayır. Sol el tuvalet kâğıdı görevi görür,” dedi Tom ve kıkırdamaya başladı.

“Ha ha, çok komik.” Tom’u sevmeme rağmen bazen bırakın tıbbi bitirmeyi, sosyal hayata nasıl uyum sağladığını bile anlamıyordum.

Vera ona uyuz bir bakış fırlattı. “Kes cıvıklığı, Thomas. Sienna’nın bunu anlaması gerek.”

“Pardon, pardon.” Yine pilavını tıkmaya girişti.

Sağ eliyle.

Gözlerimi kıstım.

“Hadi ama, baba,” dedim. “Vera’nın söylediği doğru mu yoksa?”

Tom suratımdaki ifadeye bakınca yine gülmeye başladı.

“Şşşt,” dedi Vera. “Çocukları utandıracaksın. Bu onlar için gayet normal.”

“Biliyorum ve bence süper bir âdet. Hem hijyenik, hem tuvalet kâğıdı masrafından kurtulmuş oluyorsun.”

Babam sesini alçaltarak kulağıma eğildi. “Sen Tom’a bakma. O kadar büyütülecek bir mesele değil. Herhâlde *mandi*’de tuvalet kâğıdı olmadığını fark etmişsindir?”

“Evet. Bitmiş olmalı.”

“Zaten olmayan bir şey bitemez,” diye atıldı Tom. “Ve insanların bir şeyle silinmesi gerek, değil mi?”

Silinmek mi? “Elleriyle mi siliyorlar?” Sesim fazlasıyla yüksek çıkmıştı. “Ciddi misiniz?”

Babam normal davranmaya çalışarak kafa salladı ama gülümsemesini güçlükle bastırıldığı belliydi. “Popona su döküyorsun ve sonra... Tabii ardından ellerini çok iyi yıkaman gerek. Bir kere alıştın mı gayet sağlıklı.”

Tuvaletteki masrapa bunun içindi.

“Siz de böyle mi yapıyorsunuz?” diye fısıldadım. “Hepiniz popolarınızı elinizle mi siliyorsunuz?” Gözlerim bir Tom’a, bir babama, bir Vera’ya kayıyordu. Umut Ekibi’nin üç üyesi umursamaz tavırlarla omuz silktiler. Demek suçlarını kabul ediyorlardı?

“Yurtdışında çalıştığında yerel âdetlere alışıyorsun,” dedi Vera.

Şaşkınlıkla kafamı salladım. Popomu elimle sildiğimi hayal edemiyordum. Okuldaki çocuklar bunu öğrense sonsuza dek dışlanırdım. “İyi ama neden? Yani tuvalet kâğıdını hijyenik mi bulmuyorlar?”

“Aynı zamanda ülkenin doğal kaynaklarını harcamak için,” dedi Tom ağzı pilavla dolu. “Kâğıdı bizim gibi kolayca tüketecek maddi güçleri yok. Gerçi buna biz de dikkat etmeliyiz ama etmiyoruz. Eve döndüğümüzde sosyal bilgiler öğretmenine sor. Biz dünyadaki en savurgan toplumuz.” Koca Doktor Tom iki tonluk göbeğine rağmen hâlâ tıknarak sadece iddiasını kanıtlamakla kalmayıp davayı kazanıyordu!

“İyi, güzel ama ben böyle bir şey yapmayacağım,” dedim.

Babam kafasını salladı. “Mecbur değilsin. Onun için yanımda paketlerce ıslak mendil getirdim.”

Artık bu konuyu değiştirsek nasıl olurdu? “Başka bir şeyden söz edelim mi?” dedim. “Resim dersinden sonra boş vaktim olacak mı, yoksa hemen terapiye mi gireceğim?” Bir an önce Deni hakkında araştırma yapmak istiyordum.

“Öğle yemeği arası vereceğiz,” dedi babam. “Vera’yla grup terapisi ondan sonra.”

“Daha yemek var mı?” Küçük kâsem boşaldıktan sonra hâlâ açtım.

“Korkarım hayır, tatlım. Yiyecekleri kısıtlı ve bizimle paylaşma cömertliğini gösterdikleri için minnettar olmalıyız. Belki öğle yemeğini şehirde yeriz.”

Tahta sıralardaki çocuklara baktım. Onlar da aç olmalıydı. Pilav yeterli bir yemek sayılmazdı. Yanında et ya da sebze falan vermiyorlar mıydı? Oysa Elli yaşındaki çocukların gıdaya ihtiyacı vardı. Evimizdeki mutfağımızı düşündüm. Gayet doğal karşıladığım taze meyveleri, dolaplardaki makarna ve mısır gevreklerini, organik süt ve yoğurtları.

“Daha çok yiyecek almalarını sağlamak için yapabileceğimiz bir şey yok mu? Belki *pesantren*’in kurucusuyla konuşabiliriz?”

“Burayı bağışlar döndürüyor, Sienna. O ay iyi bağış gelirse değişik yiyecekler çıkarıyorlar ama paraları yetmediğinde çocuklar bununla yetinmek zorunda kalıyor.”

“Ah, anlıyorum. O hâlde bağış yapalım.”

“Yapıyoruz zaten. Buraya vaktimizi veriyoruz. Sana tuhaf gelebilir, hayatım ama şimdilik elimizden gelen bu. Bizim uzmanlık alanımız akıl sağlığı ve onlara böyle yardım ediyoruz. Hem açlıktan öldükleri falan yok.” Etrafımdaki mutlu yüzlere baktım. Evet, zayıflardı ama bir deri bir kemik değillerdi.

Tom araya girdi. “Gelişmekte olan diğer ülkelerdekilerle karşılaştırıldığında bu çocukların durumu iyi.”

İkna olduğum söylenemezdi ya neyse.

Sonra masanın öteki ucunda bir patırtı koptu.

Bazı büyük oğlanlar gürültü yapıyordu ve öfkeli bir hâlleri vardı. İri yarı bir çocuğun daha kısa boylu bir tipi ittiğini gördüm. Neler döndüğünü anlayamamıştım ama yemekhanenin havası birden değişmişti. Çocuklar birbirleriyle sohbeti bırakmıştı ve kimse yemek yemiyordu. İtilen çocuk kabadayı kılıklı oğlana kafa tuttu. Sonra üç dört kişiden oluşan bir grup taraf olup birbirlerine girdiler.

Okulda nadiren çıkan ve genelde futbol takımındaki-lerin başlattığı kavgalarda olduğu gibi midem sıkışmıştı. Kavga- dan nefret ederdim. Aşçı onlara Endonezce ba-ğırdı ve kabadayı kılıklı tipi tişörtünden çekip dışarı attı. Oğlanın arkadaşları bunu protesto etmek için ellerini hava-ya kaldırıp bağırışmaya başladılar. Fakat içlerinden birinin sesi özellikle yüksekti.

Yavaş ve sakın konuşuyordu. Ayaklarını hafifçe açmıştı. Aşçı kadına derdini anlatmadan yerinden kıpırdamaya niyeti yok gibiydi. Arkadaşları bağırmayı bırakınca sesini alçalttı ama hâlâ ciddiye. Ne söylediğini anlamıyordum fakat gözlerindeki ateş görülmeye değerdı. Kadın onu dinlemeye başlamıştı. Çocuk ellerini kollarını kullanarak konuşuyordu. Sanırım neler olduğunu açıklıyordu. Sonra beklentiyle kadına baktı. Aşçı zaten gülümsüyordu. Oğlan minnetle kafasını salladı ve aşçı yürüdü gitti.

Etkileyici.

Diğer oğlanlar tekrar yerlerine oturup gönülsüzce yemeye devam etti. O çocuğa bir kahramanmış gibi bakıyorlardı.

Ama o, arkadaşlarına bakmıyordu.

Gözlerini masaya çevirirken bir an göz göze geldik. Bir soru sormaya çalışır gibiydi. Onu izleyip izlemediğimi mi anlamaya çalışıyordu? Kaşlarını kaldırıp hafifçe gülümse-dim. Kafasını eğerek çabucak selam verdi. Gözlerindeki tuhaf kıvılcım hâlâ sönmemişti. Biliyordum.

“Bu o,” diye fısıldadım babama. “Davulcuların ve Aceh’li çocukların lideri, Deni.”

“Hı-hı. Galiba haklısın.”

“Emin misin? Nereden anladın?” diye sordu Tom şüphyle.

“Anladım işte,” derken kalbim çarpıyordu.

Çocuk birkaç dakika daha yemekhanede durduktan sonra arkadaşının dışarı atıldığı kapıdan çıktı.

“Resim dersinde görüşürüz,” dedim yerimden fırlayarak.

Yağmur çiseliyordu. Etrafıma bakındım ama önce onu görmedim. Sonra uzun boylu bir çocuğun çamurlu patikada uzaklaştığını fark ettim. Bu mesafeden kim olduğunu seçemediğim için adımlarımı sıklaştırdım. Yaklaştığımda hafifçe topalladığını gördüm. Bingo.

Hem yağmur hem ben hızlanmıştık. Aslında ona adını sormaktan başka bir planım yoktu. Zaten şimdilik bu kadarı yeterliydi. Ama tam tepemde bir şimşek çaktı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Çaresiz, bir binanın altına sığınıp altı yedi yaşlarında bir oğlanın aynı benim gibi gök gürültüsünden korkup kaçışını izledim. Herkes kahvaltıdayken onun burada ne işi vardı?

Davulcu çocuk hemen ufaklığın yanına gidip onu omuzlarına aldı. Gümüş rengi bulutlar şimşeklerle aydınlanıyordu. Esrarengiz davulcu bütün cesaretini toplarcasına iç geçirip gökyüzüne baktı. Çenesinden ve adaleli kollarından süzülen yağmur damlacıklarını görebilecek kadar yakındım.

Sonra bana baktı.

Kendimi casusluk yaparken yakalanmış gibi hissettim ama öfkelenmedi. Sadece baktı.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Sonunda beceriksizce el salladım.

Karşılık vermedi ama gitmek için bir girişimde de bulunmadı. Ne yapmalıydım? Bu korkunç yağmurda, “Adın ne?” diye sormak iyi bir fikir sayılmazdı.

Tekrar gök gürlendiğinde Deni-olduğunu-tahmin ettiğim-çocuk omzundaki ufaklığın ayak bileklerini sıkıca kavradı. Ardından kaşlarını çatarak bana seslendi. “Fırtına geliyor, *rambut kuning*. Kaç.”

Rambut kuning? Bu da ne demekti?

Dilimizi biliyor muydu?

Kâbusumu hatırladım. Düşen uçağın koridorlarında yalpalayarak yürüyüşümü.

Çocuk fırtınaya dalıp aksayan ayağı ve omzundaki ufaklığın ağırlığı elverdiği hızla uzaklaşırken arkasından koşmak için kendimi tutmam gerekti.

O sırada kafamın üzerinde bir şimşek daha çaktı ve ben de güvenli bir yer bulmak için koştum.

TERAPİ

İnanılmaz bir yağmurdu. Sanki yatakhaneinin çatısından litrelerce su boşaltıyorlardı.

Küçük oda arkadaşlarım sessizce talimatlarımızı bekliyordu. Vera nihayet teşrif etmişti.

Akan rimeli yanaklarında siyah izler bırakmıştı. *Rimel?*
Bu havada?

“Sienna, resim sınıfını bu odaya taşımaya karar verdik.”

“Tamam.”

İşbirlikçi tavrıma şaşırmış gibiydi. “Güzel. Çocukların dersleri iptal edilmiş çünkü sınıfın çatısı su sızdırıyormuş. Andy, yani baban daha şimdiden içeriye sel götürdüğünü söyledi.”

Vera elindeki ıslak kutuyu yere bıraktı. İçinde evden getirdiğimiz pastel boya, kalem ve resim kâğıtları vardı.

“Eee, ne yapacağım?” diye sordum.

“Ben kızları toparlayayım, sen malzemeleri dağıt.”

Yapalım bakalım.

Yerde daire oluşturduk. Kızlar bağdaş kurmak yerine dizlerinin üzerine çökünce ben de aynısını yaptım.

Vera boğazını temizledi. “şimdi hepiniz evinizi çizceksiniz. *Ev* kelimesini duyduğunuzda aklınıza ilk ne geliyorsa onu.” Galiba Vera bunu sırf benim için söylemişti. Ona boş boş bakan çocuklara kendi dillerinde tekrarladı.

Çocuklar çizmeye başlayınca ben de onları taklit ettim.

Bir ev yaptım. Annem, babam ve ben ön bahçede frizbi oynuyorduk. Ben kısa sarı saçlıydım ve kırmızı bir tulum giymiştim. Nedense altı yaşlarındaydım. Belki Elli’nin yaşının bu olduğunu tahmin ettiğim için. Ya da ev deyince aklıma gelen ilk görüntü buydu.

Elli’nin resmine göz attım. Birkaç tane yeşil palmiye ağacı ve küçük, kahverengi bir ev. İki pofidik pembe bulutun arasından geçen mor bir uçak.

Kâğıdın yarısının fonu kırmızı gerisi beyazdı.

Diğerk çocukları rahatsız etmek istemediğim için fısıldadım. “Ev? Bu senin evin mi?”

Cevap vermek yerine kırmızı fonu boyamayı sürdürdü.

“Benim evim,” dedim kendi resmimi göstererek.

Anne babama ve küçük kıza baktıktan sonra gözlerini kıstı. Belli ki kafası karışmıştı.

Vera’ya bir şey söyledi.

Vera bana açıkladı. “Elli senin neden resimde olmadığını soruyor. Neden yalnızca küçük kardeşini çizmiş diyor.”

Gülümsedim. “Bunun çocukluğum olduğunu söyle. Benim kız kardeşim yok ki.”

Vera dediğimi yaptı.

Büyük ihtimalle şimdi eskisinden daha deli olduğumu düşünüyordu.

Ne de olsa geçmişe takılıp kaldığının pastel boya bir kanıtı vardı.

Ama Vera’nın yargılayıcı bir hâli yoktu. “Hepimiz evi farklı şekillerde düşünürüz,” dedi yalnızca.

Sonra resimlerimizi tartışmaya başladık. Çocuklardan bazıları dev dalgalar yapmıştı. Bazıları gökkuşakları. Bazılarıysa *pesantren*’i.

“Neden uçak çizmiş?” diye sordum Vera’ya. Elli’nin resminden söz ediyordum.

Vera yumuşak bir sesle sorumu tercüme etti.

Elli sebebini açıklarken gözlerini kucağından ayırmadı. İçimden bir ses, *keşke bunu sormasaydın*, diyordu.

“Çünkü o gün bir uçağın annesini denizden kurtarmasını istemiş. Yani dalganın geldiği gün.”

Ne garip, diye düşündüm. Bir çocuğun kâbusu diğeri-
nin umudu olabiliyordu.

“Kırmızı neyle ilgiliymiş?” diye üsteledim.

Vera, Elli’ye sordu.

“Tsunamiyi ölüm olarak görüyor ve ölümün rengi kırmızıymış.”

Boğazım düğümlenmişti. “Tıpkı kan gibi.”

“Evet,” dedi Vera hüzünlü bir sesle, “kan gibi.”

Hafifçe öksürdüm. Birden sıcak basmıştı. Çatıya vuran yağmur ritmik tıptırtılar çıkarıyordu. Zavallı Elli.

Vera kızlara boş kâğıt dağıtmamı rica edince isteğini yerine getirdim.

Yağmur hızlanıyordu.

“Bu sefer kendinizi çizeceksiniz. Nasıl isterseniz öyle. Sadece resimde kendiniz de olmalısınız.” Vera bunu önce bizim dilimizde söyledi. Ardından Endonezce tekrarladı.

Elli çabucak başka bir palmiye ağacıyla altında dikilen minicik bir çöp kız yaptı. Neyse ki bu kez kırmızı kullanmamıştı.

“Bu sen misin?” diye sordum işaret ederek.

Göğsünü yumrukladı. “Elli.”

“Güzel.” Gülümsedim ve Vera’ya dönüp fısıldadım. “Neden kendini bu kadar küçük yaptı?”

Elli’nin cevabını tercüme eden Vera’nın gözleri hayretle açılmıştı. “Her sabah ailesi olmadan uyandığında böyle hissediyormuş. Çok küçük ve çok yalnız.”

Gözlerimde yaşlarla yeşil bir gazlı kalem aldım. Belki bunu yapmam yanlıştı ama Elli’ninkinin yanına başka bir çöp kız çizdim.

Sarı saçlı, uzun boylu ve koyu sarı Converse giyen bir kız.

Converse’lerimi işaret ettim. “Sen ve ben.”

Elli resmine devam etmeden önce koluma yaslandı.

Bu kez art arda bir sürü figür çizdi.

Bunlar *pesantren*'deki arkadaşlarıydı.

“Yalnız değilsin,” dedim ve ne söylediğimi anladığını umdum. Belki gelecek sefer kendini biraz daha büyük çizdi.

Belki ben de öyle yapardım.

Öğlen bu kez erişte yemek için yemekhaneye doluştuk ve karnımızı yarı doyurduktan sonra terapi grubunu topladık.

Şimdi daha büyük kızların yatakhanesindeydik.

Davulcu çocuk yemekte yoktu. Doğrusu onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum.

Yağmur çatıyı çılgınca dövmeye devam ediyor, Vera rüzgârın uğultusunu bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu.

Yerde bağdaş kurmuştuk. Kızlar rengârenk dua örtülerinin, yani seccadelerinin üzerinde oturuyordu. Biri örtüsünü benimle paylaşmayı teklif etmişti.

Vera fotoğraf çekebileceğimi söylediği için benim yaşlarımda bir kıza *zoom* yaptım. Misket limonu yeşili bir *jilbab* takmıştı ve gözleri tıpkı bir geyiğinki gibi badem biçimliydi. Dilimizi kullanarak öyküsünü anlatmaya başladı.

“Gürültüyü duyduğumda annem ve kız kardeşlerimle evdeydik. Gök gürliyordu. Ama her zamankinden daha korkunçtu. Babamla ağabeylerim balıkçıydı ve denize açılmışlardı. Kapıdan fırladığımda bana doğru koşan insanlar

gördüm. Okyanustan kaçıyorlardı. *Deniz geliyor*, diye bağı-
rıyorlardı. Annem küçük kız kardeşimle iki ablamı yanma
aldı ve koşmaya başladı. Ben küçük kız kardeşimin elinden
tuttum ve elimizden geldiğince sudan uzaklaşmaya çalıştık.
Ama kız kardeşim yedi yaşındaydı ve hemen yoruldu. Artık
kocaman olmuştu fakat onu kucağıma aldım ve koşmaya
devam ettim. Ağırlığı yüzünden yalpalıyordum. Ayağım
yerde yatan bir adama takılınca kız kardeşim kollarımdan
kaydı. Ona uzanmaya çalıştım ama her yerde insanlar var-
dı. Dalgalar hızla ilerliyordu. O kadar yükseklerdi ki...”

Susup karnını tuttu. Vücudu acıyla bükülmüştü.

Vera usulca bir şeyler söyledi. Bunun üzerine kız gözle-
rini silip konuşmaya devam etti. Sözleri kaskatı kesilmeme
sebebi olmuştu. Ne istediğimi bilmiyordum. Susmasını mı,
hikâyesini bitirmesini mi?

Vera uzanıp hafifçe kızın kolunu okşadı.

“Dalgalar kız kardeşimi sürükledi.”

Boğazımdaki yumru giderek büyüyordu. Daha iyi du-
yabilmek için öne eğildim.

“Kaçmaktan başka çarem yoktu. Onu geride bırakmak
zorundaydım. Bir muz ağacına tırmandım ve gövdesine
sımsıkı sarıldım. Çamurlu okyanus kabarmıştı. Yanımdan
bir sürü insan geçti ve bazıları ölüydü.

Sesini alçalttı ve yüzü ızdırapla çarpıldı.

“Gücüm tükenmek üzereydi ki okyanus geri çekildi.
Aşağı indim ve günlerce yardım kamplarında annemle kız

kardeşlerimi aradım. İçlerinden biri burada, *pesantren*'de. Ama kaybettiğim kardeşim değil. Onu bir daha asla bulamadım.”

Vera kolunu kızın omzuna attı ve usulca mırıldanarak ağlamasına izin verdi.

“Senin hatan değildi,” dedi. “Kız kardeşini kurtarmaya çalıştığın için bir kahramansın. Kendini kurtardığın için de öyle.”

Kızın gözleri hayretle irileşti. Vera'nın sözleri işe yaramıştı ve bunları içtenlikle söylediğini görebiliyordum.

Tek bir kare fotoğraf çekmeden makinemi yere bıraktım.

FIRTINA

Çılgılık attım. Ama bu kez bir kâbus yüzünden değil.

Zifiri karanlık odada şimşekler çaktı ve onları yeri göğü inleten bir gök gürültüsü izledi.

Gecenin yarısı olmalıydı.

Elli'yle yaptığımız ilk duygusal resim dersiyle ve süper-üzücü grup terapisiyle geçen uzun bir günün ardından yatağıma çekildiğimde tamamen çökmüş durumdaydım. Çatıya vuran yağmurun melankolik ritmi eşliğinde o kızın hikâyesini yeniden hatırlayıp ağlamaya başlamıştım.

Ve şimdi bir de bu çıkmıştı.

Kepenlerin arasından sızan yağmur yatağımanın yarısını ıslatmıştı. Elli öyle bir dehşet içindeydi ki dayanamayıp yanına tırmandı ve bana sımsıkı sarıldı.

“Merak etme, canım. Sadece bir fırtına,” dedim ama gözleri yaşlarla ıslandı. Sağanak yağmur ve gök gürlemele-ri diğer kızların çılgınlıklarını bastırıyordu. Kuvvetli rüzgârın

kepenkleri menteşelerinden çıkaracağından korkmaya başlamıştım. “En iyisi buradan gidelim,” dedim.

Elli boynuma asılmış vaziyette ranzadan aşağı indim. Lambanın ipini çekince oda bir anlığına aydınlandı. Fakat ampul biraz can çekiştikten sonra cızırdayarak tamamen söndü. Harika. İniltileri takip ettiğimde çocukların yarısını birbirine sokulmuş, titrerken buldum. Bu sırada diğerleri de birer birer uyanıp merakla etrafa bakınmaya başlamıştı. Onların fırtınaya aldırış eder gibi bir hâli yoktu.

Tuhaf.

Sonra çıplak ayaklarımın ıslandığını fark ettim. Bir yerden su sızıyordu. “Kahretsin,” diye mırıldandım.

Elli’yi diğer çocuklarla bırakıp el fenerimle sızıntının kaynağını bulmaya çalıştım. Neyse ki el fenerini yastık olarak kullandığım sweatshirt’ün altına koymuştum. Bunu tavana doğrulttum ama etrafı küfle çevrili eski bir hasardan başka bir şey görünmüyordu. Ardından ışığı kapıya tuttum.

“Havlu getirin... yani kıyafetlerinizi!” Kızlar beni anlamayınca kendiminkilerden birkaç tişört, bir sweatshirt ve zaten nemli çizgili bir havlu alıp kapının altına sıkıştırdım. Bunların suyu engelleyebileceğini umuyordum.

Yine bir gök gürültüsü kopunca kızlar çılgığı bastı. Bu seferki tam kapının önünde patlamış gibiydi. Şimşekler yatakhane-yi aydınlattı ve kepenkler ardına kadar açılıp çarparak kapandı. Barikatım işe yaramamıştı. Sırılsıklam kumaşlar suyu engellemiyordu. Şimdi ne yapacaktım?

Dudaklarımı ısırdım ve bir karar verdim.

“Pekâlâ millet, hep birlikte şu yatağa tırmanıyoruz. Kapıdan en uzağı o.”

Birbirlerine yapışan kızlar yerlerinden kımıldamayınca onları teker teker kucağıma alıp dediğim yere taşıdım. Elli benden bir saniye ayrılmadığı için onu ve diğer kızları kalçamın iki yanında dengede tutmak zorunda kalmıştım. Yağmur çatıyı öyle bir dövüyordu ki duyan dolu yağdığını sanabilirdi.

Son kızı da yatağa taşıyınca, “Tamamdır,” dedim. “Siz burada kalın.” Bunu vurgulamak için parmağımı kaldırmıştım. “Durun. Kıpırdamak yok. Ben yardım getireceğim.” Babam fırtınanın kötü olabileceğini söylemişti ama bu kadarını beklemiyordum.

Elli hâlâ bana yapışık hâldeydi. Dikkatle kollarını boynumdan çektim ve ona el fenerimle günlüğümü verdim. “Al. Resimlere bakabilirsin. Söz veriyorum, hemen döneceğim.”

Hafifçe gülümseyip kafasını salladı ve el fenerini açıp kapadı.

Ayakkabılarımı giyip yağmurdan korunmak için büyük bir havlu aldım ve fırtınaya çıktım.

Şimşekler o kadar yakında çakıyordu ki yıldırım düşer korkusuyla binanın yanından ayrılmıyordum.

Pesantren’in ortasındaki yolu kaplayan sular ayak bileklerime kadar geliyordu. Ayakkabılarım sucuk gibiydi ve

yağmur yüzüme öyle bir çarpıyordu ki bir an kendimi bir musluğun altında dikiliyormuş gibi hissettim. Havluyu kafamın üzerine gererek koşmaya başladım.

Aslında en mantıklısı Vera'yı aramaktı ama ben babamı istiyordum. Ona kızlar konusunda doğru davranıp davranmadığımı soracaktım. Ayrıca... babamı istiyordum işte.

Onun için kurallara tamamen aykırı olmasına rağmen anayoldan koştum ve oğlanların yatakhanesine giden çamurlu patikaya saptım. Bu sırada zifiri karanlığa doğru bağıryordum. "Baba! Tom!"

Gökyüzü şimşeklerle aydınlandığında çamurlara yuvarlandım. Sanki yarısına kadar dolu bir çocuk havuzundaydım. "Baba!"

Dışarıdan bakıldığında oğlanların yatakhaneleri tıpkı kızlarınkine benziyordu. Ne bekliyordum bilmiyorum ama şaşırmıştım. Mavi çatılı beyaz binalar resmen dökülüyordu. Mavi kapısı ardına kadar açık bir yatakhane den dehşet dolu çığlıklar yükseliyordu. Burada müthiş bir telaş vardı; kapıdan karaltılar girip çıkıyordu. Tuvaletteki kovaların içinde gördüğüm kürek benzeri aletlerle suları dışarı atmaya çalışıyorlardı. İyyy. Sonra tanıdık bir yüz gördüm.

"Sienna!" diye bağırdı babam. "Burada ne işin var? İyi misin? Kızlar?"

"Evet! Korktular ama iyiler."

Babam küreğini Tom'a verip bana sarıldı. "Güzel. Şimdi yatakhane ye dönmeni istiyorum. Sizin ki bundan

daha yüksekte. Kapıyı sıkıca kapa ve altına bir Şeyler sı-
kıŐtır.”

“Ben de öyle yaptım zaten.”

“Harika. O zaman kızları topla ve pencereden en uzak-
taki ranzaya çıkar.”

“Onu da yaptım.”

Babam yanağımdan öptü. “Bravo.”

Doğrusu bunu duymak hoŐtu. “Başka ne yapayım?”

“Gel, seni geri götüreyim. Kızların yanında olman ye-
terli. Eğer işler kötüleŐirse, ki sanmıyorum, sana yardım
etmesi için büyük kızlardan birini bul. Ya da küçükleri
genç kızların yatakhanesine götür. Sizinkinden birkaç bina
aŐağıda kalıyorlar.”

Yatakhaneye göz attığımda oğlanların en küçüklerinin
bir ranzada birbirlerine sokulmuş korkulu gözlerle bekleŐ-
tiğini gördüm. İçlerinden birinin kafası kanıyordu. X-Men
tişörtünü yaranın üzerine bastırmıŐtı. Wolverine meraklısı
minik futbolcu! Zavallılık!

“Ona ne oldu?” diye sordum.

“Gök gürlediğinde ranzasından düşüp kafasını çarpmıŐ.”

“Of! Kötü görünüyor. DikiŐ atılması gerekmez mi?”

“Sanmam. Vera ilkyardım çantasından bandaj almaya
gitti.”

“Vera da mı kuralları çiğnedi?”

“Tom, Şimdi geliyorum,” dedi babam. “Sienna’yı bı-
rakıp...”

Kafamı sallayarak babamın bileğini sıktım. Ne kadar meşgul olduğu belliydi. Buraya kendim gelmişim ve geri dönerken bir muhafıza ihtiyacım yoktu. “Hayır, gerek yok. Baba, ciddiym. Sen burada kal.”

Babam şaşkın görünüyordu ama onu suçlayamazdım. On beş yaşındaki pısırik kızının bir geceyi kâbussuz geçirdiğini bile görmemişti. Şimdi o kız karşısına geçmiş bir muson fırtınasıyla baş edebileceğini söylüyordu.”

“Emin misin?” Endişeyle Wolverine’e baktı. Onun benden daha çok yardıma ihtiyacı olduğu belliydi.

Kafamı salladım. Bunu başarabilirdim. “Evet.”

Kendimi dev bir dalgada sörf yaparmış gibi hissediyordum. Yağmurun böyle yağabileceğini bilmezdim. Sanki gök delinmişti. Sonra yan yataktaneden bağrıışmalar geldi. Endişeye kapılıp kapıyı ittiğimde dün futbol oynadığım ufaklıklardan bazılarını bileklerine kadar yükselen çamurlu suda dikilirken buldum. Islak kartonlarla odalarındaki suyu boşaltmaya çalışıyorlardı.

En küçüklerden birkaçı ağlıyordu. Büyük bir tanesi -büyük dediysem en fazla on yaşındaydı- anlamadığım komutlar yağdırıyordu.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordum.

Çocuk şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Kızların buraya girmesi yasaktı. Ama ben büyüktüm ve bu özel bir durumdu. Madem Vera babamın grubuna yardım edebiliyordu, ben de bunlara edebilirdim.

Islak saçlarımı sımsıkı toplayıp dizlerimin üzerine çöktüm. Çocuklarla yerde emekleyerek suları dışarı süpürmeye çalıştık ama boşuna uğraşıyorduk. Çünkü sular sürekli içeri dolmaya devam ediyordu ve kapı şiddetli rüzgârda kırılırcasına açılıp kapanıyordu. Tam pes etmek ve babamı çağırmak üzereyken biri tepemde dikilip “Yardım lazım mı?” diye sordu.

Elimdeki pelte kıvamına gelmiş kartona bakarak kafa salladım. “Evet, teşekkürler.”

“*Terima kasih* demeyecek miydin?” dedi ses alaycı bir tonda.

Kafamı kaldırdım.

Oydu.

Bu sefer ortadan kaybolabileceği bir yer yoktu. Ya da benim kaçabileceğim. Yüzüme düşen ıslak saçlarımı arkaya ittim. Bir heyecanlanmışım ki sormayın gitsin! Gerçi onunla yerlerde sürünürken tanışacağımı hayal etmemiştim ya neyse.

Beyaz tişörtü göğsüne yapışmıştı ve saçlarından sular damlıyordu. Of, acayip SEKSİYDİ.

“Şimdi ülkeme geldiğin için mutlusundur, ha?” dedi gözlerinde muzip bir pırıltıyla. “Ne hoş bir Endonezya karşılaşması, öyle değil mi?”

“Sorma!” diyebildim. Doğrulamaya çalıştım ama onun yerine kartonla birlikte kaydım. Islak elini uzattı ve bir saniye sonra yüz yüzeydik. O sırada saçlarım açılarak omuz-

larıma dökülmez mi! Ah, Tanrım! Umarım bunu seksi görünmek için özellikle yaptığımı falan düşünmezdi. Hemen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Alt dudaklarını yalayıp gülümsediğinde sıcak havaya rağmen ürperdim. Adaleli kollarından fırlayan damarlara bakmamak için özel bir gayret içindeydim.

“Kızların buraya girmesi yasak,” dedi.

Hım. “Evet, biliyorum. Babamı arıyordum. Bağışmaları duyunca bir bakayım dedim. Şimdi gideceğim.”

Ama gözleri sel götüren zemine kök salmama sebep olmuştu. “Git demeye çalışmıyordum.” Elinde babamınki gibi bir kürek vardı.

“Yardım edeyim mi?” diye sordum.

“Teşekkürler ama gerek yok, *rambut kuning*. Artık ben buradayım,” dedi kendinden emin bir tavırla. Tam *rambut kuning* ne demek diye soracaktım ki rüzgâr kapıyı tekrar çarptı. Bizim kızlar korkudan ölüyor olmalıydı.

Onların yanına dönmeliydim.

Şimdi.

Ama babam fırtınanın en kötü kısmını atlattığımızı söylememiş miydi? Kızlar güvendeydi ve bu onunla konuşmak için iyi bir fırsattı. Hemen gitmek istemiyordum.

“Lütfen. Bırak yardım edeyim.”

Kafasını yana eğdi. “Öyleyse bu pis işi yapma. Kapıyı kapalı tutabilir misin, lütfen?”

Tabii, bunu kesinlikle yapabiliirdim.

Sırtımı tahta kapıya yaslayarak rüzgârla yağmuru engelledim. O suları süpürüyordu. Bana işaret çaktığı anda kapıdan çekilip suyu dışarı atmasına izin veriyor, sonra yine sıkıca kapıyordum.

Sessiz bir uyum içinde çalışıyorduk. Ama ben bütün hareketlerinin fazlasıyla farkındaydım. Küreği tutarken kollarındaki kasların hareketinin, başını eğişinin, yaptığı işe yoğunlaştığını belli eden kaş çatışının. Bir anlığına kafamı yana çevirdiğimde gözlerini üzerimde hissettim.

Sonra gök gürlledi ve boş bulunarak irkildi. “İyi misin?” diye sordu biraz titrek bir sesle.

Suları süpürmeyi bırakmıştı. Eli kürek benzeri aletin plastik sapındaydı. Bunu sıkıca kavramıştı. Eklem yerleri bembeyazdı ve kolundaki damarlar biraz evvelkinden bile daha belirgindi.

Kaşlarını çattı. “Köyümüzü yutan büyük dalga tıpkı gök gürlemesi gibi ses çıkarıyordu. Ne zaman gök gürllese o dalganın geldiğini sanıyorum. Küçüklerin ağlaması da bu yüzden.” Ranzanın tepesinde birbirlerine sarılmış oturan ufaklıkları işaret etti. Daha büyük bir çocuk onları avutmaya çalışıyordu.

“Çok korkutucu olmalı,” dedim.

Kafasını salladı. “Bir kâbusta yaşamak gibi.”

Arkamdaki kapı beni itince ayaklarımı yere sağlam basarak var gücümle yaslandım. Rüzgâr köhne yatakhane ısıkları çalıyordu. “Nasıl kurtuldun?”

Bana baktı. “Bir motorum var. *Scooter* mı diyorsunuz? Dalgadan daha hızlıydı.”

Onu bir motosikletin tepesinde tsunamiden kaçarken hayal ettim. Omzunun üzerinden bakıp peşindeki dev su duvarını görmüş müydü? Tüylerim diken diken olunca kollarımı ovuşturdum.

“İyi ki kurtulmuşsun.”

Gülümsedi. Gözlerinde sevecen bir bakış, bronz yanığında minik bir gamze belirmişti. “Evet, şimdi buna ben de seviniyorum.”

Tekrar gök gürlediğinde biri onu yumruklamışçasına öne eğildi. Kapının altından daha çok su girmeye başlamıştı. “İşe yaramıyor,” dedi öfkeli bir sesle. Önce benimle konuştuğunu sandım ama etrafına bakındı ve alttaki yataklardan birinin döşeğini alıp kapının altına sıkıştırdı.

Beceriksizce geri çekildim. Artık bana gerek kalmamıştı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

“Misafirimizi daha fazla yormayalım,” dedi gülümseyerek.

Şimdi burada sıkışıp kalmıştık.

Hem de bir fırtınanın ortasında.

Olsun, daha kötüsü de olabilirdi.

Küçüklerin yanına gidip sırtlarını sıvazladı ve sanırım komik bir şeyler söyledi. Çünkü hafifçe gülümsediler. Hatta içlerinden biri kahkaha attı. Sonra beni gösterip kırdamaya başladılar. Ne yapacağımı bilemediğim için on-

lara el salladım. Kıvrık saçlı bir ufaklık aynı şekilde karşılık verdi. “Amerikalı!” Güldü.

“Evet, Amerikalıyım.” Kafamı salladım. Nedense utanmıştım.

“Sünger Bob Kare Şort’u bilip bilmediğini soruyor.”

“Tabii, biliyorum. Ne zaman televizyonu açsam o oynuyor.”

“Onda Sünger Bob tişörtü varmış. Gönüllülerden biri vermiş.”

“Süper.”

“Senin güzel olduğunu söylüyor. Sarı saçlarını beğenmiş. *Rambut kuning*. Sünger Bob gibi sarı diyor.”

Rambut kuning.

Sarı saçlı.

Demek anlamı bu.

“Ona teşekkür ettiğimi söyle.”

Sonra üç tane oğlanın başka bir ranzanın tepesinde bir kart oyunu oynadıklarını fark ettim. Gülüşüyorlardı. Gök gürlediğinde yüzlerine baktım. Hiç tepki vermediler ve oyunlarına devam ettiler.

Davulcu çocuk aklımdan geçenleri okumuşçasına açıklamaya girişti. “Onlar Jakarta’dan geldi. Tsunamiyi yaşamadılar. Burada sık yağmur yağar. Yani fırtınaya ve sele alışkınlar. Ama biz Aceh’liler her seferinde o dalgayı hatırlıyoruz.”

“TSSB...” dedim. “Tsunami yüzünden.”

“Apa?”

Bana doğru yürüyüp bir adım kala durdu. İki yabancıya göre fazlasıyla yakındık. Nefesimi tuttum.

“TSSB travma sonrası stres bozukluğu demek. Bir şeyin başına gelen kötü bir olayı hatırlatması ve ona fiziksel ya da duygusal tepki vermen...” Yumruk yaptığı eline baktım.

Gök gürlediğinde elini sıkman gibi.

Küçüklerin tsunaminin geleceğini sanıp ağlaması gibi.

Geceleri soğuk terler döküp çılglık atmam gibi.

“Hım.”

Neden bahsettiğimi biliyordu. Hayatımda ilk kez benimle aynı hisleri paylaşan biriyle tanışıyordum. Beni anlayabilecek biriyle. Benim anlayabileceğim biriyle.

Tekrar alt dudağını yaladı ve bunu yapmaya devam ederse üzerine atlayacağımdan korktum. Sonra birden gözleri bulutlandı ve ifadesi değişti. “Pencereden çıkabilirsin,” dedi pat diye.

“Efendim?” Doğrusu gerçek dünyaya bu kadar ani ve sert bir dönüş yapmayı beklemiyordum. Ya da benden bir an önce kurtulmak istediği gerçeğine mi demeliyim? Yanlış bir şey mi demiştim?

“Gidip kızlara bakman gerek ama kapıyı açarsan içeri su dolar.” Pencereyi gösterdi. Dışarıda şimşekler çakıyordu. Gök gürlediğinde bu sefer ikimiz birden zıpladık.

“Oradan mı çıkacağım?”

“Evet.” Kafasını salladı. “Sen cesur bir kızsın.”

Cesur mu? Bunu uzun zamandır kimseden duymamıştım.

“Tamam.” Omzumu silktim. Başka bir seçeneğim var mıydı ki? Ayrıca benim cesur olduğumu düşünüyordu ve fikrini değiştirmesini istemiyordum.

Ranzaya çıkmama yardım etti ve kepengi sertçe itip açtı.

Sünger Bob fanlarına el sallayıp bir bacağıma dışarı attım.

Beni aşağı indirirken beton duvar bacaklarımı çizdi. Kollarımı sıkıca tutan elleri ıslak ve sıcaktı. Neredeyse dizlerime kadar gelen çamurlu suya battım. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Karanlıkta yanıma indiği sırada bir şimşek âdeta gökyüzünü yardı. Hiç düşünmeden kendimi kollarına attım.

“Ah, pardon,” dedim dudağımı ısırarak. Ellerim iki yana düştü.

“Önemli değil. Korkmanın kötü bir yanı yok ki.”

Sanki kalbim bir balon gibi şişmişti ve göğüs kafesimi sıkıştırıyordu.

Korkmanın kötü bir yanı yok ki.

Daha önce kimse bana bunu söylememişti. Herkes korkularımdan bir an önce vazgeçmem gerektiğini düşünüyordu.

Çocuk uzun ve ıslak kirpiklerinin altından bana baktı. Bekliyordu.

Ama ikimiz de kıpırdamadık. Onun yerine uzanıp alındaki ıslak saçları çektim. Bu sabah penceremdeki çocuğun o olup olmadığı anlamak zorundaydım.

Gece gölgelerine rağmen alnındaki belli belirsiz çizgiyi gördüm. Yara izini.

Parmaklarımı bunun üzerinde gezdirince hafifçe irkildi. Sonra elimi çekti.

Fazla mı ileri gitmiştim?

Yüzümden sular damlıyordu. Ama onları silmek için hiçbir girişimde bulunmadım.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan önce bir an durdu. Koluma baktı ve bileğimi tutan elini gevşeterek aşağı kaydırды. Dokunuşu kadife kadar yumuşaktı. Sonra yine hafifçe sıktı.

O elektriği hissettim. Gökyüzündeki şimşekler kadar gerçekti. Parmaklarını benimkilere geçirince vücudumdaki tüm sinirler yay gibi gerildi.

Ağzım kulağının yanındaydı. Saçlarının kıvrık uçları dudaklarını okşuyordu. “Bu sabah beni neden izliyordun?” diye sordum.

“Seni görmek istedim,” dedi hemen. Sesi boğuktu. “Çünkü... Sizin dilinizde özel bir adı var mı bilmiyorum ama uykunda konuşuyordun.”

Aman Tanrım. Ellerimle yüzümü kapadım.

“Üzülme. Ben de kâbus görüyorum.”

Ellerimi yüzümden çekmesine izin verdim.

“Kızların bölümüne girmen yasak. Ya yakalansaydın?”

Hayatında duyduğu en saçma soruyu sormuşum gibi sarsılarak güldü. “Beni kim yakalayabilir?”

Doğru. O tsunamiden bile kaçmıştı.

“Adın Deni, değil mi?”

“Nereden biliyorsun?” Tıpkı karşılama seremonisindeki gibi alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

“Babam seni bulmamı istedi. Seni yakından tanımak istiyor.”

Sıcak yağmura rağmen bakışları titrememe sebep oldu.

“Ben de *seni* yakından tanımak istiyorum.”

Bir şimşek daha çaktı ve bunu kulakları sağır eden bir gök gürültüsü izledi.

Deni birden kasıldı. “Ama şimdi gitmelisin.”

Bunu istemediğimi gözlerimden anlamış olmalıydı ki kulağıma eğildi. “Merak etme. Seni bulurum.”

Böyle deyip yağmurun oluşturduğu saydam duvarlardan geçerek karanlığa karıştı.

3. GÜN

KELEBEK

Her yerde kelebekler vardı.

Gözlerimi ovuşturarak yumuşak döşeğimde doğruldum ve kepenkleri açtım.

Sabah sıcağı yoğun ve nemliydi. Mavi gökyüzünde tek bir bulut bile görünmüyordu.

Kelebekler o kadar yakınımda uçuyordu ki elimi uzatıp onlara dokundum. Tam o sırada sabah duası başladı.

Sonra yere baktım.

Yata Khanenin zemininde en az altı yedi santim çamur vardı.

“Bavulum!” Sulara atlarken bir yandan inliyordum. “Hayır, olamaz! Olamaz!”

Nasıl bu kadar aptalca davranabilmişim? Kıyafetlerim sular altındaydı. Elimi yastık olarak kullandığım eşofmanın altına soktum. Oh! Büyük bir mucize eseri, günlüğümle fotoğraf makinem güvende ve kuruydu. Onları, ranzanın

tepesine koyduğum için kuru kalan sırt çantama koydum. Bugün bunu yanımdan ayırmayacaktım.

Kızların hepsi iyi görünüyordu. Birer ikişer kalkmaya başlamışlardı. Dün gece geldiğimde onları göğüslerinde fotoğraflarımla uykuda bulmuştum.

Fırtınadaki tek kaybım kıyafetlerimdi.

Kapıyı açıp etrafa bakındım. Futbol sahası, yollar... Hepsi sular altındaydı. Dün geceden beri biraz azalarak bilek hizasına inmişlerdi.

Deni'nin koluma dokunuşunu, benimkilere kenetlenen parmaklarını ve kulağımdaki ılık nefesini hatırlayınca, *acaba ne yapıyor*, diye düşündüm. Gecenin geri kalanını nerede geçirmişti? En çok merak ettiğim de, beni, benim onu düşündüğüm kadar düşünüyor muydu?

Elli rulo yapılmış dua örtüsüyle yanıma geldi ve çamurlu yolu gösterdi.

Şaka yapıyor olmalısın.

"Tamam, tamam. Ama ayakkabılarını giyme. Böyle yapacağız." Altımda pantolon olmasına rağmen eteklerimi kaldırmış gibi yaptım. Elli elimden tuttu ve peşimizde diğerleriyle suları sıçratarak yürümeye başladık.

Büyük ihtimalle böcek, solucan, kurbağa ve ölü kedilerin zehirlediği sularda ilerlerken soğukkanlılığımı koruyup sızlanmamaya özen gösterdim. Elli kıkırdayarak bana bir şey gösterene dek tamamen yola konsantre olmuştum.

Küçük arkadaşımın işaret ettiği yere baktım. Keçi yatakhanelerden birinin çatısındaydı!

“Oha! Oraya nasıl çıkmış?”

Elli kıkırdamaya devam etti.

“Amma zeki keçiymiş,” dedim.

Toplantı salonun olduğu binaya gelince ayrıldık. Dua sesi tüm *pesantren*’i sarmıştı. Tek başıma dolanarak babamı aradım ve Deni’yi. Ama ikisi de ortalarda yoktu.

Sonunda dua bitti ve çocuklar birbirlerine su atarak yemekhaneye koştu. Belli ki sabah güneşi keyiflerini yerine getirmişti. Babamı görmüştüm. Kollarını kavuşturmuş, suratında kocaman bir gülümsemeyle dikiliyordu.

Islak ama neşeli oda arkadaşlarım etrafını çevirmişti. “Aferin kızlar!” diyordu. “Bakıyorum, hepinizde maceracı bir ruh var!”

“Affedersin. Onlara ayakkabılarını giymemelerini ben söyledim.”

Babam güldü. “İyi yapmışsın, evlat. Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler.”

Artık bana ihtiyaçları kalmamasına rağmen kızları sel basan yemekhaneye götürüp yerlerine oturttum. Yanlarında biraz daha oyalanıp buharları tüten eriştelere yumulmalarını izledikten sonra Umut Ekibi’ne katıldım.

Birkaç lokmanın ardından büyük çocukların oturduğu masaya baktım. Ama Deni’yi göremedim. “Yata Khanemiz

sular altında. Her şeyim ıslak. Kızların eşyaları da öyle. Onları nasıl yıkayacağız?” diye sordum.

“Çamaşırı aşçı hanım hallediyor. Tabii tüm ıslak kıyafetleri yıkaması mümkün değil. Çocuklar onları dışarı asıp kurutur. Bugün yağmur yağacak mı acaba?” Babam pencereye baktı. Bitkin görünüyordu. Kır sakalı her zaman-
kinden uzundu ve gözlerinde yorgun bir ifade vardı. “Ama seni alışverişe götürebilirim. Birkaç yeni tişört alırsın.”

“Çocuklar öyle yapacaksa ben de kıyafetlerimi asarım. Ama su felaket pis. İçinde nelerin yüzdüğünü düşünmek bile istemiyorum. Sülük falan yapışmıştır diye ikide bir sağımı solumu kontrol ediyorum.”

Tom koca kafasını salladı. “Sıtma tüm sülükleri öldürür. Dün gece süper bir iş başardın, evlat.”

“O kadar korktular ki *ya ben burada olmasaydım* diye düşünmeden edemedim. Tek başlarına kalacaklardı. Büyükleri küçüklerle karıştırmayı düşünüyordunuz ya? Bence harika bir fikir. Öğretmenler neden yardıma gelmedi?”

“Burada sürekli fırtına çıkar. Yatakhaneleri su basması doğal bir olay. Buralı çocuklar buna alışkın. Kendin gördün. Onlar hiç korkmadı. Dolayısıyla öğretmenler kendilerini sıkıntıya sokmuyor. Hem gece çalışmak için para almıyorlar.”

“Neyse ki genç kızları küçüklerin yatakhanesine taşıyacağız. Eminim, büyük kızlar da bundan hoşlanacak. Ben

olsam sevinirdim. Birine yardım etmek, özellikle de bir çocuğa, kendini önemli hissettiriyor. Deni duysa bu fikre bayılırdı ve...”

Birden sustum.

Babam, Koca Tom ve Vera gözlerini bana dikmişti.

Neden birden ötmeye başlamıştım ki? Çok geçti.

“Deni’yi buldun mu?” dedi babam.

“Haklıymışım, dün aşçıyla konuşan çocuk oymuş.”

“Ah, süper,” dedi babam. “Ama...”

Sözünü kestim. “Seninle tanışmaktan memnun olacağını söyledi. Bence *pesanten*’in kurucusunun onun hakkında söyledikleri tamamen uydurma. Dün gece onu görmeliydiniz. Suları dışarı attı, çocukları yatıştırdı...”

Babam kaşlarını çattı. “Sen onu nerede gördün? Yatakhanesine gitmedin, değil mi?”

Başım belada!

“Biliyor musunuz, onda da TSSB var,” dedim babamın sorusunu duymazdan gelerek. “Gök gürlediğinde tuhaflaşıyor.”

Babam ısrarla yüzüme bakıyordu. “Bir dakika. Yani onun yatakhanesindeydin?”

“Oraya yanlışlıkla girdim. Senden ayrıldıktan sonra küçük oğlanların bağırıştığını duydum ve...” Elimde kartonla kafamı kaldırışımı hatırladım. Bana bakışını. “Yani sorunun cevabı evet.”

Vera’nın ağzı beş karış açıldı.

“Sienna, bunu öğrenirlerse bizi kovabilirler. Ne kadar büyük bir sorun çıkabileceğini tahmin bile edemezsin.”

“Babam senin de YASAK BÖLGEDE olduğunu söyledi, Vera,” diye yapıştırdım.

Sonra kendimi kötü hissettim. Özellikle de terapi sırasında Elli’yle diğer kızlara ne kadar iyi davrandığını düşününce. Ama beni kendisinin de çiğnediği bir yasak yüzünden eleştirmesi haksızlıktı.

Vera kıpkırmızı kesilmişti. Babam onun rahatsızlığını fark edip bana döndü. “Vera bir terapist, küçük hanım ve bu ikisi arasında büyük fark var. Üstelik bana doğruca yatakhane dönüp kızların yanında olacağını söylemiştin. Ama şimdi kalkmış Deni’yleydin diyorsun.”

“Tek amacım yardım etmekti! Yatakhanelerini su basmıştı. *Hem bu kadar büyütmenin ne anlamı var?* Deni çocuklarla harikaydı. Size aile sisteminin işe yarayacağını anlatmaya çalışıyordum.”

Birden uzun masanın diğer ucundan tıpkı dünkü gibi bir gürültü yükseldi. Başımın çevirmeden önce biliyordum.

Deni’yle arkadaşları kahvaltıya geç kalmıştı. Siyah dar bir tişörtle kot giydiğini fark etmem için ona bir saniye bakmam yetti. Ufaklıkları güldürmek için türlü şaklabanlıklar yapıyordu. Diğer büyük çocuklar onu taklit ediyor, erişlerini hürp diye çekip gülüşüyorlardı. Deni onları fırtınanın etkisinden kurtarmak istiyor olmalıydı.

“Hımmmm...” Vera parmağını saçına doladı. “İlginç.”
Sinir olmuştum. “Nedir ilginç olan?” dedim.

“Dün Deni arkadaşını korumak ve ortamı yatıştırmak için o kadar çaba harcadı ama bugün kendisi aynı tarzda bir problem çıkarıyor. Acaba neden?”

Gözlerimi kısıtım. “Kavga çıkarmakla yemekte şamata yapmak aynı şey mi?”

“Olmayabilir ama ikisi de yemekhane kurallarına aykırı,” dedi Vera.

“Belki her zaman doğru şeyi yapmak içinden gelmiyordur?”

Babamla Tom yüzlerinde komik bir ifadeyle bana bakınca Vera sahte bir tavırla sırıttı.

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. “Demek istediğim, herkesin her an seni gözetmesi ve doğru şeyi yapmanı beklemesi zor olmalı.”

“Demek Deni’nin TSSB belirtileri gösterdiğini düşünüyorsun? Bunu biraz açar mısın?” dedi Vera terapi havasında.

Her işe burnunu sokmasa olmazdı! Keşke onlara Deni’den söz etmeseydim. O bana güvenmişti ve konuşuklarımızı anlatmak istemiyordum.

Hikâyesini ancak kendisi isterse bizimkilerle paylaşırdı.

“Bilmem,” diye mırıldandım. “Boş ver şimdi TSSB’yi. Ona suları boşaltmasında yardım ettim hepsi bu. Dinden ya da politikadan bahsetmedik. Offf!”

Bu konudan baymışım ve ıslaktım. Burada oturup beni sorguya çekmelerine katlanamayacaktım. Boş kâsemi ittim.

“Deni’yle bu kadar ilgileniyorsanız neden onunla kendiniz konuşmuyorsunuz?”

ARMAĞAN

Vıcık vıcık yolda hızla yürümeye başladım.

“Doğru terapiye!” diye seslendi babam arkamdan.

Ya, tabii.

Kim olduklarını sanıyorlardı?

Özellikle de şu Bayan Uyuz! Utanmadan babamla oynamalar, işime burnunu sokmalar, Deni hakkında yorumlar yapmaya kalkışmalar. Dün gece kendisi neredeydi? Belli ki kızlara yardım etmiyordu. *Babam* dururken onlarla mı vakit kaybedecekti? Onun hakkında iyi düşünmeye başladığım için kendime kızdım. Hatun terapi sırasında melek oluyor, babamın yanında şeytan kesiliyordu!

Yemeklerde yan yana oturmaları bile sinirimi bozuyordu.

Babam nasıl bu kadar midesiz olabilirdi?

Ilık sular ayaklarıma dolanırken adım atmak yerine neredeyse tepiniyordum. Bulutsuz gökyüzünde parlayan güneş tenimi yakıyordu.

Annemi Vera gibi davranırken hayal edemiyordum. O tam tersini yapar, tüm çocukların onlarla gurur duyduğunu hissetmesini sağlardı. Belirli insanlara odaklanıp adam kayırmak onu tarzı değildi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Üzgün değil, öfkeliydim.

Ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

Futbol sahası bataklığa dönmüştü. Yatakhane küf kokuyordu ve yatağım hâlâ sucuk gibiydi.

Küfrederek suları tekmeledim.

“Güzel bir kıza yakışmayacak sözler,” dedi tanıdık ve alaycı bir ses.

Arkamı döndüğümde ruh hâlim değişiverdi.

“Selam, Deni.”

“Keyfine bak. Seni rahatsız etmek istememiştim.”
Güldü.

“Önemli değil. Zaten bitirmiştım.”

“Emin misin? Söyleyecek çok şeyin var gibiydi. Nasıl olsa tekmeleyecek su bol.”

İç çektim. “Bizimle gelen şu kadın. Vera. Ona kıl oluyorum.”

“Kıl mı?” Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

“Ah, yani beni kızdırıyor. Onu sevmiyorum.”

“İyi biri değil mi?”

“Yooo. Sorun kötü olması değil. Sadece... beni deli ediyor.”

“Ama baban ondan hoşlanıyor?”

Masum bir soruydu fakat sözleri kulaklarımı yakmıştı.

“Görünüşe bakılırsa öyle,” diye mırıldandım.

Sıradaki soru belliydi. *Annen nerede*, diyecekti. Hemen konuyu değiştirdim. “Senin durduk yere sorun çıkaran biri olduğunu düşünüyorlar. Çünkü *pesantren*’in kurucusu öyle demiş. Ben de sinirlendim.”

“Bu seni neden sinirlendirdi?”

“Çünkü, onlarla aynı fikirde değilim.”

“Teşekkür ederim. Ama *pesantren*’in kurucusunun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Amerikalı doktorların da öyle. Ama sen farklısın, *rambut kuning*. Senin fikirlerin önemli.”

Yanaklarım alev gibi yanmaya başladı. “Teşekkürler.”

“Bak, fırtına dindi. Hadi, neşelen artık!” dedi. Sonra berrak gökyüzüne baktı. “Çok güzel bir gün. Tanrı’nın bize armağanı.”

“Kurucunun söylediklerine kızmadın mı?”

Doğrusu şaşırmıştım. Okul müdürü benim hakkımda dedikodu çıkarıp bunu yedek öğretmene söylese çıldırırdım.

Hafifçe gözlerini kıstı. “Bapak mı? O beni ve arkadaşlarımı kullanıyor. Tek derdi batılılardan bağış toplayıp zengin olmak. Benden nefret ediyor çünkü soru soruyorum. Neden diyorum; neden daha iyi yemekler yemiyoruz? Neden çocuklara daha fazla et ve sebze verilmiyor? Madem tsunami kurbanlarına bağış yağıyor neden o parayı bizimle

paylaşmıyor? Tabii, bu sorulardan hoşlanmıyor ve bir baş-belası olduğumu söylüyor.”

Geçen yıl böyle bir matematik öğretmenim vardı. Kimse ona soru sormadığı sürece mutluydu. Ama biri bir şey merak etmeye görsün kıyamet kopuyordu. Babam bunun kendine güvenmemekten kaynaklandığını söylemişti. Bazıları onlarla aynı pozisyonda olmayanları bu yolla sindirebileceğini sanırdı.

Deni’nin söylediklerine bakılırsa Bapak’ta da aynı sorun vardı.

“Bu arada Bapak ne demek?” diye sordum.

“*Baba* anlamına geliyor.” Gözlerinde derin bir ifade belirdi. “Tabii o benim gerçek babam *değil*.”

Hoşlanmadığı bir adamı baba diye çağırması tuhafıma gitmişti ana bunun nedenini sormaya fırsat bulamadan ceplerini karıştırmaya başladı.

Sonra çıkardığı anahtarı havaya kaldırıp salladı.

“Bu ne?”

“Sürpriz.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Nasıl yani?”

“Yemeğimi neden yarıda bıraktım sanıyorsun? Gel, Sienna.”

“Adımı nereden biliyorsun?”

“Bir arkadaşım Bapak’ın ofisinde çalışıyor. Babanın gönderdiği belgelerde yazıyormuş.” Ne kadar zeki olduğunu belirtmek istercesine tek kaşını kaldırdı. Sonra onu

takip etmemi işaret etti ve sigarasını tüttüren bekçinin yanına gitti. Babamdan izin almamıştım ve başıma buyruk davrandığım için bir araba laf yiyeceğimi biliyordum ama umurumda değildi. O anda Deni'yle her yere gidebilirdim. Üstelik ıslak ve leş gibi kılığıma rağmen.

Deni bekçiye bir şeyler söyledi ve ona bir paket Djarum sigarası verdi. Bekçi gülümseyip paketin altına vurarak içinden çıkardığı sigarayı Deni'ye ikram etti.

"*Sepeda motor* nedir biliyor musun?" diye sordu Deni sigarasından derin bir nefes çekerek.

"Motor mu? Yani araba mı?"

"Motosiklet."

Ağızındaki dumanları üfleyince öksürdüm. Deni bunu fark ederek sigarayı yere attı ve ayağıyla söndürdü.

"Sağ ol," dedim.

Başparmağıyla bekçiye işaret etti. "Dostlarım sigaraya bayılıyor. Bunlar burada altın değerinde."

"Dışarı çıktığımızı Bapak'a söylememesi için ona rüşvet verdin, değil mi?"

Deni göz kırparak beni bekçi kulübesinin arkasına götürdü. Burada, çamurların içinde parlak turuncu bir scooter duruyordu.

"Bayağı hızlıdır," dedi beni etkilemek istercesine. "Gel."

"Geleyim mi?"

Kafasını salladı. "Gidelim. Merak etme, Amerikan *laki laki*'ye benzemiyor." Kollarını açıp Harley tarzı bü-

yük bir motosiklete biniyormuş taklidi yaptı. “Hızlı ama çok değil.”

Ama büyük dalgadan hızlıydı.

Deni motora atladı ve arkasına oturmamı işaret etti. Dedliğini yapınca bana siyah, plastik bir kask uzattı. Kâğıt gibiydi.

“Şey... Daha sağlam bir kaskın var mı?”

Çenesini kaşıdı. “Sağlam? Yok, bu iyi. Tak, hadi.”

Kapıya baktım.

Bir bahane uydurabilirdim.

Hâlâ fikrimi değiştirip geri dönebilirdim.

Vera’mn terapi grubuna katılmadığım için Umut Ekibi tarafından fırçalanma riskini göze almayabilirdim.

Ya da kafamın kırılmasını.

Ama sonra Deni’nin gülümseyen yüzüne baktım ve korktuğum için kendimden utandım.

Zaten sırt çantam yanımdaydı. Cüzdanımla fotoğraf makinem de öyle. Daha ne?

Deni kaskın kayışını çenemin altında bağlarken tüm vücudum karıncalandı. Etrafıma bakıp tutunacak bir şey aradım.

“Kollarını belime sar,” dedi. “Daha yaklaş.”

Memnuniyetle. Kollarımı beline atıp göğsümü mümkün olduğunca sırtının sıcaklığına yasladım.

“Sıkı tutun.”

“Tamam.”

Gülümsememi engelleyemiyordum. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum anahtarı çevirdiğinde. Motor gürültüyle çalıştı.

Omzunun üstünden bakarken gözleri parlıyordu. “Bugün,” dedi, “her yere gideceğiz.”

MOTOR

Dün geceden ve tüm o ıslaklıktan sonra kuru hava cennet gibiydi.

Pesantren’in yolundan çıkıp işlek sokaklarda ilerlerken gözlerimi sımsıkı kapadım. Ama kalabalık yollarda sağa sola kıvrılmamıza ayak uydurabilmek için vücudumun geri kalanını gevşetmeye çalıştım. Mazot kokusu pişmiş et ve baharatlarınkine karışıyordu.

Hepsi muhteşemdi.

Deni’nin beline yapışmış, yüzümü sırtına dayamıştım. Tenindeki tuz kokusunu soluyordum.

“Gözlerin açık mı?”

“Hayır!” diye bağırdım gürültüyü bastırmak için.

“*Ayo* –hadi ama.”

“İmkânsız.”

“Bakmaya cesaret edersen gördüklerinden hoşlanacaksınız. *Buka mata*. Gözlerini aç.”

Kendimi zorlayarak dediğini yaptığımda Deni'nin bizi parlak turuncu bir minibüse çarpmaktan kıl payı kurtardığını gördüm. Minibüs çalgınca korna çaldı.

“Deni!” diye bağırdım. “Dikkat et!”

Ona daha sıkı sarılınca güldü. “Belki gözlerini kapasan daha iyi.”

Dayanamayıp ben de güldüm. Ama sonra öyle bir sola yattık ki yere yuvarlanacağımızı sandım. Heyecanla karışık zevkten çığlık attım. Sonra bacak kaslarımı sıkıp diğer tarafa yattım.

Kurallar sörfteki gibiydi. Vücudum gerginse ve okyanusa karşı gelmeye çalışırsam düşerdim. Ama kendimi serbest bırakıp dalgalarla hareket edersem onlarla kıyıya kadar kayıp muhteşem bir deneyim yaşardım. Şimdi de aynı mantığı uyguluyordum. Ama dalgalar yerine Yogyakarta sokaklarında sörf yapıyordum.

“Deni! Gözlerim açık!”

“Güzel. Şimdi daha iyi hissedeceksin. Sakın paniğe kapılma.”

Şehirden çıkıp yemyeşil ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Pirinç tarlalarının yanından geçtik. Bunlarda çalışan kadın ve erkekler üçgen şeklinde hasır şapkalar takmıştı. Kaskımın altından sarkan saçlarım yüzüme savruluyordu.

Kül rengi sis bulutlarının arasından küçük tepeler görünüyordu. Şehirlerarası düz yolda saatte elli kilometreyle

ilerlerken motor bacaklarımın arasında çılgınca titriyordu. Birden gümüşi hava yoğunlaştı. Sanki bir yağmur bulutunun içinden geçiyorduk.

Sivri boynuzlu bir boğanın çektiği tahta bir arabanın yanından geçtiğimizde, “Aaa, bu öküz mü?” diye bağırdım. Arabacı hayvanı söğüt dalına benzer bir sopayla dürtüklüyordu.

“Evet. Burada çok vardır.”

Sonra onu gördüm.

Uzaktaki alçak bir tepede eski bir tapmak vardı. *Ormanın Kitabı* ya da *Indiana Jones*’taki gibi taştan ve piramit şeklinde inşa edilmişti.

“Borobudur,” dedi Deni motoru park ettiğimizde.

“Borobudur mu? Babam buradan söz edip duruyordu. Görmek istediğimi nereden bildin?”

“*Pesantren*’i ziyaret eden *bule* mutlaka buraya uğrar.”

“*Bule* ne?”

“Yabancılar. Senin gibi turistler.”

Durmamıza rağmen kollarım hâlâ belindeydi. “Sen daha önce geldin mi?”

“Hayır,” dedi ciddi bir tavırla. “Ben *bule* değilim.”

Güldüm.

“Mantıklı.”

“Şimdi motordan inmeliyiz,” dedi dalgacı bir sesle.

Kollarımı vücudundan çektim. İki bacağımın üzerinde durmak tuhaf gelmişti. İnsan kendini attan inmiş gibi

hissediyordu. Gerinmek için parmak uçlarıma kalktığımda güldü.

“Daha motora alışmadın,” dedi.

“Hayır ama en azından düşmedim!”

“Düşmene izin vermezdim.”

Tapınağın resimlerini çekmek için sırt çantamdan dijital fotoğraf makinemi çıkardım.

Deni bunu hayranlıkla süzdü. “Onlar burada bile çok pahalı.”

“Geçen Noel’de büyükannem almıştı. Acayip sevinmiştim.”

“Fotoğraf çekmeyi seviyorsun, ha?”

Kafamı salladım. “Hı-hı. Bazen onlar olmazsa anılarımın solup gideceğinden korkuyorum.”

“Benim anılarım asla solmaz.”

Durdum.

“Gerçekten mi? Çünkü ben ne kadar uğraşırsam uğraşıyım bazı görüntüleri canlı tutamıyorum.”

“Mesela hangilerini?”

Bunu sahiden bilmek istiyor gibiydi.

“Şey... Örneğin annem. Bazen onu eskisi kadar kolay hatırlayamıyorum. Sanki yüzü hafızamdan kayboluyor. Açıklaması zor.”

Anlamış gibi yüzüme baktı ama sonra, “Annen Amerika’da, değil mi?” diye sordu. “Nasıl olsa yakında onu göreceksin.”

Dudağımı ısırdım. “Hayır... O... gitti.”

Üzgün bir ifadeyle yüzüme bakmasına rağmen anneme ne olduğunu sormadı. Belki kendisinininkine ne olduğunu konuşmak istemediği içindi. İkimiz de bir an sessiz kaldık. Sonra güldü. “Bir resmimi çeksene.”

“Tamam.”

Deni motosikletine yaslanıp bana muzip bir bakış fırlattı. Onun dijital kameramın ekranındaki minicik görüntüsü bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

Ahhhh, ah!

Hazır fırsatını bulmuşken birkaç fotoğrafını daha çektim.

“Bakayım.”

Makineyi ona verdim. Resimleri görünce yüzü aydınlandı. “Hiç fena değil. Belki bir gün sizin Arnold Schwarzenegger ya da Tom Cruise gibi bir Hollywood yıldızı olurum.” İçimi eriten bir bakış attı. “Ne dersin, Amerika, Endonezyalı bir ünlüye hazır mıdır?”

“Amerika’nın seninle başa çıkabileceğini sanmıyorum, Deni. Beyazperde için fazla gerçeksinsin. Ayrıca o aktörlerden daha şekersin.”

“Şeker mi?” Burnunu kırıştırdı. “Bir oğlak gibi mi?”

Bana yaklaştığında pürüzsüz yanağındaki gamzesi iyice derinleşmişti.

“Hımmmm... Hayır, kesinlikle bir oğlak gibi değil,” diye geveledim.

Gözlerine baktığımda neyi kastettiğimi anladığını gördüm.

“Evet.” Tüm vücudum ürperiyordu. “Artık içeri girelim mi?”

TAPINAK

Tapınağa giden yolda bir sürü seyyar satıcı vardı. Borobudur tişörtleri, tapınağın minyatür heykelleri ve kartpostal gibi turistik eşyalar satıyorlardı. Mallarını suratımıza doğru tutup genelde araba galerilerinde görebileceğiniz yıllık satıcı ayaklarıyla bizi para harcamaya ikna etmeye çalışıyorlardı. Küçük bir çocuk hayırı cevap olarak kabul etmeyince bir iki tişört, birkaç kartpostal ve iki tapınak biblosu almak zorunda kaldım. Neyse ki sırt çantam yanımdaydı. Bunları içine tıkp yürümeye devam ettik.

Giriş tabelasının altında durduğumuzda, “Eee, bilet ne kadar?” diye sordum Deni’ye.

“Turistlere yüz bin rupi. Endonezyalılara sadece beş bin. Amerikan parasıyla on dolar. Benimkiyse beş sent.”

“Bakıyorum kurları iyi biliyorsun.”

“Eğer bir gün büyük bir yıldız olacaksam Amerika hakkında her şeyi bilmeliyim,” diye sıırıttı.

“Haklısın,” dedim ve gişedeki adama parayı uzattım. Deni onunla kendi dilinde konuşarak biletleri aldı. Neyse ki ben ödeyeyim olayına girip huzurumu kaçırmamıştı.

Sonra o önde ben arkada bu eski Budist tapınağına çıkan dik taş merdivenleri tırmanmaya başladık. Babam uzun zaman önce buradan söz etmişti. Her bir basamak Buda’nın hikâyesini anlatıyordu. Taşlara oyulmuş resimlere bakarak hayat öyküsünü öğrenebiliyordunuz.

Deni’ye babamın bana anlattıklarını söyledim. “Her zaman bu tapınağı görmek istemişimdir ve şimdi buradayım.”

“Buda’nın hikâyesi neymiş?”

“Bilmiyor musun?”

“Nereden bileyim? Biz Müslüman’ız. Okulda İslamiyet’i öğreniyoruz. Ama bunu merak ettim.”

Yüzüm kızardı. Ben annem ya da ... Örümcek gibi yetenekli bir hikâyeci değildim.

“Tamam, elimden geldiğince anlatayım,” dedim ve birkaç basamak çıkıp incelikle oyulmuş bir taşın yanında durdum. “Bu, Buda’nın bebeklik hâli. Annesinin bakire olduğu söylenir. Doğumu İsa’ninkine benzer.”

Deni *devam et* dercesine omuz silkti.

“Buda bir prensmiş ve bir Hindu kralı olmak için dünyaya gelmiş. Ailesi Hintliymiş ve Himalaya Dağları’nın eteğinde yaşıyorlarmış. Buda’nın anne babası, oğullarının güvenliğinden kaygılandıkları için onu saraydan dışarı çıkarmıyor, zenginlik içinde yaşatıyormuş. Onun, yoksullu-

ğu, acıyı ve ölümü görmesini istemiyorlarmış. Bir dakika bekle de resim çekeyim.” Birkaç fotoğraftan sonra, “Hadi, poz ver,” dedim ve neyse ki beni kırmadı.

Suratında o kadar ciddi bir ifade vardı ki dayanamayıp güldüm. Sonra yürümeye devam ettik.

“Büyüdüğünde, yani bizim yaşlarımıza geldiğinde Buda dışarı çıkmak istemiş. Ama anne babası izin vermemiş. Bir gece merakına yenilip saraydan kaçmış.” Deni’ye biraz yaklaşılarak anlatmayı sürdürdüm. “Yanına birkaç hizmetkârını da almış. Buda onların kılık değiştirmiş melekler olduğunu bilmiyormuş.”

Sonraki kabartmaya geçtim.

“Buda sarayın kapılarından sessizce geçsin diye melekler ellerini atının ayaklarının altına koymuş. Süper, değil mi?”

“Tıpkı bugün yaptığımız gibi,” dedi muzip bir bakışla. “Ama bizim tekerleklerin altına elini koyan bekçiydi.”

“Ha-ha.” Onu dirseğimle dürtükleyip sırtırken aklıma babam geldi. Herhâlde şu anda kuduruyordu! “Neyse... Sarayından gerçek dünyaya adım attığında, melekler Buda’nın daha önce görmediği üç şeyi işaret etmiş. Yaşlı bir adam, hasta bir adam ve cenaze için hazırlanan ölü bir adam. Daha önce ölümle ilgili hiçbir tecrübesi yokmuş.” Hikâyenin en zor kısmı yaklaştığı için sesimi alçalttım. “Hatta insanların öldüğünü bile bilmiyormuş. Herkesin sonsuza dek yaşadığını sanıyormuş.”

Deni'yle omuzlarımız birbirine değiyordu. Devam etmem için beni dirseğiyle hafifçe dürtükleyince göz göze geldik. Yutkunup tekrar konuşmaya başladım.

"Tabii, biz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sonunda Buda aydınlanma sayesinde ölümlülerin acılarını dindirebileceğini fark etmiş."

Deni kabartmayı inceliyordu. "Aydınlanma mı?"

"Kadercilikten se mantığa önem vermek. Kendine inanmak. Işığ ı kendinde aramak."

"Bunu beğendim."

"Ben de. Böylece Buda yolunu çizmiş ve diğerleri gibi acı çekmesi gerektiğine karar vermiş."

"Sence doğru yapmış mı?" diye sordu ciddi bir yüzle.

"Bilmiyorum. Ama bana kalırsa insanlar biraz bile olsa acıyı tanımalı."

Yüzü gölgelendi. "Ben tanıyorum."

Durup birbirimize baktık. Yanımızdan turistler geçti ama hiç kıpırdamadık.

Sonra Deni kısa bir an için kafasını eğdi ve yine gözlerimiz buluştu.

"Harikaydı, Sienna. Uzun zamandır kimse bana hikâye anlatmamıştı. Buda'nın öyküsü ilginçmiş. O benim gördüklerimi görmemiş ama bunu istemiş. Cahil kalmaktansa kötü şeyleri görüp yaşamayı tercih etmiş."

"Evet." Deni'nin bana kendi hikâyesini anlatacağını umuyordum. *Pesantren*'e nasıl geldiğini, alnındaki yarayı

ve neden topalladığını. Önceki hayatıyla ilgili bir ipucu istiyordum. Ama tek kelime etmedi ve üzerine gitmedim. Çünkü içimden bir ses hazır olduğunda bana açılacağını söylüyordu. Bekleyecektim.

Bulutların arasından güneş göründü ve doğruca üzerimize vurdu. Elimin tersiyle alnımda biriken ter damlacıklarını sildim.

“Yukarıda ne olduğunu merak ediyorum,” dedi Deni birden hızlanarak.

Onu izledim. Tepeye vardığımızda bir şişe su çıkardım ve birlikte içtik.

Boş şişeyi çantama tıkarken Deni’nin elmas şeklinde oyulmuş camsız bir pencereden içeri baktığını gördüm. “Şuna bak.” Burada lotus pozisyonunda oturmuş taş bir Buda heykeli vardı. Hemen makinemi çıkarıp birkaç kare çektim. “Sienna?..” dedi Deni birden. Sesi dün geceki gibi boğuktu.

“Evet?”

Aramızda sadece birkaç santim vardı. Dudaklarını yaladı ve yine kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Fakat tam o sırada bir grup Endonezyalı şamatacı kız yanımıza geldi ve fotoğraf makinelerini göstererek Deni’yle konuşmaya başladılar. Bir iki kere *Amerika* dediklerini duydum.

“Güzel Amerikalı kızla resim çektirmek istiyorlar,” dedi Deni alayla. Pek eğlendiği belliydi.

“Ne? Sahi mi?”

“Evet. Bu kızlar taşradan gelmiş ve oralarda hiç Sünger Bob sarısı saçlı bir kız görmemişler.”

“Sünger Bob’u sen ekledin, değil mi? Yani öyle demediler?”

“Hayır, demediler.” Dirseğime dokunarak çabucak gülümsedi. “Sadece güzel *rambut kuning*, yani sarı saçlı kız dediler.”

“Bu hâlimle beni nasıl beğenmişler? Leş gibiyim.”

“Leş? *Apa?* Leş ne? Güzel mi demek?”

Ciddiydi. Ve acayip tatlı.

Bir grup heyecanlı kızın arasında durup kollarını omzuna atmalarına izin verdim. Uzun elbiseleri ve *jilbab*’larıyla sıcaktan ölüyor olmalıydılar ama işin tuhaf yanı hiçbirisi terli değildi. Hepimiz önce onların makinesi sonra benimkiyle resimlerimizi çeken Deni’ye gülümsedik.

“Teşekkürler. Teşekkürler,” dedi kızlar ve uzaklaştılar.

Deni kulağıma eğildi. “Bana senin evli olup olmadığını sordular.”

“*Evli* mi? Sen ne dedin?”

“*Belum* dedim,” utangaç bir tavırla gülümsedi, “yani *henüz değil*.”

Gözlerim hayretle açıldı. Kızlar evli derken bizi mi kasetetmişti? Yani Deni’yle beni.

“Endonezya’da hayır demeyiz,” diye açıkladı. “*Henüz değil* deriz. Çünkü herkes bir gün evlenmeyi umar.”

Bunu söylediğinde gözleri gölgelendi. Nedeninden emin değildim.

“Evlenmek iyi bir şey değil mi?”

Bana bir sır verecekmiş gibi baktı. “Başka bir gün,” dedi sonra. “Başka bir gün sana bununla ilgili bir hikâye anlattım.”

Yine de bugün onun ağzından bir hikâye dinleme şansı elde edecektim.

Sessizce merdivenlerden inerken yüzündeki hüznün siliniverdi ve birden gözleri parladı. “İslamiyet’in öyküsünü biliyor musun? Muhammed’in?”

“Biraz. Sosyal Bilgiler öğretmenim anlatmıştı. Ama senden dinlemeyi isterim.”

“Tamam. Muhammed yetimmiş. Tabii, küçük bir çocukken henüz peygamber olacağını bilmiyormuş. Sonra bir melek onu ziyaret etmiş ve Muhammed’e vahiy gelmiş. Tek bir tanrı vardır ve o tanrının adı Allah’tır. Biz dualarımızda bunu söyleriz. Melekler ondan bu sözü yaymasını istemiş ve o da yapmış. O zamanlar çöl kabileleri birbirleriyle savaşıp dururmuş. Muhammed onları birleştirmiş. Allah, Kuran’ın sözlerini Muhammed’e söylemiş ve Muhammed okuma yazma bilmemesine rağmen bunları yazmış. İnsanlara, *bizim kitabımız bu, dinimiz bu*, demiş.”

“Güzelmış. Özellikle de kabileleri birleştirmesi.”

“Evet. Birlik olursak her şeyi başarabiliriz. Sen Hristiyanısın, değil mi?”

Omzumu silktim. “Sanırım, evet. Yani bir bakıma.”
Şaşırmıştı. “Amerikalı değil misin? O hâlde inancın ne?”
İnancın ne?

“Güzel soru.” Tekrar omuz silktim. “Eskiden Tanrı’ya inanırdım ama şimdi... bilmiyorum.”

Bana tuhaf bir ifadeyle bakınca babamın uçakta söylediklerini hatırladım. Endonezyalılar herkesin bir dini olduğunu varsayar. Eğer yoksa onlarda bir gariplik olduğunu düşünürler.

Bende bir gariplik olduğunu düşünmesini istemiyordum. Hemen konuyu değiştirdim.

“Arapça da konuşabiliyor musun?” diye sordum. Deni’nin Endonezce, Aceh dilini ve bizim dilimizi bilmesinden etkilenmiştim. Ben kendi dilim dışında çat pat İspanyolca biliyordum, hepsi o.

“*Pesantren*’de duyduğun dualar Arapça,” diye açıkladı. “Okulda Arapça öğreniyoruz ama çocukların çoğu sadece duaları ve Kuran’ı okumayı biliyor.”

Tam lafının üzerine uzaklardan hayal meyal bir dua sesi geldi.

“Camiyi görüyor musun?” diye sordu Deni eliyle işaret ederek.

Gözlerimi kısarak baktım. Kilometrelerce ötedeki yeşilliklerin arasından caminin minaresi görünüyordu.

Dinlemek için parmaklıklara yaslandığımızda kolundaki ter damlacıklarını gördüm.

“Dalga Aceh’e gelip her şeyi elimizden aldığında bir tek büyük cami kaldı. O, gururla dikilmeye devam ediyor. İçeriye sular bastı ama hiçbir yeri zarar görmedi.

Bir süre konuşmadık. Nemli hava tenimde eriyordu.

“Demek Muhammed de ailesini kaybetmiş?” diye sordum usulca.

“Evet,” dedi gözlerini caminin beyaz minaresine dikip. “Öyle.”

BÜYÜLEYİCİ

Tapınağın dışında bir büfede durduk ve Deni *minte nasi bungkus* -fast food tarzı yanımıza alabileceğimiz bir yemek-sipariş etti. Sonra peşine takıldım ve zümrüt yeşili bir çimenliğe oturdum. Borobudur manzarası eşliğinde yemek yemek harika olacaktı.

Deni ağızları lastikle bağlı naylon poşetleri ve kahve-rengi kâğıda sarılı bir paketi yere bıraktı. Bunları tek tek açarken ne yiyeceğimizi açıklamaya girişti. *Ayam goiring* (kızarmış tavuk), *gulai* (Hindistan cevizli köri) ve yeşil muz yaprakları üzerinde yapışkan pilav.

Fazladan aldığı muz yapraklarından bana ve kendisine birer tabak yaptı.

“Ve *tempe*,” dedi bana soya fasulyesinden bir kek uzatarak. “*Sambal* ister misin?”

Tıpkı benim hiç hoşlanmadığım salsa sosa benziyordu. Yine de evet dedim ve Deni bunu *tempe*’min üzerine döktü.

Sağ ellerimizi kaşık gibi kullanarak sessizce yedik. Sıra tatlıya geldiğinde Deni taze bir Hindistan cevizinin tepesindeki delikten çıkan pipeti dudaklarıma götürdü. “Hadi, iç,” dedi. “Çok tatlıdır.”

Hindistan cevizini bana verince bırakacağını sanmıştım ama bunu yapmayınca ellerim onunkilerin üzerinde, içmeye başladım. Sütü sıvı, çeneme bulaşmıştı.

Deni bunu sildi. “Şeker gibi, değil mi?”

“Evet,” dedim ve iç çekerek çimenlere uzandım. Hafifçe başım dönüyordu ama karnım doymuştu ve mutluydum.

Deni de aynısını yaptı ve ellerini kafasının altında birleştirdi. Tepemizde uçan kuşları izlemeye başladım. Öküzlerin çektiğin arabaların gıcirtılı sesleri ve rüzgârda salınan palmiye ağaçlarının hışırtısı geliyordu.

Birden gözlerinin tenimi yaktığını hissettim ve başımı çevirip ona baktım. “Selam.”

“Selam,” diye karşılık verirken dudaklarında tuhaf bir gülümseme uçtu.

Heyecandan midem kasıldı.

Sonra gülümsemesi kayboldu; gözlerini kırpıştırarak doğruldu ve parmaklarını saçlarının arasına daldırdı.

Aklından geçenleri merak ederek ben de doğruldum.

“*Sate kuda*’nın ne olduğunu biliyor musun?” dedi.

“Hayır. Nedir?”

“At eti.”

Yüzümü buruşturdum. “At mı? Ciddi misin?”

Yalandan bir kahkaha attı. “Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Onun için sipariş etmedim.”

“Teşekkürler.” Hâlâ neden öyle aniden doğrulduğunu merak ederek nemli toprağa dokundum.

“İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordu. “*Es jeruk*. Buzlu portakal. Benim favorim.”

“Portakallı şeylere ben de bayılırım.”

Gazozun tadı portakallı dondurmaya benziyordu. Bana Örümcek’i ve evi hatırlatmıştı. Birden kendimi tuhaf hissettim.

“Bir resmimi çeksene, Deni. Arkadaşlarıma göstermek için.” Son günlerde onları hiç düşünmediğim için suçluluk duygusuna kapılmışım.

Ona makineyi verip portakallı gazozdan kocaman bir yudum aldım. “Motosikletle tapınak da çıksın. A, bir de yemekler!”

Heyecanım Deni’yi neşelendirmişti.

Biraz önceki tuhaflığını unutmuşçasına gülümsedi.

Bir, iki, üç. *Klik*.

Pesantren’in kapısının dışında Deni kontağı kapadı ve motorun gürültüsü sustu. Ama kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

“Eee, motosiklete binmek hoşuna gitti mi?”

Kollarımı belinden çekmemiştim. Bu sefer onu kolay kolay bırakmaya niyetim yoktu. “Dalga sörfü yapmak gibiydi,” dedim yanağımı sırtına bastırarak.

“Dalga sörfü ne?”

“Ah, sörfе benziyor. Çocukken pek meraklıyım.”

“Dur.” Deni motordan inip bacağına tekerleğe dayadı ve yüzüme baktı.

Sırılarak ona doğru eğildim. Bekçi kulübesinin arkasında birbirimize bu kadar yakın durmaya nasıl cesaret ediyorduk, bilmiyorum.

“Eskiden sürekli dalga sörfü yapardım,” diye devam ettim.

Bana daha yakınlaşmak ister gibi bakıyordu.

“Eskiden?”

Sırf kendimi oyalamak için kaskımın kayışını çözmeye başladım. “Evet, bir arkadaşım. Ama artık yapmıyorum.”

Kayışın tokasını açamadığımı görünce, “Bana bırak,” dedi. Parmaklarını boynumda, nefesini yüzümde hissedebiliyordum. “Ayağa kalksan daha kolay olur.”

Elini uzatıp beni motosikletten indirdi.

Sonra yine yüz yüze geldik.

Tokayı görebilmek için iyice yaklaştı.

“Tamam! Artık özgürsün!” Kaskı kafamdan çıkardığında saçlarım omuzlarıma döküldü. İşi bitmesine rağmen geri çekilmemişti. “Demek artık dalga sörfü yapmıyorsun?”

“Hı-hı.”

“Bunun annenle bir ilgisi var mı?”

“Başka bir gün,” dedim. Deni bana şefkatle baktıktan sonra parmağını elimde dolaştırdığında tüm vücudum ürperdi. Sanki uzun zamandır bunu yapmayı bekliyordum.

gibi kafamı göğsüne koydum. Geçmişten söz etmek istemiyordum. Tek isteğim ona yaslanmak ve teninin kokusunu içine çekmekti. Tuz, Hindistan cevizi ve kıyafetlerine sinen hafif sigara kokusunu.

“Teşekkürler, Deni,” diye fısıldadım. “Büyüleyici bir sabahtı.”

Saçlarını karıştırdı. “Büyüleyici?”

“Kusursuzdu. İnanılmazdı. Bugünü hatırlamak için fotoğraflara ihtiyacım olmayacak.”

Beni kendinden uzaklaştırıp çenemi kaldırdı ve yüzüme baktı. Sonra gamzesini göstererek gülümsedi.

Pesantren’in kapısının diğer tarafından gülüşmeler ve sesler geliyordu.

Gerçek hayatın sesleri. Gerçi bu da gerçektir ama nedense kendimi harika bir rüyada hissediyordum.

“Bir dakika,” dedim. “Sana bir şey vereceğim.”

Çantamdan sabah aldığım altın rengi, minik tapınak heykelini çıkardım ve Deni’nin avucuna koydum. “Biliyorum, dandik bir şey ama beni hatırlatsın istiyorum.”

“*Ole-ole*, hayır, değil.” Boş boş bakınca açıkladı. “Yabancılar buraya geldiğinde kendi ülkelerinden hediyeler getirir. İlk kez Endonezya’ya ait bir hediye alıyorum.” Gülerek minik tapınağa baktı.

“Eğer istemiyorsan,” diye dalga geçtim bunu elinden kapıp. Kolumu tutup tapınağı zorla aldı ve cebine attı. Sonra beni tekrar kendine çekti.

Elini kafamın arkasına koyunca kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissettim.

“Bugünü ben de hep hatırlayacağım,” dedi usulca. “Özellikle de bu turist kandırmacası tapınaktan sonra.”

“Yaaa!” Onu hafifçe yumrukladım.

Kokusunu içine çekerek yaşadıklarımızı tekrar gözlerimin önünden geçirdim. Rengârenk manzaraları, tapınağı, onca trafiğe rağmen uçarcasına buraya dönüşümüzü. Sanki motosikleti melekler taşımıştı.

Ve bu anı.

Birbirimize baktık. Artık gülmüyorduk.

Yüzü aniden ciddileşti. “Mümkünse şimdi babanla tanışmak istiyorum.”

KİL

Babamı kolayca bulduk.

Toplantı salonunun merdivenine oturmuştu. Üzerinde sabahki kıyafeti vardı.

“Selam, baba,” dedim hayatımın nutkuna hazırlanarak.

Ama kızmak yerine ellerini yüzüne siper edip beni tanımamış gibi gözlerini kırıştırdı. Ya da bir hayalet görmüş gibi. Beni giderek artan bir dikkatle incelerken gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşti. “Aman Tanrım. Bu ışıktaki tıpkı annen gibi görünüyorsun.”

“Sahi mi?” dedim kendimi rahatsız hissederek. Ellerini ceplerine sokan Deni’ye bir bakış attım. Herhâlde babamın delinin teki olduğunu düşünüyordu.

“Vay canına! İnanılmaz bir benzerlik,” dedi babam aynı tuhaf ifadeyle.

“E, ne de olsa annem. Genetik işte.” Havayı yumuşatmak için sııttım. Belki kaskın altında karışan saçlarım

yüzünden böyle düşünüyordu. Ya da asice, maceracı ve romantik bir şey yaptığım için.

Tıpkı annem gibi.

“Vera grupta eksikliğini hissetmiş.” Deni’ye bakıp soru sorarcasına gözlerini kıstı. “Nerelerdeydiniz?”

“Baba, bu Deni. Deni, bu babam, Doktor Jones.”

Babam elini uzattı. “Seninle yeniden tanıştığımıza sevindim, Deni. Biliyorsun, seremonide de tanışmıştık.”

“Ben de memnun oldum, doktor.” Sonra Deni doğrudan konuya girdi. “Umarım bana ve arkadaşlarıma yardım edebilirsiniz ve umarım Bapak benim hakkımda yanlış bir izlenime kapılmanıza sebep olmamıştır.”

Babam *yok canım* gibilerinden elini salladı. “Ben insanlar hakkında yalnız kendi fikirlerime güvenirim.”

Deni’nin gergin omuzları biraz gevşedi.

“Senin Aceh’li çocukların lideri olduğunu duydum,” dedi babam.

“Lider mi? Benim bundan haberim yok,” diye yanıtladı Deni mütevazı bir tavırla. “Ama, evet, onların arkadaşıyım.”

“Güzel. Buradan gitmeden önce bazı düzenlemeler yapmayı düşünüyoruz. Bunlardan biri yatakhanelerle ilgili. Senin gibi büyük çocukların küçüklerden oluşan grupların sorumluluğunu almasını istiyoruz. Dün gece yaptıkların Aceh’ten gelen diğer arkadaşlarına ne kadar yardımcı olabileceğini kanıtladı.”

Deni omzunu silkti. “Benden başka kimseleri yoktu.”

“Doğru söylüyorsun. Onun için yatakhane düzenini değiştireceğiz ve senden diğer arkadaşlarını motive etmeni rica ediyoruz. Onlara bunun iyi bir fikir olduğunu söylemeni.”

“Tamam, size yardım edeceğim.”

“Harika! Seni çevirmen olarak da kullanabiliriz. Bizim dilimizi akıcı konuşuyorsun. Terapi seanslarında küçüklerin bizi iyice anlaması çok önemli.”

Deni sırtını dikleştirdi. “Hepsi tamam da, bu hizmetlerimin karşılığında ben ne alacağım, Doktor?”

“Karşılığında mı? Parayı mı kastediyorsun?”

Suratımı buruşturdum. Deni ne demek istiyordu?

Ciddi gözlerle babamın yüzünü inceledi. “Benim eve dönmem gerek, Doktor Jones. Aceh’e gitmem şart.”

Babam bana, ben Deni’ye baktım.

“Aceh mi?” dedi babam. “Ama orası hâlâ sular altında. Onarım çalışmaları başlamadı bile. Artık burada yaşıyorsun, Deni. Eğitimin ve diğer ihtiyaçların buranın sorumluluğu altında.”

“Aceh benim evim. Evet, buraya geldim ama geri dönmek istiyorum. Eğer size yardım edersem, sizin için çalışıp arkadaşlarımla küçüklerin istediklerinizi yapmasını sağlar sam beni eve gönderir misiniz?”

Babam şaşkın ve kararsız görünüyordu. Deni’ye tutamayacağı bir söz vermeyi istemediği belliydi. Öte yan-

dan Deni'nin yardımından vazgeçmeyi göze alamıyordu. "Zamanı gelince senin için konuşurum," dedi.

Ama Deni net bir cevap istiyordu. "O hâlde kabul ediyorsunuz?"

Babam bir an duraksadı. "Elimden geleni yapacağım, Deni. Şimdilik tek söyleyebileceğim bu."

Babamın Vera'yla bir işi vardı. O gidince Deni'yle sessizce yatakhanelere doğru yürüdük. Biraz önceki tuhaf isteği aklımı karıştırmıştı.

Ya babamın o hâli neydi? Evdeyken beni beş dakikada bir kontrol eden adam *dört saattir* ortada olmadığını fark etmemiş miydi? Başıma bir şey gelebilirdi. Ama o *pe-santren*'den çıktığımı bile bilmiyordu. Böyle konuşuyorum diye fırça yemediğime üzüldüm sanmayın. Yakayı ele vermememiz bir mucizeydi. Yine de... tuhaftı işte.

Buraya geldiğimizden beri babamın akli beş karış havadaydı. Şimdi bir de Deni çıkmıştı. Aceh'e geri dönmek istiyordu! Tsunaminin merkez üssüne! Tüm ailesinin öldüğü yere. Babamla konuşma tarzı hoşuma gitmemişti. Tıpkı bekçiyi sigarayla kandırması gibiydi. Ona nasıl sigara verdiyse babama da rüşvet olarak yardım teklif ediyordu. Kendimi bir tuhaf hissetmiştim. Belki baştan beri bunu planlıyordu ve babama yaklaşabilmek için beni kullanmıştı.

Göz ucuyla Deni'ye baktığımda içim sıkıldı. Ona bu kadar güvenmekle hata mı ediyordum?

Bizi şüpheci gözlerle süzen bir grup genç kızın yanından geçtik. “Onları tanıyor musun?” diye sordum sessizliği bozarak. Belki içlerinden biri Deni’den hoşlanıyordu. Hatta onun kız arkadaşıydı. Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti. Acaba bir sevgilisi var mıydı? Varsa benimle ne yapıyordu?

Deni kızlara başıyla selam verip el salladı. Onlar da aynı şekilde karşılık verdiler. *Halo* dediklerini duydum. Endonezce’de merhaba demekti.

Kulağıma eğilip “Bizim hakkımızda konuşuyorlar,” diye fısıldadı. “Yalnız yürüdüğümüz için.”

Ah, demek sadece bizi çekiştiriyorlardı. Deni o kızlardan biri yerine benimle yürüdüğü için mutluydum. Yolumuza devam ederek dedikodudan uzaklaştık.

“Baban Aceh’e dönmek istememe neden şaşırdı? Neden burada kalayım ki? Bapak zengin bağışçıların parasıyla bize et alıyor mu?” dedi ellerini iki yana açarak. “Eriştenin yanında yiyelim diye tavuk alıyor mu? Kendisi nasıl bir evde oturuyor biliyor musun? Bir sarayda! Altın bir sarayda. Buradaki bazı çocuklar ona hizmet ediyor. Dediklerine bakılırsa içtiği su bile altınmış. Biz bir avuç pirinçle geceleri aç yatarken o altın tabaklarda et yiyormuş. Bu haksızlık! Kendi memleketimin ıslak sokaklarında yaşarım daha iyi.”

“Onun bu kadar zengin olduğunu bilmiyordum. Babamın da bildiğini sanmıyorum.”

Deni yumruğunu sıktı. “Bapak *çok* zengin. Tamam, tsunamiden sonra bize bir ev vermesi güzel bir davranış.

Ama bizim için daha fazlasını yapabiliirdi. Kuran’da, yetim hakkı yiyenler ateş yutmuş demektir ve bir gün cehennem ateşine maruz kalacaklardır, der.”

Cevap vermek yerine dinlemeye devam ettim.

Deni kafasını iki yana salladı. “Aceh’e dönüp bir iş bulmayı planlıyorum. Sonra arkadaşlarımı yanıma alacağım...”

Bir an duraksayıp şüpheyle yüzüme baktı.

“Bana güvenebilirsiniz,” dedim.

“Evet, biliyorum. Sen benim dostumsun, Sienna.”

Birden elinin benimkine ne kadar yakın durduğunu fark ettim. Neredeyse birbirlerine değeceklerdi. Burada bu kadar samimi yürüyen bir çift daha görmemiştim.

“Evet, öyleyim.”

Başka bir grup kıza yaklaşırken onların birbirlerini dürtükleyip bizi işaret ettiklerini gördüm. “Bunlar da mı bizi çekiştiriyor? Bu kadar komik olan ne?”

“Sen,” dedi neşeyle, “komik bir Amerikalısın.”

“Neyim komik?”

“Amerika buradan çok farklı. Burada bir oğlan bir kızla yürürse herkes evleneceklerini düşünür. Onun için bize bakıp konuşuyorlar.”

“*Evlenmek mi?* Sırf birlikte yürüyoruz diye mi?” Zınk diye durdum.

“Evet, evlenmek.” Bu kelimeyi tekrarladığında utançla kafasını eğdi. “İnsanların dedikodu yapmasını istemez-

sek grup hâlinde yürürüz ve asla aynı odada oturmamız. Özellikle de burada, *pesantren*'de."

"Oturmakla neyi kastediyorsun?"

"Eğer okuldan birbirimizi tanısaydık... Yani tut ki Aceh'teyiz. Eğer sen okul arkadaşım olsaydın ve bize çaya gelseydin salonda ailemle birlikte otururduk. Bizde ziyaretler böyle olur."

"O hâlde evlenmemiz gerekecek, ha?" diye dalga geçtim gülererek.

Ama Deni ciddiydi. "Evet, bizden bunu bekliyorlar."

"Ben on beşime yeni girdim!"

"Ama ben on yediyim. Artık yetişkin bir erkeğim ve sen... Endonezya'da bir kadın sayılırsın."

Bunları konuşmak Deni'yi üzmüş olmalıydı. Çünkü yine sağ elini sımsıkı yumruk yapmıştı.

"Aileni özlüyor olmalısın," dedim usulca.

"Hem de nasıl! Annem harika bir kadındı."

Otomatik pilota bağlamışçasına nereye gittiğini bilmediğim bir patikaya saptım. Kızların ya da erkeklerin bölümünde değildik. Deni beni izledi.

"Annemi anlatsana," dedim bir müstemilatın arkasına girdiğimizizde.

Bu sırada omzumun üzerinden arkama bakındım. Bazı çocuklar bizi izliyordu ama ana yoldan ayrılıp yanımıza yaklaşmaya cesaret edememişlerdi. Deni'ye döndüm. Onun buna aldırış ettiği yoktu.

“*Ibu*, bu anne demek, uzun boylu ve asildi. O bir sanatçıydı. Muhteşem sepetler örüp bunları gökkuşağı renklerine boyardı. *Ibu*’ya herkes... *apa*?”

Hemen fikir yürüttüm. “Hayran mıydı?”

Deni sıvası dökülmüş duvara yaslanıp kafasını salladı. Yüzümüz nehre dönüktü. Yetimhaneyi arkamızda bırakmıştık. “Bazı insanlar dev dalgayı Allah’ı bizi cezalandırmak için yolladığını düşünüyor. Çünkü Aceh’te iç savaş vardı. Ama ben buna inanmıyorum. Allah, annemi cezalandırmak istemezdi. O kimseye kötülük etmemişti. Bence o felaketin olacağı vardı. Deniz kabardı ve...” Yine elini sıkıyordu ve eklem yerleri bembeyazdı. Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Deni’nin kolundan tuzlu bir ter damlası süzüldü ve birden kontrolümü kaybettim.

Yavaşça uzandım. Nasıl olsa binanın arkasındaydık ve kimse göremezdi. Yumruk yaptığı elini avucuma koydum.

Önce eline, sonra gözlerimin içine baktı. İşte yine aynı oluyordu. O elektrik. İlk tanıştığımızda, elimi alıp alınaya götürdüğünde hissettiğim o tuhaf heyecan. Dün gece yağmurda göğsüne yaslandığımda, bugün motorda kollarımı beline doladığımda, çimlerde yan yana uzandığımızda, elini kafamın arkasına koyduğunda... Hepsinde böyle olmuştu.

Yutkunurken âdemelması hareket etti. Ne tek kelime etti ne geri çekildi.

Uzun parmaklarını teker teker açtım ve parmak uçlarımı avucunda gezdirdim. Sanki ipeksi kumlara dokunuyordum. Sonra parmaklarımı onunkilere geçirirken derin bir iç çekti.

“*Rambut pirang*,” dedi boğuk bir sesle. Bir tutam saçımı geriye itti. “*Rambut anda cantik*. Çok güzelsin. Tıpkı güneş gibi.”

“Ben Sünger Bob’a benzediğimi sanıyordum,” diye gü-lümsedim.

Güldü. “A, o da var, tabii. Özellikle de yağmurda ıslan-dığında.”

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımız bana bit pazarın-da gördüğüm bir kalıbı hatırlatmıştı. Mermerle kusursuz bir uyum içindeki kili.

SEREMONİ

Keçi ortadan kaybolmuştu.

Fırtına sırasında çatıya tırmanarak hayatını kurtarmayı başaran yaşlı keçi. Resim terapisini bitirdiğimizde Elli'ye onu sordum. Güzel bir seans olmuştu. Bu kez ailelerimizi çizmiştik. Ben büyükannemi, Bev'i, Örümcək'i ve Elli'yi de aileme katmışım. Aslında Deni'yi de çizmeyi düşünmüştüm ama bu ufak çaplı bir skandala yol açabileceği için vazgeçmiştim.

Elli'nin resminde ailesi dışında, Vera, babam, Tom, aşçı, öğretmeni, *pesantren*'in kurucusu ve ben vardık.

Bugün dışarıdaydık. Sabah güneşi üzerine resim yaptığımız kaldırımı aydınlatıyordu.

Keçinin her zaman durduğu yeri işaret ettim. Voleybol filesinin bağlı olduğu ağacı. "Keçi nerede? *Dimana?*"

Yere tebeşirle bir keçi resmi çizdim. Kızların gözleri açıldı. Onu tanımışlardı. Elli üzüntüyle kafa salladı.

“Ne?” diye sordum. “Ona ne oldu?”

Elli turuncu tebeşiri alıp yeni bir resim yapmaya başladı. Sarı saçlı, turuncu ayakkabılı bir çöp kız yapıp “Sienna,” dedi gülümseyerek. Sonra yanıma kendini ve birkaç arkadaşını çizdi. Son olarak önümüze uzun bir masa yaptı.

Ne demek istediğini anlamamıştım. “Ne o, yoksa acıktın mı?” diye sordum.

Vera, babam ve Tom öğleden sonraki terapi seanslarımızı tartışmak için toplanmaya karar vermişti. Vera resim dersinden biraz erken çıkmış ve benim küçük kızlarla harika bir iş çıkardığımı, son on beş dakikayı yalnız idare edebileceğimi söylemişti. Dünkü terapiyi asmama bile laf etmemişti. Ona bunun için önemli bir mazeretim vardı dediğimde merakla yüzüme bakmıştı hepsi o. Tabii daha fazla açıklama yapmamıştım. Bu kadarı neyine yetmiyordu? En azından yalan söylememiştim.

Ara sıra Deni’yi görebilirim umuduyla yola bakıyordum.

Ama o da ortalarda yoktu.

Sonunda seans bitti ve çocuklar toplantı salonuna doğru koşturdu. Bu sabah Avrupalı bir bağışçı *pesantren*’i ziyaret edecekti ve Aceh’li çocuklar ona karşılama töreni yapabilmek için günlük ders programlarını yeniden düzenlemek zorunda kalmıştı.

Deni’nin söylediklerini düşündüm. *Pesantren*’in kurucusu sahiden bu bağışlar sayesinde mi zengin olmuştu? Paralarının çocukların yararına harcanacağını sanan in-

sanları kandırarak mı? Altın tabaklarıyla altın hayatını gözümün önünde canlandırdım. Acaba ne kadarı doğru, ne kadarı söylentiydi?

Dün gece saatlerce kırık pervaneye bakarak yatmıştım. Bu sıcakta uyumak zordu. Üstelik aklım oğlanların terapi seansına takılmıştı. Acaba Deni'yle ayrıldığıımızdan beri neler olmuştu? Deni sözünü tutuyor muydu?

Orada olmak için deli gibi uğraşmıştım. Ama babam bir türlü ikna olmamıştı. Hatta bir ara yalvarmaya bile kalkışmıştım. “Lütfen! Hem sizin için not alırım, video kamerayı çalıştırırım, hatta çevirmenlik yaparım.” Babamın bir ara gözleri parlamış ama çabuk toparlanmıştı. Bir genç kızın oğlanların terapisine katılması uygun olmazdı. İşte o kadar!

Dün gece pervaneden umudu kesince gözlerimi sımsıkı yumup keçileri saymaya başlamış ve evi düşünmüştüm. Hatta babamın öğrettiği rahatlama tekniklerini bile denemiştim. Önce ayak parmaklarını gevşet, tek tek. Güzel. Şimdi ayak bileklerine geç. Oldu mu? Harika! Devam... Ama işe yaramamıştı. Gözümün önünde canlanan tek hayal, motosiklettteki hâlimizdi. Deni'nin sırtı ve beline dolanan kollarım.

O zaman tüm vücudum uyanmıştı. Gevşemek ne kelime? Resmen tam tersini hissediyordum.

Bizim kızlar çimlerde zıplayıp tebeşirlerimle oynuyordu. Elimi yüzüme siper edip gözlerimi kırıştıtararak onlara baktım. Babam burada güneş gözlüğümü takmamamı

tembihlemişti. Böylece insanlar gözlerimi görebilecekti. İlk gün, “Sadece turistler güneş gözlüğü takar,” demişti. “Ayrıca gözlerin ruhunun aynasıdır, Sienna.”

Doğru. Çocuklar körelmiş ruhumu göremezse aramızda bir bağ kurulamazdı! Kendi kendime gülümsedim. Birden güneşle arama süper bir manzara girdi.

“Selam,” dedi Deni. Temiz okul forması içinde muhteşem görünüyordu. Gözlerim ister istemez gömleğinin açık yakasından görünen ve daha şimdiden terle ışıldayan göğsüne takıldı.

“Selam,” dedim gülümseyerek. Sonra kızların beni süzdüğünü fark ederek hemen toparlandım. “Keçinin nerede olduğunu biliyor musun?” dedim laf olsun diye. “Kızlara sordum ama galiba bilmiyorlar.”

Keçi mi? Bütün gece onu hayal edip sora sora keçiyi mi sordun?

“Afiyetle yenildi,” dedi.

şaşkınlıkla yutkundum. “Ne? Kim yedi?”

“Biz.” Beni ve kızları gösterdi. “Sen, ben, hepimiz.”

“Ben mi? O zavallı keçiyi? Ne zaman?”

“Dün akşam. Eriştenin içindeki et neydi sanıyorsun?”

Midem bulanmaya başlamıştı. “Ah.” Kendimi tuhaf hissettiğim için kaldırıma dayanıp ayağa kalkmaya çalıştım.

Bana elini uzattı. “Attan iyidir, değil mi?” dedi alayla.

Bir an karşılıklı durduk. Sonra kızlar Deni’nin gömleğini çekiştirerek onun dikkatini çekmeye çalıştı. Deni on-

larla kendi dilinde konuşup tebeşirlerden birini arkasına sakladı. Kızlar heyecanla tebeşirin hangi elinde olduğunu tahmine çalıştı.

“Ne güzel resimler,” dedi Deni kaldırım sanatımızı beğeniyle süzerek. “En çok bunu beğendim.” Elli’nin resmini işaret etti. Mavi gözlü, sarı zikzak saçlı, turuncu çöp kız. Yani ben.

“Ama normalde bu kadar turuncu görünmüyorsun,” dedi sırtarak.

“Neden? Bak, tişörtümle ayakkabılarım portakal rengi.” Eski Converse’lerimi işaret ettim.

“Ah, pardon.”

O anda yine o binanın arkasında olmak için bir böbreğimi feda edebilirdim. Deni’nin de aynı hisler içinde olduğu bana bakışından belliydi.

Ama küçük kızlar bizi merakla süzdükleri için bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. “Resim yapmanın kötü anılardan uzaklaşmaya faydası oluyor mu bilmem ama eğlendiğimiz kesin.”

“Buraya gelip bize yardım etmeye çalışman çok güzel.”

Bundan ilk kez söz ediyordu. Babamla ve Umut Ekibi’yle *pesantren*’e neden geldiğimi hiç sormamıştı. Gerçi böyle bir soruya cevabım ne olurdu onu da bilmiyordum.

“Neyse ki resmi seviyorlar.”

“Bence asıl sevdikleri sensin,” dedi Deni sesini alçaltarak. “Etrafına ışık saçıyorsun.”

“Sen de öyle,” diye mırıldandım. Gülümseyerek yürümeye başlayınca onu izledim. Çocuklar hemen etrafımızı sardı. Aceh’ten gelenler okul formalarını giymişti. Kızların etekleri ekoseli ve hafif kabarıktı. Erkekler kırmızı keten pantolonlar içindeydi. Bunların üzerine beyaz gömlekler giymişlerdi. Kızların kafalarıyla boyunları beyaz *jilbab*’larla örtülüydü. Açıkta kalan tek yerleri esmer yüzleriydi. Oğlanlar *song kok* denen geleneksel şapkalardan takmıştı.

Deni dışında herkes rahat ve neşeli görünüyordu.

“Hep aynı yapmacık gösteri. *Pesantren*’in kurucusu zenginleşsin diye uğraşıyoruz! Bizim elimize para geçiyor mu? Hayır. Bir keresinde bir bağışçı bana beş yüz euro vermişti. Ne yaptım biliyor musun? Çocuklara dağıttım. Çünkü o bizimdi. Ama Bapak parayı ona vermedim diye deliye döndü. Bana hâlâ kızgın. Ağzımla kuş tutsam yaranamıyorum.”

“Cidden sinir bozucu olmalı.”

Bana baktı. “Tahmin bile edemezsin.”

Kapının dışında durup Bapak’ın konuşmasını dinledim. Çocukları şuralı yetimler buralı yetimler diye sınıflandırmasına kıl oluyordum. İçeridekiler gruplar hâlinde ayağa kalkarken çıkardıkları gürültüyü duydum. Sonra havayı davulların sesi doldurdu. Deni olması gereken yerde, zorla ondan isteneni yapıyordu.

Gökyüzünde karanlık yağmur bulutları toplanmıştı. Bir gök gürültüsü koptu ve yağmur yağmaya başladığın-

da damlaları yüzümde hissetmek için kafamı kaldırdım.
Gözlerimi kapadım.

Islak toprağın kokusunu içime çektim.

Yağmur damlalarının tıtır tıtır çatılara vuruşunu dinledim.

Tropik yağmur damlacıkları yanaklarımdan boynuma ve göğsüme süzüldü.

Deni'nin davulunun titreşimlerini hissettim.

Bum. Bum. Bum.

Bunu asla unutmak istemiyordum.

Davul, ıslak toprak, yağmur. Davul, ıslak toprak, yağmur.

Kafamı bu hipnotize edici müziğin geldiği kapıya doğru eğdim.

Burada kim olduğumdan emin değildim.

Ama her kimsem, o olmak iyi hissettiriyordu.

DAVET

Sabahki seremoniden sonra yağmur dindi ve çocuklar derslerine gitti.

Sınıfları kurumuş ve din, matematik ve yabancı dil derslerine devam edebilecekleri hâle gelmişti.

Onlar meşgulken ben günlüğüme yazarak oyalandım. Kısa bir öğle uykusunun ardından Vera'nın terapi grubuna gittim. Bu sefer başka bir kız konuştu. Onun hikâyesi biraz daha moral vericiydi. Erkek kardeşini kurtarmayı başarmıştı ve ikisi burada birlikte kalıyordu. Çocuk ilk gün futbol oynadığım ufaklıklardan biriydi.

“Sienna, senin bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?” diye sordu Vera.

Bağdaş kurmuş, ayakkabılarımdan bağcıklarıyla oynuyordum. “Hayır.”

“Belki başka bir gün?” dedi.

Göz göze geldik.

“Evet,” diye mırıldandım içtenlikle. Başlarından geçenleri paylaşmak kızlara iyi gelmişti. Belki bana da yardımı olurdu.

Seans bittikten sonra bir süre onlarla sohbet ettim. Büyüklerle konuşmak küçüklerle olduğu kadar kolay değildi. Belki bir sır sakladığım için kendimi rahat hissetmiyordum. Deni’yle ilişkiyi sakladığım için.

Hikâyesini anlatan kıza, “İnanılmazdı,” dedim. “Adın ne?”

“Nada.”

“Ben de Sienna. Kardeşini kurtarman harika. Seni hayretle dinledim.”

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. Eflatun rengi, zar gibi incecik bir *jilbab* takmıştı. Yuvarlak çerçevesi bir gözlüğü vardı.

Fotoğrafını çekmek için izin istedim. Kabul etti ve gülümseyerek poz verdi.

Neyse ki öğle yemeğindeki eriştenin içinde nereden geldiği belirsiz bir et yoktu. Sonrasında futbol sahasında çocuklarla ilgilenen babamın yanına gittim.

Yağmurun yerini yakıcı bir sıcak almıştı. Sanki güneş bulutların arkasında saklandığı onca zaman boyunca güç toplamıştı. Çocukların bu kavurucu havada futbol oynayabildiğine inanamıyordum. Güneş batmak üzereyken bile hâlâ feci sıcaktı. Avuçlarımın altındaki çimenlerden ısı fışkırıyordu.

Babamın yanında oturmuş, soğuk su şişesini alnıma dayamıştım. Keşke atlayabileceğimiz serin bir havuzumuz olsaydı.

Son maçtaki kaleci Deni'ydi ve bu konuda bayağı yetenekliydi. Yüzünden terler dökülerek karşı takımın gol girişimlerini başarıyla durduruşunu izledim. Siyah tişörtü göğsüne yapışmıştı. Alnıyla mucizevi bir kurtarış yapıp takım arkadaşları sevinçle bağırınca bana göz kırptı.

“Bu sabahki resim terapisi nasıl gitti?” diye sordu babam.

“Hı?” Gözlerim Deni'nin havaya diktiği toptaydı.

“Kızlarla kaldırıma resim çizmişsiniz ya onu diyorum.”

“Ah, pardon. Gayet iyiydi.”

“Güzel. Resmi seviyorlar, ha? Vera önceki gün ona çok yardımcı olduğunu söyledi.” Bana dikkatle baktı. “Kızların resimlerine bakarak bir sürü çıkarım yapmış.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ayrıca bu bakımdan sen de yetenekliymişsin. Resimlere bakarak TSSB belirtileri konusunda doğru saptamalarda bulunuyormuşsun.”

Omzumu silktim. “Resmin duyguları açığa vurmak için kullanılması mantıklı. Tıpkı bir hikâye yazmak ya da beste yapmak gibi. Yani hepsi aynı kapıya çıkar.”

Babam kafasını salladı. “Amaç aynı, kullanılan araçlar farklı. Ya genç kızların terapi grubu nasıl gidiyor?”

Tekrar omuz silktim. “Üzücü. Anlattıkları hikâyeler berbat. Orada pek yardımcı olamıyorum. Ne bileyim...”

“Vera’yla konuşup sana daha fazla sorumluluk vermesim...”

Sözünü kestim. “Hayır. Böyle iyi. Kabul ederlerse fotoğraflarını çekiyorum. Vera onları araştırma projesinde kullanacak.”

Babam gülümsedi.

“Ne oldu?” dedim çimenlerde sağa sola sallanarak.

“Yani hâlinden memnunsun?”

“Evet, iyi gidiyor.”

Bunu bu kadar büyütüp sevinmesi tuhafıma gitmişti. “Süper, hayatım!”

Evet, tamam, neyse. Birkaç dakika sessizce oturduk.

Deni’yi izleyip Deni’yi izlemiyormuş gibi yapmak zor-
du. Özellikle de psikiyatrist bir babanın yanında.

“Deni iyi bir çocuğa benziyor,” dedi babam bana yan
yan bakarak.

Yakalandım.

“Evet, öyle. Bu havada bu kadar hareket edebilmesi inanılmaz. Bir de bana bak. Bütün gün hiçbir şey yapmama rağmen bitmiş hâldeyim.” Kollarımı kaldırıp ter damlacıklarıyla kaplı koltuk altlarımı gösterdim.

“Onlar sığağa alışkın. Hayatları boyunca bunu görmüşler.”

“Belki El Angel Miguel’i soğuk bulurlar! Hele sisli sa-
bahlarda!”

“Belki. Evden söz etmişken istersen uluslararası hattımı
kullanıp Bev’i ya da Örümcek’i arayabilirsin.”

O sırada Deni'ye bakıyordum. Gülümseyişinde eriyip çamurlu çimenlere karışabilirdim! Babamın sözleriyle kendime geldim.

Cebinden cep telefonunu çıkarmıştı. "Ama önce saat hesabı yapalım. Onları uyandırmak istemeyiz, ha?"

"Ne? Hayır." Telefonu ittim. "Gerek yok... Nasıl olsa yakında eve döneceğiz. Hem eminim, meşguldür... Yani meşgullerdir."

Ani bir suçluluk duygusuyla bir avuç çim kopardım.

Neden böyle hissediyordum?

Yanlış bir şey yapmamıştım ki. Örümcek'le sevgili değildik. Deni'yle de öyle. Yani... herhâlde.

"Fikrini değiştirirsen söyle," dedi babam. Bana bakarken suratında komik bir ifade belirmişti. Saat farkları ve ertesi günkü programımız hakkında bir şeyler geveledi ama benim aklım Deni'deydi.

Oyun bitip futbol kalabalığı dağıldığında babam beni yalnız bırakıp gitti. Bense kucağımda temel Endonezce sözlüğüyle oturmaya devam ettim. Çok geçmeden Deni yanıma geldi.

Ona su şişemi uzattım ve bir dikişte içti.

"İyi maçı," dedim.

"*Terima kasih.*" Tişörtünün koluyla alnındaki teri sildi. "İzlediğine sevindim."

"Deni?"

"Evet?"

“Hani ilk tanıştığımızda sana teşekkür etmiştim. *Terima kasih* diye. O zaman benimle neden dalga geçmiştin?”

Kaşları çatıldı. “Benim dalga geçtiğim falan yoktu. Bizim dilimizi konuşmaya çalışman hoşuma gitmişti. Ayrıca biraz... gergindim. Buraya her gün güzel yabancılar gelmiyor.”

“Ben de gergindim. Yani heyecanlanmıştım.”

“İşin eğlenceli tarafı da bu değil mi zaten?” Gözlerinde imalı bir bakış belirmişti. “Eğlence demişken... Yarın gece bir yerlere gidelim mi?”

Bir randevu gibi mi?

“Nereye?” diye sordum bir tutam saçımı parmağıma dolayarak.

“Bir yer işte. Sen kafanı yorma. Merak etme, bu kadar pis olmayacağım.”

Terden ıslanan kolları gül rengi akşam aydınlığında parıltıyordu. Temiz ya da pis olması umurumda değildi. Eğer teklif etseydi şimdi bile onunla giderdim.

Etrafıma bakınıp sesimi alçalttım. “Buradan nasıl çıkacağız?”

Detaylara takılma dercesine omzunu silkti. “Sen akşam yemeğinden önce kapıya gel. Gerisini ben hallederim.”

“Tamam,” dedim ipeksi yanağındaki gamzeyi hayranlıkla süzerek.

Bu gülümsemeye nasıl hayır denirdi?

“Öyleyse görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedim.

Deni gözden kaybolduğunda dikenli otlara uzandım. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Gökyüzündeki gümüş renkli bulutlar her an patlamaya hazır gibiydi.

Ben de öyle.

Of, of.

İç çektim. Başım büyük beladaydı.

BAŞKA BİR GÜN

Bekleyişle geçen bayık bir günün ardından babama yorgun olduğumu ve başımın ağrıdığını söyledim. Resim dersiyle genç kızların terapi grubunun arasına bir voleybol maçı sıkıştırınca iyice bitkin düşmüştüm. Ayrıca bütün gün aile sistemi üzerinde çalışıp büyük çocukları küçüklerle eşleştirmiştik. Babama bizim yatakhane için mükemmel kızı bulduğumu müjdelemiştim ve bu gece ilk denemeyi yapabileceğimizi söylemişti.

“Ah, evet. Cidden yorgun olmalısın, evlat.”

Nada görevimi devralırsa Deni’yle saat kısıtlamam olmayacak, Elli’yle diğerleri için endişelenmeyecektim. Babam beni alnımdan öptü ve nihayet serbest kaldım.

Beyaz, tahta kapıdaki bir açıklıktan kolayca dışarı çıktığımda Deni’nin beni şaşkınlıkla süzdüğünü gördüm. Belli ki yeni ve süslü hâlimi sindirmeye çalışıyordu. Bekçiyle ikisi gün batımında sigaralarını tütürmekle

meşguldü. Akşam ışığı yüzlerinde pembe, sarı ve turuncu çizgiler yaratıyordu. Kırk yıllık dostlar gibi rahat ve neşyle sohbet ediyorlardı.

“Bu şeyler seni bir gün öldürecek,” dedim çekingen bir sesle.

“Evet.” Sigarasından derin bir nefes çekti. “Ama bazen özgürlüğümü satın almama yarıyorlar.” Deni sigaradan derin bir nefes daha çektikten sonra bunu yere atıp bir böcek gibi ezdi.

O da bu gece için özel giyinmişti. Üzerinde mavi gömlekle, açık kahve bir pantolon vardı. Dalgalı saçlarını ıslatıp arkaya taramıştı. Keçi sakalını bile kesmişti. Elleri cebindeydi ve bu kadar basit bir hareket bir insana bu kadar mı yakışırdı!

Ayak bileklerime kadar gelen fistolu eteğimi çamurlanmasın diye kaldırmıştım. Saçlarım temiz ve parlaktı. Evet, nihayet temizlenmişim ama hiç kolay olmamıştı. Elli’nin yardımıyla ve kovalarca su harcayarak şampuan ve krem yapmıştım. Sonra saçımdaki düğümleri açmak için elimde tarakla dakikalarca uğraşmıştım.

Ama şimdi buradaydım ve tüm çabalarımaya değmişti.

Ben çiçek, Deni ise sabun ve sigara kokuyordu.

Bekçiye bir şeyler söyleyince adam kafasını geriye atarak güldü. Sonra Deni bana göz kırptı. “Harika görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” dedim.

*

Kalabalık ve işlek sokaklarda ilerlerken Deni korumacı bir tavırla kolumu tutmuştu. Tezgâhlarının önünde dikilen sokak satıcıları tıpkı Borobudur'dakiler gibi bize bir şeyler satmak için uğraşıyordu. "Gel, hayatım, bu altın kolye sadece üç dolar."

Neyse ki Deni onları kovaladı.

Her yerden neşeli bağrıışmalar ve müzik sesi geliyordu.

Deni beni duman altı bir restorana doğru sürükledi. "Burası iyi bir yerdir." Dört tarafı açıktı ve alçak duvarlarda televizyonlarla resimler vardı. Havayı keskin bir baharat kokusu sarmıştı.

Garson kız bizi merakla süzdükten sonra bir yer sofrasına götürdü. Turuncu renkli puf yastıklara çöktük.

"*Makasih*," dedi Deni, kıza.

"O ne demek?" diye sordum yerime yerleşmek için kıpırdanarak.

"Teşekkürler."

"*Terima kasih* değil miydi?"

"*Makasih* o kadar resmi değil. Daha çok sokak dili. *Terima kasih*'i turistler kullanır."

"Gördün mü bak? Benimle dalga geçiyordun."

"Of, hayır," dedi Deni içtenlikle.

Köşedeki televizyondan gürültülü bir müzik yükseliyordu. Renkli kıyafetler giyen bol makyajlı Endonezyalı gençler gösterişli bir sahnede dans ediyordu. Bir yetenek yarışması gibiydi.

“Bu programın adı ne?” diye sordum.

“*Endonezya Pop Star*.”

Az kalsın garsonun getirdiği portakallı sodayı suratına püskürtüyordum. “Ah, pardon,” dedim ağzımı silerek. “Bizim *American Idol* falan gibi mi?”

Deni kafa salladı. Tabii! Bu ona neden garip gelecekti ki? “Hı-hı. Bak, şu kız süper şarkı söylüyor.” Ekrandaki mor göz makyajlı, kırmızı rujlu, açık tenli Endonezyalı kızı işaret etti. Dapdar bir kot ve ondan daha dar bir bluzla kalçalarını sallıyordu. Ben bu gece için kısa kollu bir gömlek giyip giymemekte bile kararsız kalmıştım ama bu kızın *American Idol* dakilerden farkı yoktu.

“Daha önce seyrettin mi?” diye sordum. “Ben *pesantren*’de televizyon olmadığını sanıyordum.”

“Yok zaten. Ancak dışarıdayken izleyebiliyorum.”

Nasıl yani? Ne sıklıkla dışarı çıkıyordu ki? Kaşlarımı çattım. *Saçmalama, Sienna*.

Deni tabii ki dışarı çıkıyordu. Bunun ilk seferi olduğunu nereden çıkarmıştım?

“O neden *jilbab* takmıyor?” diye sordum.

Omzunu silkti.

“Televizyondaki kızların bazıları takmaz.”

“Bu sorun olmuyor mu?”

“Hayır. Ama buradaki televizyonlarda öpüşme sahnelerini göstermezler. Duyduğuma göre Amerika’da gösteriyorlarmış.”

Yanaklarıma ateş basmıştı.

“Evet.”

Yemekte Hindistan cevizli pilav, *nasi uduk* ve *gudeg* vardı. Bunu önce et sandım ama Deni *jak* meyvesinin uzun zaman pişirildiğinde bu hâli aldığını söyledi.

“Beğendin mi?” dedi kaşlarını kaldırarak. “İçinde *kuda* var. Hani sana sözünü etmiştim. At eti.” Ağzım hayretle açılınca, “Şaka yapıyordum,” dedi. “Merak etme, sadece *jak* meyvesi.”

Deni iştahla yemeğini yemeye başladı. Tabii eliyle. *Jak* meyvesini hurma şekerinde pişirdikleri için rengi koyu kahverengiye dönüşmüştü ve fazlasıyla tatlıydı.

Bir süre sessizce yedik. Bu sırada ekrandaki sahnede yeni yarışmacılar belirmişti. Deni kısacık bir an yüzüme baktıktan sonra sordu.

“*Pesantren*’e gerçekten neden geldin, Sienna? Okulun yok muydu?”

“Yaz tatilindeyiz.”

“Endonezya’yı görmek mi istedin?”

“İlk başta, hayır. Ama sonra fikrimi değiştirdim.” Parmaklarıma bulaşan hurma şekerini yaladım.

“İyi ki gelmişsin,” dedi yumuşak bir sesle.

“Bence de. Babamla terapi grubunuz nasıl gidiyor? Size yardımı oluyor mu?”

Elimi masaya yeni gelen yeşil renkli, yarı erimiş dondurmaya daldırdım.

Deni kafasını iki yana salladı.

“Geceleri *ibu* hakkında kâbuslar görüyorum. Bundan bir türlü kurtulamıyorum.”

“Rüyada ne oluyor anlatsana. Yani... öğrenmemin sakıncası yoksa.”

Gözleri bulutlandı. “Onu siyah yas kıyafetleri içinde görüyorum. Denizin kabardığı gün. Okyanustan çıkıp kollarını bana uzatıyor ve beni ölüme çekmeye çalışıyor.”

Bunları aklından atmak istercesine kafasını salladı. “Korkunç.”

“Öyle.”

Birden üç gecedir kâbus görmediğimi fark ettim.

Rüyalar ne garip, değil mi? Tıpkı bilinçaltındaki delikler gibiler.

Bilinçaltım düzeliyor muydu? Bilmiyorum ama bilinçüstümün iyiye gittiği kesindi. Bunu hissediyordum.

“Kalktığımda buz gibi terler döktüğümü fark ediyorum,” dedi Deni. “Arkadaşlarım olmadan uyanamıyorum. Baban bana bu kâbustan kurtulmanın yollarını öğretmeye çalışıyor.”

“İşe yarıyor mu?” diye sordum.

Omzunu silkti. “Biraz. Ama bu o kadar kolay değil.”

“Biliyorum.”

Kafasını eğdi. “Öyle mi?”

“Benim de öyle bir kâbusum var. Hemen her gece görüyorum. Annem hakkında.”

“Senin *ibu*?”

Kafamı salladım. “Ve okyanus. Dinlemek istediğinden emin misin?”

“Evet. Bugün *başka bir gün*.” Gözlerimin içine baktı. “Ama istemiyorsan anlatma.”

Ellerimi eteğime sildim. “Hayır, sorun değil. Sadece... Bu uzun zaman önce oldu ve o günden beri fazla konuşmuyorum.”

“Annen boğuldu mu?”

“Uçağı kayboldu. Okyanusun üzerinde. Enkazı bulamadılar.”

Cevap vermeden bekledi.

Derin bir nefes aldım. Bu hikâyeyi daha önce hiç anlatmamıştım.

“On iki yaşındaydım. Annemle babam Tayland’a gitmişti. Orada bir kasırga felaketi yaşanmıştı ve insanlara yardım etmek istemişlerdi. Sıtma ilacı falan dağıtıyorlardı. Neyse, babam hastalarıyla meşgulken annem dağın diğer tarafındaki köyde çocukların ilk yardım malzemesine ihtiyacı olduğunu duymuş. Çünkü oradaki okul çökmüş ve yaralılar varmış. Babam o gün fırtına olduğunu söyledi. Yağmur yağıyormuş. Annem tek motorlu bir uçakla yola çıkmış ve bir şey olmuş. Pilotaj hatası mı, motorda mı sorun çıktı bilmiyoruz. Ama annem ne o köye gitmiş ne de geri dönmüş. Çocuklar onu bekliyormuş ama gelmemiş.”

Gözlerim yaşarmıştı ama ağlamak istemiyordum. “Enkazı uzun süre aramışlar. Önce uçağın ormana düştüğünü sanmışlar ama buna dair bir işaret bulamayınca denizin dibini taramaya başlamışlar. Artık dalga sörfü yapmamamın sebebi bu. Kâbuslarımda onu görüyorum. Ya da kendimi. Okyanusta boğuluyorum.”

Deni uzanıp elimi tuttu. Halka açık bir yerde olduğumuzu unutmuş gibiydi.

“Gayet doğal. Artık okyanusu korkunç bir yer olarak görüyorsun ve kâbuslarına giriyor.”

Dudağımı ısırarak kafa salladım. “Tabii, bunu sana olanlarla karşılaştırmıyorum. Yani senin yaşadıklarım hayal bile edemiyorum. Bunu nasıl yapıyorsun, nasıl bu kadar sağlam durabiliyorsun anlamıyorum. Üstelik geceleri kâbuslar görmene rağmen.”

Gözlerimin içine baktı. “Başımıza gelecekleri biz seçemeyiz. Sadece sonrasında ne yapacağımıza karar verebiliriz ve şimdi tek yapabileceğimiz hayatımıza devam etmek.”

“Evet, ailenin başka bir seçeneği olmadı. Dalga geldi. Hepiniz kaçtınız. Ama benim annemin bir seçeneği vardı. Fırtınada o uçağa binmek zorunda değildi. Öyleyse bunu neden yaptı?” Deni’nin yüzünde bir cevap aradım. Elini benimkinin üzerinde hissetmek güven veriyordu. “Babam bu konuyu konuşmak istemiyor. O günden sonra ona defalarca sordum. Detayları öğrenmek istedim. Neler ol-

duğunu bilirsem annemi bulabileceğimi düşündüm. Ama yalnızca, *gitti*, diyor.”

“Annen yardım etmek istemiş olmalı. Buraya gelerek sen de aynı seçimi yaptın. Hem de tehlikeli olduğunu düşünmene rağmen.”

Kafamı salladım. “Aynı şey mi bilmiyorum. Yani fırtına vardı ve...”

“Belki senin seçimin farklı olurdu. Ama zamanı geri sarıp onu kurtaramazsın.”

Elimin tersiyle yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını sildim.

Deni masaya para bıraktı.

“Hadi gidelim,” dedi elimi okşayarak.

Beni restorandan nasıl çıkardı bilmiyorum. Kalabalık sokaklara döndüğümüzde bir hayal alemindeydim. Yağmur ne zaman başlamıştı?

Bu kez kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Bir süre sıcak yağmurda yürüdük. Deni ıslanmaktan kurtulabileceğimiz ya da yalnız kalabileceğimiz bir yer bulmak için hiç durmadan etrafa bakınıyordu.

Sonunda pis bir arka sokağa daldık. Duvarın dibinde üst üste konmuş boş tavuk kafesleri vardı. Yağmur sağanağa çevirmişti. İncecik tenekeden bir tentenin altına sığındık. Ama fırtına iliklerimize kadar işliyor, tenteyi döven yağmur damlacıklarının çıkardığı şamata tüm sokağı inletiyordu.

Deni kollarını belime doladı. Gözlerinde cevabını bildiğim bir soru vardı. Göğsümü onunkine yasladım ve dudaklarımız buluştu.

“Deni,” diye fısıldadım ve sanki boğuluyormuşuz gibi birbirimize sarıldık. Çünkü bir bakıma, gerçekten boğuluyorduk.

ÜÇ YIL ÖNCE

CESARET

Örümcek'i bir kere öptüm.

İkinci kattaki odasının penceresinden çatıya çıkmış, gerçek mi cesaret mi oynuyorduk.

Sıra Bev'deydi.

"Gerçek mi cesaret mi?" dedi.

"Cesaret," diye yanıtladım. Aslında sormasına bile gerek yoktu çünkü ben hep cesareti seçerdim.

Gözlerinde hınzır bir ifade belirdi. "O zaman Örümcek'i öp."

Hızla kafamı salladım. "Olmaz. Fikrimi değiştirdim. Gerçek!"

Ellerini iki yana açtı. "Hayır, önce cesaret dedin. Yapacaksın."

"Hayır."

Bev titrek parmağını bana doğru salladı. "Mızıkçılık etmek yok, Denizkızı."

Örümcek bal rengi saçlarını karıştırdı. Gergin görünüyordu.

“Hadi ama, Bev. Dalgıç kıyafeti olmadan okyanusa girsin. Ya da öyle bir şey yapsın.”

Karanlıktı ve kış ortasıydı. Büyük ihtimalle donacaktım. Ama donmak mı, *öpüşmek* mi?

Çaresiz bu riski göze alacaktım.

“Tamam,” dedim Örümcek’in fikrini kabul ederek. “Hadi, kumsala gidelim.”

Bev kendini beğenmiş bir tavırla kafasını salladı.

“I-ı. Ben öpüşme dedim. Kurallara uymak zorundasın.”

O an Örümcek’e baktığımı hatırlıyorum. Burnuyla yanaklarına kırmızı çiller yayılmış, sarı saçları alnına düşmüştü.

“Tamam.” Uzanıp Örümcek’i yanağından öptüm. Babama iyi geceler öpücüğü verir gibi bir hâlim vardı.

Ama Bev bunu yutmamıştı.

“DUDAKTAN.”

“Yapma, Bev,” diye tısladım kulağına. “Abini öpmek istemiyorum.”

Örümcek’in suratı ıstakoz gibi kızarmıştı.

Bev avuçlarını birbirine sürttü.

“Pardon ama cesaret dedin. Yoksa korkak tavuğun teki misin?”

Öfkeyle yüzüne baktım.

“Bazen çok kötü oluyorsun.”

Bev omuz silkti. Bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyordu. O da daha kimseyle öpüşmemişti.

Ben olsam ondan asla böyle bir şey istemezdim.

“Onu rahat bırak, Bev,” dedi Örümcek, gözlerini kiremitlere dikerek.

Galiba yırtmıştım. Öyleyse bu hayal kırıklığı da neyin nesiydi?

Birden omzumu silkerek “Tamam,” dedim. “Bunu yapmak zorundayım, Örümcek. Bev haklı. Önce cesaret dedim. Şimdi gözlerini kapa.”

“Madem ısrar ediyorsun,” dedi muzip bir gülümsemeyle ve gözlerini kapadı.

Popomu eğimli çatının kiremitlerinde hafifçe oynatıp aşağı kaydardım. Dikkatli olmazsam aşağı yuvarlanabilirdim.

Örümcek’e nefesini yüzümde hissedeceğim kadar yaklaştım ve dizlerimin üzerine oturup öne eğildim.

Daha önce kimseyi dudaktan öpmemiştim. Tabii, küçüklüğümde annemle babamı öperdim ama onu saymıyorum. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım ve bir ruj reklamı çekiyormuşçasına dudaklarımı uzattım.

Ağzımda tuz ve deniz kokan bir yumuşaklık hissettim. Öpüşmek bu muydu?

Birden ikizlerin annesinin sesini duydum. “Örümcek! Beverly!” Gözlerimi açıp hızla arkamı döndüm. Bana bakıyordu.

“Özür dileriz... Biz sadece oyun oynuyorduk,” dedim.

“Gerçek mi cesaret mi oyunu.”

Örümcek kıpkırmızı kesilmişti. Ona hafifçe gülümseyince aynı şekilde karşılık verdi. Muhteşem bir rüyadan zorla uyandırılmak gibiydi.

Ama Bayan Adams öfkeli görünmüyordu. Daha çok hayalet görmüş gibiydi.

“Sienna, tatlım,” dedi usulca.

Her zaman gülen yüzü hüzünlüydü. Dudaklarının titrediğini fark ettim.

Yalnızca bir öpücüktü. Bunda bu kadar büyütülecek ne vardı? “Özür dilerim,” diye tekrarladım. “Ama beni Bev zorladı. Bir daha yapmayız. Söz!”

Bev kendisine yöneltilen suçlamayı reddederken Örümcek gülüyordu.

“İçeri gelin,” dedi Bayan Adams.

“Hadi, yürüyün millet,” dedim.

Açık pencereye doğru emeklerken dizlerimi çizik içinde kalmıştı.

Bayan Adams’ın gözlerinden yaşlar akıyor, dudakları titriyordu. Elindeki kırmızı telsiz telefon yüksek sesle bipliyordu. Sanki hattın diğer ucundaki kişi uzun zaman önce kapamıştı.

İyi ama Bayan Adams neden telefonu kapamıyordu?

Bip. Bip. Bip. Bip.

O sesi asla unutmayacağım.

“Tatlım.” Bayan Adams omzuma dokundu. “Çok üz-
günüm. Bu-bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Biraz
önce büyükannen aradı ve...”

Beni kendi sözlerinden korumak istercesine kendine çe-
kip sarıldı.

“Hemen eve gitmelisin.” Tek diyebildiği buydu.

YARALAR

Beyaz kapının önüne geldiğimizde hâlâ yağmur yağıyordu ama eskisi kadar şiddetli değildi.

Pesantren'in sınırları içine girdiğimiz anda Deni elimi bıraktı.

Ten temasımız kesilince birden kendimi boşlukta hissettim.

Dönüp yağmur damlacıklarıyla ıslanan yanağımı öptü. Yarım ay karanlık futbol sahasını loş bir ışıkla aydınlatmıştı.

“Bacağına ne oldu, Deni?”

Omuzları düştü. “Demek o kadar belli? Artık aksayarak yürüyorum.”

“Hayır, değil. Yani...”

Ne? Buraya geldiğimiz ilk günden beri onu dikkatle incelediğimi inkâr mı edecektim?

Sırtını bekçi kulübesinin duvarına yasladı ve konuşmaya başlamadan önce gözlerini aya dikti. Sanki benden-

se ona anlatmak daha kolaymış gibi. “Dalğanın geldiği gün oldu. Motorumla kaçıyordum. İnsanlar bana asılıp oramı buramı çekiştirerek motora binmeye çalışıyordu. Ama başka yerim yoktu. Kimseyi yanıma alamazdım. Bir grup çocuk üzerime atlayınca motor bacağımın üzerine devrildi. Arkama baktığımda suların yaklaştığını gördüm. Çocuklar kaçtı ve ben motoru kaldırıp tekrar binmeyi başardım. Ama bacağım, şunu görüyor musun?” Pantolonunun sıvayıp gölgede bile açıkça belli olan derin yarayı gösterdi. “İşte, böyle.” Omzunu silkti. “Neyse ki hâlâ hayattayım.”

“Doktora gittin mi? Yaran çok derin. Babama gösterebilirsin. Aynı zamanda tıp doktorudur.”

Elini salladı. “Binlerce insan boğuldu; Sienna. Ufak bir kesğin ne önemi var?” Bu anıları kovmak istercesine yüzünü buruşturdu.

Deni’yi bacağından kanlar fışkırarak tsunamiden kaçarken hayal ettim.

Belki aptalcaydı ama bir an, *keşke orada olup ona yardım edebilseydim*, diye düşündüm. Ya şimdi? Belki hâlâ yardım edebilirdim.

“Deni?” Parmaklarımı bileğine doladım. “Biliyorsun bir hafta içinde gideceğim. Burada kaldığım süre boyunca işlerin sarpa sarmasını istemiyorum. Yani seninle olmak istiyorum ama başımızı belaya sokmadan.” Duraksadım. “Özellikle de senin.”

Karar vermeye çalışır gibi gözlerini kapadı. Sonra koyu renk gür kirpiklerini açtı ve parmağıyla yanağıma görünmez bir çizgi çizdi. “O zaman yakalanmamaya dikkat etmeliyiz.”

“Bir daha ne zaman görüşeceğiz?” diye fısıldadım.

“Seni bulurum,” dedi kulağıma.

Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Deni, bekle!” diye seslendim. Onu bu kadar çabuk bırakamazdım. Yaşadığımız bunca şeyden sonra imkânsızdı.

Bana baktığında yüzü beklentiyle parlıyordu.

Yanıma gelip beni kollarına aldı. “Güneşin doğmasına saatler var,” dedi. “Karanlıkta bizi kimse göremez.”

6. GÜN

UMUT

Bir uçakta değilim. Beyaz kumlu bir plajda siyah denize bakıyorum. Tepemde çığlıklar atan devasa büyüklükteki martılar dışında yalnızım. Sonra birini görüyorum.

Bir kadın.

Siyahlar içinde ve yüzünde bir peçe var. Dalgaların üzerinde duruyor.

Bana sesleniyor: Sienna.

Kaçmaya çalışıyorum ama ayaklarım kıpırdamıyor. Kumlara yapışmış gibiler. Gözlerimi kapamaya çalışıyorum, kapanmıyorlar.

Kadın dalgalarda kayarcasına ilerleyerek yaklaşıyor. Sonra duruyor. Islak kumların üzerinde havada asılı duruyor. Siyah elbisesinden ölü balıklar, teneke kutular ve yosunlar sarkıyor. Gemilere yapışan midyeler gibi hiç kıpırdamıyorlar. Kollarını bana uzatıyor ve rüzgâr yüzündeki peçeyi havalandırıyor. "Gel, Sienna... Bana gel."

Tam çığlık atacakken kim olduğunu görüyordum. Bu benim annem. Daha doğrusu annemin iskeleti. Beni denize çekmeye çalışıyor.

“Deni!” diye çığlık attım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. “Yardım et!”

“Sienna, Sienna!” Bir çocuk sesi.

Yatakta diğer tarafa yuvarlandığımda Elli’nin korku dolu yüzünü gördüm. Elleri kollarımdaydı ve beni sarsıyordu. “Sienna?”

Kendi çığlığım yüzünden kulaklarım çınılıyordu. “İyiym, canım. Özür dilerim, kötü bir rüya gördüm de.”

Vücudumdan soğuk terler boşanıyordu. Titreyerek ranzadan kalktım ve Elli’yi yatağına götürdüm. Onu ve çığlıklarım yüzünden uyanan birkaç kızı avutmaya çalıştım.

“Affedersiniz,” dedim Elli’ye iyi geceler öpücüğü vererek. “Beni uyandırdığın için teşekkürler. *Terima kasih.*”

Hâlâ huzursuzdu ama elimi sıkıp gözlerini kapadı. Uzun süre penceremden görünen ayı seyrettikten sonra tekrar rahatsız bir uykuya daldım.

Yatakhaneye pembe bir ışık vurmuştu. Bu kez beni sarıyan başka biriydi. Sürekli adımları tekrarlıyordu. “Sienna? Sienna?”

Yine mi?

“Uyan!” Ses yükselmişti. “Babam beni arıyormuş.”

Gözlerimi ovuşturarak doğruldum. “Saat kaç?”

“Güneş yeni doğdu,” dedi Deni. “Gel.”

Küçük kızlar hâlâ uyuyordu ama az sonra dua başlayacaktı. Deni’ye baktım. Sabah ışığı heyecanlı yüzünü aydınlatıyordu. Bu saatte neden buraya gelmişti? Neden kendini riske atıyordu?

“Babam yaşıyor!”

“Nasil yani?” diye fısıldadım. “Ben tüm ailenin tsunamide öldüğünü sanıyordum.”

Kafasını sallayıp alçak sesle konuşmaya başladı. “Sana demiştim ya, babam balıkçıydı. Dalganın geldiği gün denize açılmıştı. O hayatı boyunca balıkçılık yapmış. Okyanusu avucunun içi gibi bilir. Denizin onu aldığına asla inanmadım ve şimdi bir kanıtım var!”

“Dur, önce giyineyim. Nehrin yanındaki duvarda buluşuruz.”

Telaşla kalkıp askılı sarı elbisemi giydim ve onunla buluşmak için dışarı fırladım. Deni’nin babası hayatta mıydı? Bunun düşüncesi bile harikaydı.

Onu beni beklerken buldum. Ağzında bir sigara vardı. Gözleri uzaklara dalmıştı. Bir an yerimde durup onu izledim. Kendimi tuhaf hissetmiştim. Sanki rahatsız etmemeliymişim gibi. Aklından geçenler her neyse çok ciddi görünüyordu. Ama beni fark edince sigarasını yere atıp üzerine bastı.

“Ben onlar gibi değilim, Sienna,” dedi nehrin kıyısında-ki sokak çocuklarını işaret ederek. “Yalnız değilim. Aylardır her sabah bir haber bekleyerek uyanıyorum. Babam hayat-taysa beni bulacağını biliyordum.”

“Baban buraya mı geldi? şimdi nerede?”

Aniden irkilip kafasını salladı ve bana döndü. “Hayır, burada değil. Aceh’ten haber geldi. Bir arkadaşım bana bir adamın Yogyakarta’daki *pesantren*’de kalan Deni adındaki çocuğu aradığını söyledi.”

Sağlam bir kanıtı olmadığını duyunca heyecanım sön-müştü. “Ah, anladım. Ve sen bu adamın baban olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

Deni ciddi bir ifadeyle gözlerini kıstı. “Düşünmüyorum. *Biliyorum.*”

Bir süre sessizce oturarak nehrin üzerindeki Çikolatalı Dondurma Işığı’nı izledik. Ne söyleyeceğimi bilmediğim için saçlarımla oynuyordum. En son istediğim şey Deni’nin hayal balonunu patlatmaktı ama onu arayan herhangi biri olabilir. Ya da aradığı çocuk başka bir Deni olabilir.

“Ama Deni, tsunaminin üzerinden altı ay...”

Pat diye sözümü kesti. “Hâlâ birilerini kurtardıkları oluyor.”

Neden bu kadar karamsardım? Deni’nin babasıyla ilgili umut beslemesi gayet normaldi. Tsunamiden aylar sonra tekrar bir araya gelen aileler hakkında bir sürü haber oku-muştum.

Ama Deni'nin buna neden inandığını biliyordum.

Çünkü daha kolaydı.

Yas tutmaktan daha kolay.

“Eğer cidden oysa harika olur,” dedim.

Bana tuhaf bir bakış fırlattı. “Bu o, Sienna. Bana inanmak zorundasın.”

Ne iki yüzlüydüm!

Ben de kazadan sonra uzun süre annemin yaşadığını düşünmemiş miydim?

O kaybolalı üç yıl olmuştu ama hâlâ aynı umuda bel bağlamıyor muydum?

Uçağının okyanusa çakıldığını düşünmek yerine onu el değmemiş bir adada yaşarken hayal ediyordum. Günlerini muz toplayıp Hindistan cevizi suyu içerek geçiriyordu. Ay ışığında beyaz kumsallarda yürüyüş yapıyor, uzun saçlarını bronz renkli omuzlarından aşağı dökülüyordu. Hatta bize mektuplar yazıp şişelere koyarak denize atıyordu. Orada kurtarılmayı bekliyordu.

Birinin onu bulmasını ve eve geri getirmesini.

Anma töreninde ağlamamıştım bile.

Çünkü ne bir tabut vardı ne külleri. Benim için gerçek bir cenaze değildi. Öldüğüne inanmayı reddediyordum.

Resmi raporda yazanlara takılıp kalmıştım:

Bir uçak kazası olduğuna dair ipucu yok.

Enkaz bulunamadı.

Herhangi bir kazazedeye ulaşılamadı.

İyi ama ya siz ulaşamadıysanız? Ya o kazazedeler hâlâ hayattaysa?

Asla babamla büyükannem gibi yas tutmadım.

Babam hâlâ alyansını takıyor ve beni üzmemek için umudumu paylaşıyormuş gibi davranıyordu ama ben gerçek hislerinin farkındaydım. O ise annemin öldüğünü düşünüyordu.

Fakat ben hâlâ kabul etmiyordum. Belki onlar bu acıyı zamanında yaşadıkları için yıllar geçtikçe hafiflemişti. Benim durumum daha kötüydü. Endonezya'ya gelmeden önce kapalı ve kâbuslarla dolu bir hayatım vardı.

Deni'nin sonunun benimki gibi olmasını istemiyordum.

Eline dokundum. “Anlıyorum, Deni. İnan, anlıyorum. Çünkü ben de,” *bunları ben mi söylüyordum*, “annemin hayatta olduğunu düşünüyordum. Üstelik buna inanmak için iyi bir sebebim bile yoktu...”

Birden ezan başladı. Vaktimizin dolduğunu bildiğim için üzüntüyle iç çektim.

“Sonra burada buluşalım,” dedim.

“Tamam.” Bununla birlikte hızla uzaklaştı.

Kahvaltıyı ikimiz de yarıda kesip yine duvarın dibine döndük.

Dikkat çekmeyelim diye yanımda Elli'yi getirmiştım. Biz konuşurken sessizce boya yapıyordu.

Sonra Tom geldi.

“Deni, işte buradasın! Bapak seninle konuşmak istiyor.”

Deni gözlerini açarak ayağa fırladı. “Babam hakkında mı? Bana haber mi yollamış?”

Tom bana baktı. Bu ifadeyi tanıyordum.

Örümcek’in annesi de böyle bakmıştı. Deni’ye iyi bir haber vermeyeceklerinden emindim.

Tom, Deni’nin omzuna dokundu. “Bunu sana o açıklas-a daha iyi olur, evlat.”

Deni sorularla dolu, endişeli gözlerini bana çevirdi.

“İyi olacaksın,” diyebilirdim. Onunla gidip elini tutmak istiyordum ama nasıl yapabilirdim ki? Birden Tom beni ilk kez görüyormuş gibi suratıma baktı. Gözleri bir Deni’ye bir bana kaydı. Maalesef sezgileri kuvvetliydi ve onu kandırmak hiç kolay değildi.

“Sienna? İkınız burada ne yapıyorsunuz?”

Göz ucuyla Deni’ye baktım. “Hiççç... Konuşuyorduk. Birazdan terapi başlayacak. Birkaç resim çizip alıştırma yapalım dedik.” Küçük arkadaşımı bu şekilde kullandığım için suçluluk duyuyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Tom gözlerini kıstı. “Bapak kahvaltıdan sonra Deni’yle ilgili özel bir toplantı yaptı. Söylediklerini duymadın mı?”

Kafamı salladım. Nasıl duyacaktık? Kahvaltıdan erken çıkmıştık.

“Burada onunla yalnız kalamayacağını biliyorsun,” dedi Tom.

Omzumu silkip tırnağımla duvarın boyasını tırtıkla-dım. “Yalnız değildik,” diye mırıldandım Elli’yi göstererek.

Tom beni uyarmak için gür kaşlarını kaldırdı: *Bunu daha sonra konuşacağız.*

Ama Deni bana arka çıktı. “Doğru söylüyor, Doktor Tom. Sienna’yla babam hakkında konuşuyordum. Onun hayatta olduğunu anlatıyordum. Zaten babası arkadaş olduğumuzu biliyor.” Bunları söyledikten sonra bana gü-lümsedi.

Tom kafasını salladı ama ikna olmadığı belliydi. Deni’ye baktım ve birden hüznle irkildim.

Hâlâ sırtıyordu ama mutluluktan değil, içini dolduran umuttan.

Elli’yle Bapak’ın ofisinin verandasında Deni’yle ikisinin kendi dillerinde kavga edişini dinliyorduk. Elli beton zeminde eflatun ve yeşil yıldızlar, aylar ve gezegenler çizmekle meşguldü. Ben boğucu sıcakta sessizce bekliyordum.

Deni uzun zamandır içerideydi.

Birkaç kere *Aceh* kelimesinin geçtiğini duymuştum. Bir ara Deni’nin sesi çatallandı. Acaba ağlıyor muydu?

“Yıldızlar,” dedim Elli’nin resmini işaret ederek. “Yıldızlar,” diye tekrarladım. Bu kez gökyüzünü gösteriyordum.

Bana aptalmışım gibi baktı. “Yıldız yok,” dedi. “Güneş var.”

“Ah, haklısın. Zeki kız.”

Tam o sırada kapı çarpılarak açıldı ve Deni dışarı fırladı. Bizi görmemişti. Yani öyle umuyordum çünkü suratımıza bile bakmadı. Yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. Belli ki Bapak'la konuşması kötü gitmişti.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Uzun süre oturmaktan bacalarım karıncalanmıştı. Sonra kurucu dışarı çıkıp Deni'nin arkasından bakarak kafasını iki yana salladı. Kömür karası gözleriyle Elli ve bana sert bir bakış fırlattı ama tek kelime etmedi. Orada bulunuşumun asıl amacını anlamaması için Elli'nin resmine yardım ediyormuşum gibi yaptım.

Deni'nin umudunu kıracak bir şey söylemediğini umuyordum.

Bapak içeri girdiğinde, "Elli," diye fısıldadım, "Hadi bunları yatakhaneye götür. Benim Deni'yi bulmam gerek."

Kafasını kaldırıp soru sorarcasına yüzüme baktı.

"Oda," dedim tebeşirleri avucuna koyarak. "Hadi, git."

Elli uzaklaşınca yürümeye başladım. Hava o kadar nemliydi ki tenim yapış yapış olmuştu. Deni'yi ne yolda ne duvarın dibinde görebildim.

Nereye gidebilirdi?

Motosiklet.

Ön kapıya koştum. Deni tabii ki kapının dışında motorunun üzerindeydi. Kafa kırıcı kaskını takarken gözlerinin öfkeyle parladığını gördüm. Yedek kaskını yanına almamıştı.

"Deni!" diye bağırdım kapalı kapının ardından. Bekçi ortalıkta yoktu. "Ne oldu? Sana ne söyledi?"

Sesimi duyunca bana döndü, yüzüme baktı ama cevap vermedi.

“Deni!” diye bağırdım yine. “Lütfen, içeri gel. Ya da bir yerlere gidelim. Bana neler olduğunu anlat.”

Sanki beni tanıımıyormuş gibi boş boş bakmayı sürdürdü. Sonra motoru çalıştırdı ve şehrin kalabalık sokaklarına doğru son hız ilerlemeye başladı.

SÖYLENTİLER

Yapacak daha eğlenceli bir aktivitem olmadığı için babamın onunla birlikte şehre inme davetini kabul ettim. Biraz alışveriş yapmamızı önermişti. Buraya kadar gelip hatıra eşyası almadan dönmek olmazdı.

Yine suçlulukla sarsıldım. Ben korkunç bir arkadaşım. Burada tüm sevdiklerimi unutmuştum. Onun için Bev'e bir cüzdan aldım. Üzerinde turuncu ve mavi boncuk işlemeli mavi bir fil vardı. İçine de üç tane Endonezya parası attım. Büyükanнем için bir düzine kadar batik baktım. Babam batığın buranın geleneksel sanatı olduğunu söylemişti. Nihayet istediğim gibi bir duvar süsü buldum. El boyamasıydı ve içinde kahverenginin beş farklı tonu vardı. Güzel bir kuş deseni kaleydoskop şekilleriyle bezeli bir çiçek bahçesinde uçuyordu. En zoru, Örümcek'e hediye beğenmekti. Ama küçük tahta bir sitar görünce bunu hiç düşünmeden aldım. Annemin bana gönderdiği kaplumbağalı

kartı düşünerek hepsine ayrı ayrı kartpostallar yazdım ve onları hediyelerle birlikte paketleyip en yakın postaneden gönderdik.

Sonra babam beni Deni'yle gittiğimiz türden bir restorana öğle yemeğine götürdü. Başta aklımı başka şeylerle meşgul etmek hoşuma gitmişti ama onu düşünmeden edemiyordum. Şimdi nerede ve kiminleydi?

Öğleden sonra *pesantren*'e döndüğümüzde söylentilerin yayıldığı fark ettik.

“Biri Deni'yi arıyormuş ama henüz buraya gelmemiş.”

“Deni'nin babasını Jakarta'da görmüşler.”

“Asıl Deni'nin Bapak'ı değil, annesi hayattaymış.”

“Evet, Deni diye birini arıyorlarmış ama onların aradığı küçük bir çocukmuş.”

“Deni bazen böyle sapıtıyor. Dalga geldiği günkü gibi aklını kaybediyor.”

“Ne zaman öfkelense kaçıyor.”

“Bapak gitmesine izin vermez. Göreceksiniz, babasını bulmasına da yardım etmeyecek.”

“Ben geri döneceğinden bile emin değilim.”

Bu söylentileri dinlemekten sıkılıp kendimi çamurlu çimlere attım. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Nasıl iyi olabilirdim ki? Ona ben bile inanmamış, hayallerini yıkamaya çalışmıştım.

Hatamı hemen düzeltmeliydim.

Kalkıp duvarın dibine gittim ve uzun süre bekledim ama gelmedi.

Güneş battığında babam akşam yemeğinde Umut Ekibi'yle çocuklara katılmam konusunda ısrar etti. Onlar havadan sudan sohbet ederken benim gözüm Deni'nin arkadaşlarının yanındaki boş yerdeydi. Babama kurucuyla neler konuştuklarını bilip bilmediğini sordum.

“Biraz. Banda Aceh'teki bir yardım kurumundan biri aramış ve telesekretere not bırakmış. Burada Deni adında bir çocuk kalıyor mu diye sormuş. Fakat asıl sorun Deni'yi soran bu kişinin kendisiyle ilgili bir iletişim bilgisi bırakmaması. Bunun o kadar önemli olduğunu sanmıyorum. Hatta kurucu üzerinde bile durmamış. Ama görünüşe bakılırsa ofiste çalışan büyük çocuklar bunu Deni'ye yetiştirmiş.”

Telefon biz dışarıdayken gelmiş. Benimle yağmurda o sokakta dikilirken.

“Ama sordukları bizim Deni olabilir, öyle değil mi?”

“Sanmıyorum,” dedi iştahla pilavını yiyen Vera. “Endonezyalılar soyadlarını kullanmıyor ve bir sürü Deni olduğundan eminim. Kurucunun bu işin arkasını kovalaması için sağlam bir kanıtı ihtiyacı var.”

“Nasıl yani? Elleri kolları bağlı oturacaklar mı? O mesajı bırakan kişiyi aramak için hiçbir girişimde bulunmayacaklar mı?”

Vera, babama, babam bana baktı. “Kimsenin böyle bir insan gücü yok, evlat. Aceh'te hâlâ kurtarma çalışmaları

sürüyor. *Pesantren*'in hâlini görüyorsun. Burada çalışan bir avuç yetişkinin işleri başlarından aşkın.”

Vera hemen atıldı. “Baban haklı. Mesaj bırakan herkesin peşine düşmeye kalksalar mı ohooo...”

Dudağımı ısırđım. “Yani kimse Deni’ye yardım etmeyecek?”

Tom omzunu silkti. “O kişi babasıysa eminim yenisinden arar ama Deni, Bapak’tan ona otobüs bileti almasını istemiş. Aceh’e gidip kendi başının çaresine bakacakmış. Bunun imkânı yok. Deni’nin güvenliğinden burası sorumlu. Bapak, Aceh’li çocukların hepsini evlat edindi. Eğer Deni’ye gitmesi için izin verirse herkes eve dönmek için tutturur. Üstelik telefondakinin babası olduğı bile belli değil.”

İç çektim. “Babası hayatta olsa bile onu zorla burada tutacaklar, ha? Bu haksızlık! Belki Deni bir yetim bile değildir. Baba, biz ona para verebiliriz, değil mi? Otobüs bileti ne kadardır ki?”

Babam çenesini kaşıdı. “Bu o kadar basit bir mesele değil, evlat.”

Kâsemi ittim. Pilavıma dokunmamıştım bile. “Neden? Sorun güvenlikse sen de onunla gidebilirsin. Zaten Aceh’i görmek istediğini söylüyordun. Hatta hep birlikte gideriz. Deni’ye babasını bulmasında yardım etmemiz harika olmaz mı?”

Aklımdan binbir türlü fikir geçiyordu.

Ta ki yüzlerindeki ifadeyi fark edene dek.

“Ne var? Bunun nesi garip?”

“Birkaç gün içinde gidiyoruz, Sienna ve hâlâ bitirmemiz gereken bir sürü iş var. Yatakhaneleri daha yeni düzenledik. Bunun sonuçlarını görmek istiyoruz. Ayrıca öğleden sonraki terapi gruplarında ilerleme kaydetmeye başladık. Hepsini yarım bırakıp bu çocukları kendi kaderlerine terk edemeyiz.”

Vera lafa karıştı. “İyi niyetli olduğunu biliyoruz, Sienna ama Aceh’e gidemeyiz.” Babam tabii ki Bayan Kokarca’yı kafasıyla onayladı. “Bırak işimizi gücümüzü, burası Bapak’ın yetki bölgesi. Onun isteklerine karşı gelemeyiz.”

Gözlerimi devirdim.

“Tamam, *pesantren* fakir olabilir,” dedi babam, “ama çocuklar en azından eğitim alıyor. Deni’nin burada kalıp geleceğine odaklanması gerek. Ve hayatım,” sesini alçalttı, “ona bu kadar bağlanman doğru değil.”

Vera ve Tom kafa salladı.

“Boş umutlara kapılmasına izin vermemelisin,” dedi Vera. İşte, o zaman sabrım taşıtı.

Masadaki kâseleri takırdatarak ayağa fırladım. “Benim ona boş yere umut verdiğim falan YOK.” Kalbim öfkeyle çarpıyordu. “İnsanlara yardım için burada olduğumuzu sanıyordum. Deni’nin bize gerçekten ihtiyacı var ama sizin umurunuzda bile değil. Harika. Süper. Öyleyse buraya ne demeye geldik, ha?”

Koşarak yemekhaneden çıkarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Arkamda Tom'un sesini duydum. "Size bu ikisi arasında bir şeyler var demiştim."

"Yanıldığını umuyordum," dedi babam.

Topuklarımın üzerinde döndüm. Nerede olduğumu ve bunun yakışık almayacağını unutmuştum.

"Hayır, yanılmıyor!" diye bağırdım bana hayretle bakan yüzlerine.

KAÇAK

Karmaşık bir rüyaya dalmıştım. Yıldızlar kayıyor, gezegenler patlıyordu. Boğulan balıkçılar gördüm. Yine buz gibi terlerle uyanıp gözlerimi kırpıştırarak karanlığa baktım. Acaba bağır mıydım? Diğer kızlar derin uykudaydı. Uzun saçları yastıklarının üzerine yayılmıştı. Çığlık atmışsam bile onları uyandıracak kadar yüksek olmadığı belliydi.

Ama bir türlü tekrar uykuya dalamadım. Deni'yi aramak istiyordum.

Gece havası o kadar sıcaktı ki yanıma bir hırka bile almama gerek kalmadı. Parmakarası terliklerimi ayağıma geçirip duvara doğru yürüdüm.

Biraz ilerlediğimde yoluma bir şey çıktı. Sarı gözleri karanlıkta parlıyordu. Korkuyla zıpladım. Sonra keten pantolonuma sürünen sokak kedisine küftedim. "Harika. Bir yoluma kara kedi çıkması eksikti," diye mırıldandım.

Duvarın dibinde kimse yoktu.

Belki yatakhanesine geri dönmüştü. Belki sabaha onu görürdüm.

Tam odaya gidiyordum ki omuzlarımda tüy kadar hafif bir dokunuş hissettim. Hemen döndüm.

“Deni! Ödümü patlattın! Nerelerdeydin?”

Cevap vermek yerine parmaklarını kolumdan aşağı kaydırarak elimi tuttu.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı.

Beni duvarın dibine doğru sürükledi ama üzerine oturmak yerine öbür tarafa atladık ve sokak çocuklarının dolaştığı çimli patikadan nehre yürüdük. Yüzündeki öfke silinmişti. Şimdi son derece kararlı görünüyordu. Elimi sımsıkı tutmuştu.

Sessizliği sona erdirmek için, “Her şey yoluna girecek, Deni,” diye geveledim. “Yani belki mesajı bırakan kişi yine arar ve bu sefer adını bırakır. Ya da Bapak fikrini değiştirip gitmene izin verir. Eminim...”

Deni tek kelime söylemeden beni çekiştirmeye devam etti.

Sokak çocuklarının teneke kutu topladığı yere geldiğimizde elimi bırakıp yanma oturmamı işaret etti.

“Neler oluyor, Deni?” dedim. “Bütün gün neredeydin sahi?”

Dilini dudaklarında gezdirince kalbim deli gibi atmaya başladı. Acaba beni yine öpecek miydi? Bu şartlar altın-

da bunu düşünmenin aptalca olduğunu bilmeme rağmen elimde değildi.

“Arkadaşlarla birlikteydim,” dedi. “Para bulmaya çalışıyordum.”

“Ne için?”

“Ben Aceh’e gidiyorum.”

“Ne? Ama babam Bapak’ın izin vermeyeceğini...”

Omzunu silkti. “Bapak’ın ne dediğini umurumda değil. Bana para vermezse başka bir yoluna bakarız.”

“Ya oraya kadar gidip babanı bulamazsan?” diye sordum usulca. “Bapak buraya geri dönüp okulunu bitirmene izin verir mi?”

Kaşlarını çattı. “Dün söylediğine bakılırsa, gidersem bir daha buraya dönemezmişim.”

“Bu haksızlık.”

Yumruğunu sıktı. “Sana onun dürüst bir adam olmadığını söyledim.”

Kafamı salladım. “Ne zaman gidiyorsun?”

Ona doğru eğilip sıcaklığını hissettim.

“Yarın,” dedi sessizce. “Yarın gidiyorum.” Alnımı öpen dudakları yumuşacıktı. “Daha yeni tanışırken senden ayrılmak hiç hoşuma gitmiyor.” Duygularının yoğunluğuyla sesi çatallanmıştı.

Boğazım yandı. Ondan bu kadar çabuk ayrılmayı ummuyordum. Kafamı çevirip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Nihayet ayrıldığımızda parmağımı çenesinde gezdirerek gülümsedim. “Madem gidiyorsun, ben de seninle geliyorum.”

SORUMLULUK

“Gelemezsin. Aceh çok tehlikeli,” diye itiraz etti Deni. “Hem otobüs yolculuğu kaç saat biliyor musun? Sen bu havaya alışık değilsin, *rambut kuning*.”

“Demek fark ettin? Öyleyse uçarız.”

“Uçmak mı?”

“Evet, bir uçağa bineriz. Paraya ihtiyacın var, değil mi? Benim hem param hem kredi kartım var. Günlerce otobüslerde sürüneceğimize birkaç saatte gideriz. Lütfen, bırak geleyim. Bizimkiler Amerika’ya uçmadan burada olurum. Hiçbir sorun çıkmaz.”

Kendime güvenim beni bile şaşırtmıştı. Deni’ye yardım etmeden buradan gitmeyecektim. Ona iyice yaklaştım.

Ve ebelendik!

Suratıma doğrultulan bir el fenerinin ışığıyla gözlerim kör oldu ve Deni’nin arkasına saklandım.

“Sienna?”

Ah, hayır!

“Deni? Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsunuz?”

Deni benden uzaklaşmadı. Kolu hâlâ omzumdaydı. “İyi akşamlar, doktor,” dedi.

Babam onu duymazdan gelip fenerini nehre tuttu. Sanki sorusunun cevabını orada bulabilecekmiş gibi! O sırada yırtık pırtık battaniyelerin üzerinde uyuyan sokak çocuklarını fark ettim.

“Çek şu ışığı!” dedim babama. Aniden korumacılığım tutmuştu. Öne eğilip feneri itince çimenlerin üzerine beyaz bir daire belirdi.

Babam kaşlarını çatı. “Kurucu sizi birlikte yakalarsa başımızın nasıl bir belaya gireceğini biliyor musunuz? Sadece Deni okuldan atılmakla kalmayıp Umut Ekibi’nin adı lekelenir. Sen aklını mı kaçırdın, Sienna?”

“Yanlış bir şey yapmıyorduk.”

“Burası bir yaz kampı değil. Deni, Örümcek değil ve dilediğiniz zaman baş başa kalamazsınız.”

Deni, Örümcek değil. Sanki bunu söylemek zorundaydı!

“Doktor Andy,” dedi Deni. “Sienna’yla biz arkadaşız.”

Babam, Deni’nin omzumdaki koluna baktı. “Bana bundan fazlası var gibi geldi.”

Deni geri adım atmadı. “Ne olmuş? Ben bir erkeğim, Sienna da bir kadın.”

“O daha on beş yaşında! Bak Deni, senden hoşlanmadığımı söyleyemem ama kuralları biliyorsun. Kızlarla erkek-

lerin yanlarında bir büyük olmadan yalnız kalması yasak. Ve bunu sen de biliyorsun, Sienna. Doğrusu beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Deni tuhaf sarılışımızı bozmadan ayağa kalktı. Sonra beni babamla yalnız bırakarak duvarın dibine doğru yürüdü. Karanlıkta cebinden bir paket sigara çıkardığını gördüm. Babam bana kişisel sorumluluk dersi verirken hal-kalar hâlinde gökyüzüne yükselen dumanları izledim ve o anda ortadan kaybolabilmeyi diledim.

Deni sigarasını bitirince yanımıza geldi. Gözlerinde imalı bir ifade vardı. “Seni yatakhane geri götüreyim, Sienna. Baban haklı. Geç oldu.”

Babam, Deni’yle arama girdi. “Onu ben götürürüm.”

Birbirlerine baktılar. Galiba ikisi de ne kadar ileri gidebileceklerini kestirmeye çalışıyordu. “Lütfen,” dedi Deni gerginlik dolu bir sessizlikten sonra. “Sizi rahatsız etmek istemezdim.” Elini uzatınca babam bunu gönülsüzce sıktı. “Artık gideyim. İyi geceler, Sienna.”

Bir süre, aksayarak yatakhanesine doğru yürüyüşünü izledim.

“Otur,” dedi babam, Deni uzaklaşınca. Sesindeki öfke yerini endişeye bırakmıştı. “Bak, evden bu kadar uzaktayken insan bazen mantıklı düşünemez. Kontrolünü kaybetmek ve bir macera yaşamak istersin. Ama bu gerçek, evlat. Kurduğun ilişkiler hem buradaki hem evdeki hayatını etkiler. Unutma buradan gitmemize bir hafta bile kalmadı.”

“Baba, neyin gerçek olduğunu ben de biliyorum. Artık çocuk değilim. Ne yaptığımın farkındayım.”

Birden şalterim attı. Babam kim oluyordu da bana mantıklı ilişkilerden ve sorumluluktan söz etmeye kalkıyordu?

“Ya sen? Sen ve Vera? Birbirinizle *flört ettiğinizi* fark etmedim sanma. Siz birlikte çalışıyorsunuz! Söylesene, bu profesyonelliğe sığar mı?”

Babamın ağzı beş karış açık kalmıştı. Ay ışığının vurduğu yüzünün bembeyaz kestiğini gördüm. Anlaşılan tek yakayı ele veren ben değildim.

“Vera’nın bununla bir alakası yok,” dedi uzun ve sıkıntı verici bir sessizlikten sonra.

“İki yüzlülük etme, baba. Benim tek söylemeye çalıştığım bu.”

“Hayatım, şu anda hissettiklerin gerçek olabilir ama bir daha görmeyeceğin birine bağlanmak ne kadar akıl kârı?”

“Karına sadık olmayacaksan alyans takmak ne kadar akıl kârı?”

Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyordum. Tıpkı ete saplanan birer diken gibiydiler.

Babamın gözleri öfkeyle parladı. “Annemi ya da Vera’yı tartışmak istiyorsan bunu başka bir zaman yaparız. Ama bu gece konumuz sensin. Sen ve yardım etmeye geldiğimiz yetimler.”

Yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü. “Ben onlara yardım ediyorum zaten.”

Birden yumuşadı ve “Seninle tartışmak istemiyorum, Sienna,” dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Ama beni düşünmüyorsan Deni’yi düşün. Bunu onun için yap. Sana bağlanmadan önce bu işi bitir. Hayatım, kendini ona yakın hissettiğinin farkındayım. Deni’nin de sana nasıl baktığını gördüm. Özel biri olduğunu düşündüğü belli. Ama onunla ilgili bazı hikâyeler duydum. Bahse girerim, bu çocuğu yeterince tanımıyorsun. İnan bana, Deni zaten hayatta fazlasıyla vakit kaybetmiş.”

7. GÜN

KARAR

Deni'yle pis bir arka sokaktaki duvar dibinde öpüşürken pusuya düşürülüyoruz. Birden düzinelerce polis el fenerlerini yüzümüze tutuyor. Burada sıkışıp kaldık ve şimdi bize taş atıyorlar. Kol ve bacaklarımızda greyfurt büyüklüğünde morluklar oluşuyor. Deni'nin elinden tutuyorum ve bir dikenli telin üzerinden atlıyoruz. Diğer tarafa geçtiğimizde yara bere içindeyim. Her yerimden kanlar süzülmesine rağmen acı hissetmiyorum. Şehrin sokaklarında koşmaya başlıyoruz. Denize doğru. Peşimizdeler. Bizi yakalarlarsa ya öldürecek, ya daha kötüsünü yapacaklar. Nihayet karşımıza okyanus çıkıyor.

Gökyüzünde hiç yıldız yok.

Ay yok.

O kadar yaklaşıyorlar ki başka seçeneğimiz kalmıyor.

El ele tutuşup karanlık denize dalıyoruz.

*

Bütün gün Deni'yle sanki hastalıklıymışız gibi birbirimizden kaçtık. Babam beni o kadar yakından izliyordu ki onunla göz göze gelmeye bile cesaret edemiyordum. Resim terapisiyle genç kızların grubuna katıldım, yemeklerimi yedim ve Umut Ekibi'yle kibarca sohbet ettim.

Babam şimdiye kadar öğrendiğinin fazlasından şüphelenemezdi.

Akşam yemeğimizi yeni bitirmiştik. Deni yemekhaneden çıkarken hafifçe kafasını eğip nehir yönünü işaret etti. Kafamı salladım. Karanlık bastığında orada buluşacaktık.

Bir süre sonra Umut Ekibi'ne iyi geceler dileyip yatakhane gittim. Babam bana sarılıp kulağıma benimle ve doğru kararım la gurur duyduğunu fısıldayınca içim sıkılmıştı. Ama hâlâ fikrimi değiştirmemiştim.

Sokak çocuklarından biri ay ışığında ayağa kalkıp nehrin yanındaki beton duvarın üzerinde yürümeye başladı. Denge de durabilmek için sıkı kollarını iki yana açmıştı.

“Düşecek,” dedi Deni.

Çocuğu izledim. On üç yaşlarındaydı. Yüzünde endişeyle karışık bir kararlılık vardı. “Belki başarır.”

Deni bilmiş bir tavırla işaret etti. “İzle.”

Çocuk yarı yolda dengesini kaybedip kaydı ve tam çamurlu nehre düşecekken duvara tutunup kendini tekrar yukarı çekti.

“Yapamayacağını nereden bildin?” diye sordum.

“Bazı insanlar hatalarından ders almaz. O çocuk akıllı değil. Aynı şeyi dün gece de denedi. Duvar kaygan ve bir türlü dengesini bulamıyor. Ama her gece deniyor ve her gece düşüyor. Bence artık pes etmeli.”

Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Anlamam gereken bir şey...

“Deni...”

Elini kaldırıp beni susturdu. “Amerikalı bir melek gibi buraya beni kurtarmaya geldin. Ama ben kurtarılamam, Sienna.”

Onunla Aceh’e gitmemden bahsediyordu.

Cıızlıktan kemikleri sayılan sokak çocuğu bir avuç çakıl taşı alıp bir yandan sigarasını tüttürürken diğer yandan bunları denize atmaya başladı.

“Biraz sonra kalkıp gene deneyecek,” dedi Deni.

Tekrar denemeliyim.

“Deni,” dedim yeni bir hevesle. “Lütfen, beni dinle. Seninle yaşadığın yeri görmeye gelmek istiyorum. Tüm bunların olduğu yeri. Seni kurtarmaya çalıştığım falan yok. Tek amacım yardım etmek.”

“Babanı duydun. Başını belaya sokmana izin veremem.”

“Ama bu benim kararım. Önem verdiğin insanlar için risk almaya değmez mi?”

Deni uzanıp elimi tuttu. Sokağın karşısında bir sürü çocuk toplanmıştı. Duvardan düşen çocuk şimdi daha mutlu görünüyordu.

Nihayet Deni'ye bakacak cesareti buldum. Gözlerindeki ifade kelimelerden daha anlamlıydı. "İncinmeni istemiyorum," dedi.

Ama bakışlarında başka anlam daha vardı. Bana hayır demek için geç kaldığını biliyordu. Sevinçle üzerine atıldım ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Öyleyse yarın gidiyoruz!" dedim.

Dudakları kulağıma değdi ve "Evet, yarın," diye fısıldadı.

8. GÜN

KLİK

Misket limonu yeşili bir jilbab'ın örttüğü saçlarım dışında çıplağız.

Turkuaz rengi denizin kenarındaki sazlık bir kulübede birlikte yatıyoruz. Orasının evimiz olduğunu biliyorum nedense.

Yatağımız yumuşak kuş tüyleriyle muz yapraklarından oluşuyor.

Deni jilbab'ımı çekiyor ve saçlarım göğsüne düşüyor.

Yanağımı, alnımı ve saçlarımı okşuyor.

*Her şey lavanta kokuyor. Tropik hava, Deni'nin teni, hat-
ta üzerinde yattığımız muz yaprakları.*

*Birden bir aslan kükremesi duyuyoruz ve kulübenin her
yerinden sular girmeye başlıyor. Zemin kaplıyor, giderek yük-
seliyorlar.*

*Kendimizi tuzlu bir girdabın içinde buluveriyoruz. Sağa
sola savruluyor, birbirimize çarpıyoruz. Nefes almak imkân-*

sız. Sonunda güçten düşüyorum, tam bilincimi yitireceksen dev bir el sulu hortumun kalbine dalıyor.

Bizi dışarı çekiyor.

Annem bizi kurtarıyor.

Planımız, kimseye çaktırmadan bir an evvel *pesantren*'den çıkmaktı.

Öğle yemeğinde kızarmış pilav yerken, “Fotoğraf çekmek için şehre ineceğim,” dedim. “Beni akşam yemeğine beklemeyin.”

“Tamam.” Babamın sesi her zamankinden aksiydi. “Ama akşamüzeri Vera’nın terapi grubu var.”

“O kadar çabuk dönebileceğimi sanmıyorum,” dedim. “Bugünlük katılmasam?”

Vera hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bugün kendi hikâyeni paylaşacağını umuyordum. Zaten şurada kaç günümüz var. İki seans kaçırmış olacaksın.”

Birden içim sıkıldı. Evet, bugün başımdan geçenleri anlatmaya söz vermiştim. “Özür dilerim.”

“Neyse, bu akşam konuşuruz. Belki yarın anlatırsın,” dedi Vera. “Bundan sonra benim yatakhaneimde kalacaksın. Nada’yla yer değişiyorsunuz. Geçen sefer kendini rahat hissetmiş ve tek başına denemek istiyor. Neyse ki sonunda bir ilerleme kaydettik.”

Vera’nın yatakhanesi mi?

Nada benim yerimi alacaktı, ha?

Bunun bir gün olacağını biliyordum ama nedense kendimi kötü hissettim. Artık sabahları Elli ve kızlarla uyamayacaktım. Geceleri onları yataklarına yatıramayacaktım. Sonra birden saçmaladığımı fark ettim. Ben zaten gidiyordum. Daha şimdiden onlardan ayrılmış sayılırdım.

Tam itiraz edecekken sustum.

Belki bu iyi bir şeydi. Böylece Elli'yle diğer kızlar bu gece tek başlarına kalmayacaktı. Ama Vera kaçtığımı planladığımdan saatler önce anlayacaktı.

Masanın altından terli avuçlarımı birbirine sürttüm.

Babam benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Belli ki Vera konusuna takılmıştı.

“İstediğin zaman taşınabilirsin,” diye cıvıladı Vera. “Pijama partisi gibi olacak. Çok eğleneceğiz!”

Ay, ne hoş!

“Şimdi taşınırım,” diye mırıldandım.

Ama sırt çantam benimle kalacaktı.

Zaten Aceh'e bavulla gidecek hâlim yoktu ya?

Babam olay çıkarmadığım için rahatlamış gibiydi. Vera'ysa, sahibini şişko bir fareyle ödüllendiren bir kedi gibi memnun görünüyordu.

Onları fotoğraf makinemin vizöründen gördüm. Vera, kocarca kürkü bukleleri topuz şeklinde, babam, şiş gözlü ve yağlı saçlı.

Klik.

MACERA

Deni söz verdiği gibi o akşamüstü beni kapının diğeri tarafında bekliyordu. Motoruna yaslanmıştı. Omzundan örgü bir heybe sarkıyordu.

“Fikrini değıştirmedin, değıl mi?”

“Kesinlikle, hayır,” dedim ve hiç tereddüt etmeden motora binip kollarımı beline attım.

Kontağı çevirdiğinde motorun gürültüsü sıcak havayı yardı.

“Keşke motoru biraz uzaklaştığımızda çalıştırsaydın,” dedim.

“Merak etme, duymazlar.”

“Vera’ya akşam döndüğümde *mandi*’de saçımı yıkayacağımı ve beni beklememesini söyledim,” deyince Deni bana gülümsedi. Devam ettim. “Tutturdu önce yatakhaneye uğra, ben gelip sana yardım ederim diye. Neyse ki atlattım.”

Ama Deni artık beni dinlemiyordu. Gözlerini gökyüzüne dikmişti. “Yağmur geliyor. Gitmemiz gerek.” Bana döndü. “Sıkı tutun.”

“Tamam.”

Pesantren’in yolundan çıkıp Yogyakarta’nın dolambaçlı sokaklarına doğru yol aldık.

Birkaç dakikadır yoldaydık ki yağmur başladı. Ama ne yağmur! Göz gözü görmüyor, tekerlekler kayıyordu. Korkuyla Deni’ye yapışmıştım.

“Bu havada motora binmemiz tehlikeli değil mi?” diye bağırdım.

“Yok canım! Sadece yağmur yağıyor!”

Yirmi dakika sonra Deni motoru havaalanının önüne yanaştırdı. Burası tam bir keşmekeşti. Etrafımızdan geçen otobüs ve taksiler üzerimize su sıçratıyordu. İliklerime kadar ıslanmama rağmen hâlâ tek parça hâlinde olduğum için mutluydum.

Ayrıca aklımda başka şeyler vardı. Acaba babam birdenbire ortaya çıkıp bizi saçımızdan sürükleyerek yetimhaneye geri götürür müydü?

Deni motoru kaldırımın kenarında bıraktı ve birlikte havaalanına girdik. “Arkadaşım motoru buradan alacak,” diye açıkladı.

Şüpheye yüzüne baktım. “Onu bıraktığın yerde bulacağından emin misin?”

Omzunu silkti. “Umarım. Hazır mısın?”

Derin bir nefes aldım. “Sanırım.”

Bilet gişesine yaklaştığımızda Endonezya el kitabımdaki ulaşım bölümünden okudum: “*Saya mau dua tiket ke Aceh dan satu tiket Aceh ke Yogya.*”

Aceh’e iki bilet istemiştim. Bir de Aceh’ten Yogya’ya dönüş bileti. Benim için. Çünkü Deni orada kalacaktı.

Gişedeki adam bileti hazırlamaya başladığında Deni, Aceh yolculuğunun ilk ayağında bineceğimiz uçağın bir saate kalkacağını söyledi. Doğrusu şanslıydık.

Gişedeki adama pasaportumu gösterip kredi kartımı verdim. Adam tuhaf bir ifadeyle yüzümüze baktı. Bilmiyorum, belki beni fazla genç bulmuştu. Ama kredi kartı benim adımaydı ve pasaportumdaki isimle tutuyordu.

Ve bu yeterliydi.

Ben biletlerin parası öderken Deni birkaç espri yaparak adamın şüphelerini sildi. Bize uçuş kartlarımızı uzattığında bu geceyi uçakta geçireceğimizi öğrendim. Bir gece Aceh’te kalacaktım. Sonra Amerika uçağıma yetişmek için Yogya’ya dönecektim. Gayet basitti.

“Bunlar ne?” diye sordu Deni bagajların bulunduğu döner şeritlerin yanından geçerken.

“Bavullar için. Bavulun uçağı koyamayacağın kadar büyükse ya da birden fazlaysa onları kargo bölümüne alıyorlar.”

“İnsan o kadar çantayla ne yapar?”

Gülümsedim. “Valla, seyahate çıkarken tüm evlerini yanında taşıyanlar bile var. Neyse ki bizim çantalarımız küçük. İndiğimizde bagajları beklemek zorunda kalamayacağız.”

Birlikte kontrol noktalarından geçtik. Güvenlik görevlilerinin, makineli tüfekler tutan kamuflaj kıyafetli askerlerin. Sonra uçağa alınacağımız bölüme girdik.

Daha bir hafta önce babam havaalanında elimi tutuyordu. Oysa şimdi ne kadar saçma geliyordu. Neden babamın elini tutmaya ihtiyaç duymuştum ki?

Durmadan gözlerimle etrafı tarıyordum. Her an Vera’yı, babamı ya da Tom’u görürüm korkusuyla diken üstündeydim.

“İyi misin?” diye sordu Deni. Nihayet kapımızı bulmuştuk. Bunun önündeki koltuklara çöktük.

“Evet. Sadece biraz gerginim.”

“Ben de,” dedi çantasının tokasıyla oynayarak.

“Sahi mi? Yok canım, takma kafana. Göreceksin, iyi olacak.”

Bir süre sessizce oturduk. Hâlâ geç kalmış sayılmazdım. Bir hata yaptığımı söyleyebilirdim. Henüz hiçbir şey olmamıştı. Motor kapıdaydı. Aceh’e gideceğimi öğrenmek zorunda değillerdi. Yalnızca gezmeye çıktığımızı söyleyebilirdim.

Ama ya Deni?

Ayağımı yere vurdum.

Ona uçak bileti almıştım. Belki en iyisi Aceh'e tek başına gitmesiydi.

O zaman havaalanında birbirimize veda etmemiz gerekecekti. Hemen şimdi.

Hayır, bunu yapamazdım.

Ama ya orada bir terslik olursa? Ya babamla temas kuramazsam? Ya kaybolursam ve beni bulamazsa?

Nefes al. Derin, derin nefes al.

Deni bana baktı. "Şimdi daha iyi misin?"

"Hani karşıdan karşıya geçerken yarı yolda tırsıp kaldırıma geri koşamazsın ve ileri gitmek zorunda kalırsın. Böylece trafiktekiler ne yapmaya çalıştığını bilir ve bir böcek gibi ezilmezsin. Sanırım bundan endişeleniyorum. Yarı yolda tırsıp diğer tarafa tek parça hâlinde geçemekten."

Deni dikkatle yüzüme baktı.

"Sienna, sen her zaman tek parça kalmayı başarırsın," dedi düşünceli bir tavırla.

"Umarım," diye mırıldandım başımı omzuna yaslayarak.

Uçak eski ve çürüktü. Tom'un Endonezya iç uçuşlarının uluslararası havacılık standartlarına uymadığıyla ilgili yorumlarını boş verip gökyüzünde çakan şimşekleri hayranlıkla izleyen Deni'ye odaklandım. Yüzündeki ifade bana

Örümcek'in ilk dalgasını yakaladığındaki hâlini hatırlatmıştı. Resmen mest olmuştu.

Uçak havada süzülürken, Deni, "Uçaklar sadece zenginler içindir," dedi. "Biz köyden köye giderken otobüs kullanırız."

"Amerika'da ben de fazla uçağa binmem."

Çünkü iki hafta önceye kadar en büyük fobim buydu!

Şimdi Deni'yleyken tüm tehlikeleri unutup kendimi *dalgaya bırakmışım*. Tıpkı motora ilk bindiğimde yaptığım gibi.

"Tsunamiden önce Aceh'in dışına hiç çıkmamıştım," dedi dışarıya bakarak. "Acaba orayı ne hâlde bulacağım? Kim bilir neler değişti?"

"Onarım çalışmaları son hız ilerliyormuş. Eminim, bayağı düzelmiştir."

Ama Deni benim kadar umutlu değildi. "Öylesine zarar gören bir şeyi nasıl onarabilirsin ki?"

Elini tutmak istedim ama uygunsuz davranıp birilerinin neden birlikte yolculuk ettiğimizi sorgulamasını istemiyordum.

Bir uçuş görevlisi bize plastik bardaklarda suyla iki tane poğaça verdi. Suyun temizliğinden emin olamadığım için bunu yana ittim.

"Her şey bedava mı?" dedi Deni poğaçaları neşeyle çantasına koyarken.

"Önce uçak biletini alman gerek."

“Teşekkürler, Sienna.”

“Rica ederim,” dedim ona doğru eğilerek.

Tepemizdeki ışığı söndürüp bir battaniye aldım ve bunu kucağımıza örttüm. Tüm yolcular uyuyordu. Onun için elimi battaniyenin altına sokup parmaklarımı onunkilere doladım.

BANDA ACEH, ENDONEZYA
9. GÜN

GÜVEN

Medan'dan aktarma yaptık ve yeni uçağımızdaki tek yabancı yolcu ben değildim.

İçerisi sağlık görevlileri, mühendisler, müteahhitler ve dünyanın dört bir yanından gelen gönüllülerle doluydu. Değişik diller birbirine karışıyordu.

Çantamı önümdeki koltuğun altına iterken Deni diğer taraftaki Avustralyalılarla sohbete başladı. “Biz Dünya Tıp Birliği’ndeniz,” dedi küt saçlı kadın. “Tsunamiden sonra gönüllü olduk. Bu Aceh’e ikinci gidişimiz.” Yanında yakışıklı bir adam vardı. Hani şu kaslı ve sert tiplerden. Yanağındaki yara iziyle muzip gülümsemesi onu daha da çekici kılıyordu. Bana Indiana Jones’u hatırlatmıştı. Annem kaybolmadan önce babam da böyleydi.

“Sienna’nın babası da doktor,” dedi Deni beni göstererek.

“Sahi mi? Arka tarafta mı oturuyor?” Kadının kahverengi anvelop eteğiyle beyaz, şık gömleğini süzdüm. Ciddi ve organize bir tipe benziyordu.

Yüzüm kızardı. “Aslında o burada...”

Deni hemen atıldı. “İşlerini bitiremedi. Sienna’yla sonra buluşacaklar.” Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Aslında söylediği yalan sayılmazdı.

Kadın elini uzattı. “Ben, Amelia ve eşim, Mac. Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Sienna.” Gözlerim kulağındaki yeşim taşı küpelere takılmıştı. Etrafa minik ışıltılar saçıyorlardı.

“Eee, Deni? Aceh’te kalmayı mı düşünüyorsun, dostum?” diye sordu Mac öne doğru eğilerek.

“Öyle umuyorum.”

Amelia gülümseyerek bana baktı. Belli ki kafasında soru işaretleri belirmişti. “İkiniz yalnız mı yolculuk ediyorsunuz?”

“Yalnız değiliz,” dedi Deni kendinden emin bir tavırla. “Birbirimizleyiz.”

Amelia’nın kahverengi gözleri hayretle açıldı ama başka bir soru sormasına fırsat kalmadan, aramıza uçuş görevlisiyle üzeri içeceklerle dolu arabası girdi. Ben Sprite istedim, Deni kola.

“Teşekkürler,” dedik. Arkama yaslanıp keyifle buz gibi Sprite’ımı yudumlamaya başladım. Artık tuzak sorulara cevap vermemeye kararlıyım.

Doktorlar Deni'yle sohbeta devam ederken ben gözlerimi kapayıp uyumaya çalıştım.

Deni konuşurken parmaklarını tepsiye vurarak tempo tutuyordu. "Arkadaşlarımın ailesiyle tanışınca geleneklerimizi daha iyi öğreneceksin. Babanın sana verdiği el kitabını okudun mu?"

"Hayır," dedim esneyerek. "Neden?"

Deni tempo tutmayı bıraktı. "Pekâlâ. Sen daha bir aile evi görmedin. Çay hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım.

"Biliyorsun, arkadaşlarımın ailesinin yanında kalacağız. Onun için bir sürü formalite olacak. Bizi yere oturtup çay ikram edecekler. Sana bir sürü soru soracaklar. Dilinizi biraz biliyorlar. Önceden sana birkaç ipucu vereyim de yabancılik çekme. Çay teklif ettiklerinde evet demeden önce bunu ikinci kez sormalarını bekle. Yoksa susuzluktan öldüğünü düşünürler ve fincanını hiç boş bırakmazlar. Yemek için de..."

"İki kere teklif etmelerini bekleyeceğim."

"Aferin," dedi Deni göz kırparak. "Yoksa..."

Parmağımı havaya kaldırdım. "Açlıktan öldüğümü düşünüp beni patlayana kadar beslerler."

"Çok zekisin."

Dirseğimle kolunu dürtüp güldüm. Keşke yalnız olabilseydik. "Çabuk öğrenirim."

“Ve ben süper bir öğretmenim,” diye dalga geçti. “Yerde otururken bağdaş kur. Ayaklarının mutlaka sana dönük olması gerek. Sakın ayak parmaklarını başka birine doğrultma. Bu çok ayıp.”

“Bizde birini parmağınla göstermek ayıptır. Ama ayak parmaklarını daha önce hiç duymamıştım. Mantığı ne?”

Deni omuz silkti. “Biliyordum ama unuttum. Sen yapma yeter. Yemekler *pesantren*’dekilerle aynı. Tabii, buradakilerin tadı daha güzel. Ah, bir de çay çok çok sıcak ve acı.”

“Ne kadar sıcak ve acı?”

Parmaklarını gür saçlarına daldırıp kaşlarını kaldırdı. “Çok, çok.”

“Neredeyse geldik,” dedi Mac.

Deni bana doğru eğilip camdan dışarı baktı. Gergin, üzgün ve heyecanlı görünüyordu. Kendimi onun yerine koymakta zorlanıyordum. Kim bilir altı ay sonra aileni kaybettiğin yere geri dönmek nasıldı? Ben de gergin, heyecanlı ve üzgündüm. Belki Aceh’i görmek, annemin kaybolduğu haberini aldıktan sonra okyanusu ilk görüşüm gibiydi. Aklımdan tek bir cümle geçmişti:

Bu kadar sevdiğim bir şey bana nasıl ihanet eder?

Ama Deni benim gibi gözlerini kaçırmamıştı. Sanki tüm bu manzarayı sindirmek ister gibi bir hâli vardı. Daha iyi görebilmesi için yer değiştirdik ve Deni büyük kara par-

çasını işaret etti. Sabah güneşi okyanusun kıyıyla buluştuğu noktaya vurmuştu.

“Buradan ne kadar farklı görünüyor,” dedi. “Şurası koca bir yağmur ormanıydı. Ama tsunami tüm ağaçları ve hayatları söküp aldı. Bak, okyanusla karanın arasında bir beyazlık var. Şimdi bomboş. Her şey gitmiş.”

Havadan bakıldığında Deni’nin işaret ettiği yer bembeyaz görünüyordu. Sanki Tanrı oraya bir şerit çekmiş gibi.

“Denizin karada dört kilometre ilerlediğine inanamıyorum,” dedim usulca.

Tekrar uzamaya başlayan keçi sakalını sıvazladı. “Sular tüm Aceh’i yuttu.”

Uçağın kapısına yaslanan metal merdivenden aşağı inerken boğucu hava yüzüme çarptı. Parfümlü bir çamur gibi yoğun ve tatlı kokuluydu. Havaalanı pirinç tarlalarının ortasındaki bir pistten ibaretti.

“Bu kadar mı?” diye sordum küçücük terminale bakarak.

“Evet. Yogyakarta Havaalanı’nın minyatür bir kopyası gibi, değil mi?”

Merdivenin dibinde ellerinde pankartlarla şoförler bekliyordu. Kızıl Haç. Dünya Sağlık Örgütü. Dünya Tıp Birliği.

“Bakın, sizi almaya gelmişler,” dedim Amelia’ya.

“Ev-vet.” Pankartı tutan sarışın adama enerjik bir tavırla el salladı. “Bu, Ethan. Amerikalı. İhtisas döneminde bize yardım için gönüllü oldu.”

“Süper,” dedim mavi gözlü doktora bakarak. Ethan bana babamın Barış Gücü’deyken Afrika’da çekilen fotoğraflarındaki hâlini hatırlatmıştı. O zamanlar annemi tanı-mıyordu. Neden karşılaştığım herkeste babamı görmeye başlamıştım? Suçluluk duygumu aklımdan çıkarmaya çalıştım. *Pesantren*’de sabah olmuştu. Herhâlde ortadan kaybolduğumu fark etmişlerdi. Fark etmemişlerse bile yakında anlayacaklardı.

“Sizi bırakabileceğimiz bir yer var mı, çocuklar?” dedi Mac.

“Hımmm... Belki. Deni?”

Deni kafasını salladı. “Teşekkürler ama arkadaşlarım bizi alacak. Sienna? Artık gidelim mi?”

Fakat Amelia beni durdurdu. “Sienna, birkaç dakikanı alabilir miyim?”

Deni’ye baktım.

“Önde buluşuruz,” dedi Deni. “Sizinle tanıştığımı sevindim. “Amelia’yla Mac’e el sallayıp yürümeye başladı.

“Biz de, Deni. İyi şanslar.” Amelia bronz renkli deri çantasını havaya kaldırarak salladı. Deni uzaklaşınca tekrar bana döndü. “Arkadaşın tatlı birine benziyor.”

“Öyledir,” dedim arkasından bakarak.

“Onunla yetimhanede mi tanıştınız?”

Kafamı salladım. “Evet”

“Başından kötü şeyler geçmiş olmalı. Anladığım kadarıyla bayağı yakınsınız.”

Sırt çantamın kayışıyla oynamaya başladım. “Hani biriyle tanışırsınız ve onu uzun yıllardır tanıdığınızı hissedersiniz ya, işte Deni’yle öyle oldu.” Daha fazla açıklama yapmaya gerek görmediğim için omzumu silktim.

“Ama yakında eve döneceksin? Amerika’ya?” diye üstelendi.

Bu kadın neden hayatıma burnunu sokuyordu?

“Evet ama...” Henüz bunu düşünmüyordum.

Başka bir soru sormasını engellemek için, “Buradayken değişik sivil toplum örgütleriyle bağlantıda olacağız. Belki yine karşılaşırız,” dedim.

“Harika olur. Nerede kalıyorsunuz?”

“Deni’nin arkadaşlarında.”

“Burada turistler için gidecek fazla yer yok. Neyse ki tsunamiden sonra iç savaş bitti ama politik huzursuzluk hâlâ devam ediyor.”

Yorum yapmadım.

Amelia gözlerini kıstı. “Arkadaşınla olduğunu biliyorum, Sienna ama babanla buluşmadan önce başın belaya falan girecek olursa bizi bulmanı istiyorum. Eski şehir merkezinde çadırımız var. İşte kartım.”

Başın belaya girirse...

Amelia durumu hemen çakmıştı. Yani ne yaptığımızı bilmediğimizi. Havaalanından geçip sokağa çıkarken ona *pesantren*’i anlattım. Babamın adını söylediğimde gözleri parladı.

“Senin baban travma psikiyatru Andrew Jones mu? Umarım bir gün onunla tanışma fırsatı bulurum! Herhâlde biliyorsundur ama baban çok kültürlü TSSB çalışmalarıyla dünya çapında ün yapmış biri. Yetimhanedeki tecrübelerini okumak için sabırsızlanıyorum.”

Vay canına! Demek Avustralyalı doktorlar babamı ve Umut Ekibi’ni tanıyordu. Önemli işler yaptığını biliyordum ama kendi alanında bu kadar ünlü olduğundan haberim yoktu.

“Teşekkürler,” dedim gururla şişinerek. “İyi adamdır.”

Amelia’nın gözlerinde şüpheci bir ifade belirmişti. “Doğrusunu istersen seni buraya yalnız göndermesi beni şaşırttı. Özellikle de onun gibi felaket bölgelerindeki risklere alışkın birinin.” Başını eğerek cevabımı bekledi.

“Babamla yakında buluşacağız,” dedim. Kendimi o kadar güvende hissetmememe rağmen bunu belli etmemiştim. “Ayrıca Deni’nin de söylediği gibi yalnız değilim. İkimiz birlikteyiz.”

Yardıma ihtiyacım olursa onları arayacağıma bir kez daha söz verip Amelia’yla Mac’e veda ettim. Deni kaldırımda beni bekliyordu. Heyecanlı bir çocuk gibi yerinde duramaz bir hâli vardı. Beyaz, eski bir Land Rover nemli havaya pis egzoz bulutları yayarak köşeyi döndü ve tam önünde zıncı diye durdu.

Deni’nin yaşlarında, güleç yüzlü, uzun saçlı bir çocuk şoför koltuğundan inip Deni’nin boynuna atladı ve bir

süre Aceh'e ait olduğunu tahmin ettiğim bir dilde konuştular. Sonra beyaz pantolonlu, pembe *jilbab*'lı bir kız daha yavaş hareketlerle cipten indi ve yanlarına gelip Deni'nin elini tuttu. Arkadaşları bana Bev'le Örümcek'i hatırlatmıştı. Deni çok mutlu görünüyordu.

"Sienna!" diye seslendi. "Gel, arkadaşlarımla tanış. İşte, size söz ettiğim Amerikalı arkadaşım, Sienna."

San Diego Chargers forması giyen çocuk benimle içten bir tavırla tokalaştı. Sonra elini yumruk yapıp başparmağıyla serçe parmağını kaldırarak bir selam çakınca dayanamayarak kıkırdadım.

"Tanıştığımıza sevindim," dedim aynı selamla karşılık vererek.

Yüksek sesle gülüp ellerini çırpı. "Onları biliyor musun?" Lacivert tişörtünü gösterdi. "Chargers'ı?"

"Evet," diye kafa salladım. "Chargers California takımı. Ben de Californialıyım."

Çocuğun gülümsemesi tüm suratına yayıldı ve *aferin* dercesine Deni'nin sırtını yumrukladı.

"Sienna, bu Azmi. Çocukluktan beri arkadaşız. Bu da, Siti."

"Selam," dedi Siti. Çocuktan kısa boyluydu ama daha olgun görünüyordu. "Memnun oldum." Gözleri yere kayınca uzun kirpiklerini fark ettim. Pastel renkli eşarabının çerçevelediği esmer teni pürüzsüzdü. Deni'ye kaçamak bir bakış fırlattım. Acaba arkadaşının güzelliğinden etkilen-

miş miydi? Ama o hâlâ bana gülümsüyordu. Her birlikte cipe doluştuktan sonra Azmi bana çevreyi göstermek için ısrar etti. Altımızda bir dört çeker olduğuna seviniyordum. Çünkü havaalanından Aceh'in merkezine inen yol berbat hâldeydi. Tamam, asfalt döşeliydi ama üzeri kalın bir çamur tabakasıyla kaplıydı. Buna tsunaminin mi yoksa fırtınaların mı sebep olduğunu kestirememiştim. Ama aptal gibi görünmemek için merakımı kendime sakladım.

Fakat tabiat bir harikaydı. Nereye baksam yeşilin farklı bir tonuyla karşılaşıyordum. Pirinç tarlalarında çalışan hasır şapkalı kadın ve erkekler bana tapınağa gittiğimiz o günü hatırlatmıştı. Buradaki yaşam öyle mutlu ve huzurlu görünüyordu ki uçakta gördüğümüz felaket bölgesinden ne kadar uzakta olduğumuzu merak ettim. Neyse, eminim yakında bu sorumun cevabını alacaktım.

Azmi arabayı sürerken Deni, Siti ve o hiç durmadan konuşuyordu. Deni'yle ben arka koltuktaydık. Deni arkadaşlarını rahat duyabilmek için öne doğru eğilmişti.

Teypten yükselen hareketli Endonezya müziği eşliğinde bir süre hopluya zıplaya yol aldık.

Sonra tüm o huzurlu manzara birden kayboldu.

"Aman Tanrım, *burada ne oldu böyle?*"

Çamurlu yolun iki tarafındaki hendekler arabalarla doluydu.

Fakat bunlara araba demeye bin şahit isterdi. Sanki bir darbe testinden geçmişlerdi. Hepsi eğilip bükülmüş ve pas-

lanmıştı. Hatta bazılarının neresi önü, neresi arkası o bile belli değildi. Arka arkaya sıralanmışlardı ve bu kuyruk yılan gibi uzuyordu. “Hurdaya çıkan arabaları koyacak yer bulamıyorlar,” diye açıkladı Deni. “Sıra okyanusa kadar gidiyor.”

“Vay canına. Okyanustan ne kadar uzaktayız?”

“Bayağı.”

Azmi dikiz aynasından *takma kafana* gibisinden bir işaret daha çaktı. Ama şimdi tüm yıkımın ortasındaydık ve gülecek hâlim yoktu. Sonra, *onlar burada yaşıyor, Sienna*, diye düşündüm. Bunlara alışık olmayan bendim.

Deni arkasına yaslanıp anlatmaya başladı. “Traktörleri olmadığı için dağdan eğitilmiş filler getirdiler. Adamların o dev yaratıkların üstüne binip arabaları tek tek sudan çıkarışını izledim. Gerçekten garip bir manzaraydı.”

“Bunu nasıl yaptılar? Fillere koşum takımı falan mı takıldılar?”

“Evet, ip ve ağlarla bir zamanlar yaşadığımız yerden bir sürü araç çıkardılar. Zor işti. Onlarla çalışmayı istedim.” Deni birden susup camdan dışarı bakmaya başladı.

Birkaç dakika sonra yolun sağ tarafındaki bir çamur tepesini işaret ettim. Bir tahta parçasına siyah kalemle **26/12/04** yazmışlardı.

“Bu tsunaminin olduğu gün değil mi?” dedim. “O tepe nedir?”

Deni’nin kaşları çatıldı. “Orası ölülerin yattığı yer,” dedi acı dolu bir sesle.

Aman Tanrım, bu bir toplu mezardı.

“Bunlardan başka var mı?”

Deni asık bir yüzle kafa salladı. “Evet. Buraya neden Hayaletler Şehri diyorlar sanıyorsun?”

Azmi bu konuyu kapamak istercesine müziğin sesini açtı ve Deni’yle arkadaşları tek kelime konuşmadan kafalarıyla tempo tutmaya başladı. Yüzüme çarpan sıcak havada tuhaf bir elektrik vardı. Duygularım öyle yoğundu ki kendimi başka bir boyuta geçmiş gibi hissediyordum. Neyse ki müziğin neşeli ritmi beni canlandırmıştı.

Asfaltta bir süre daha zıpladıktan sonra yol iyice bozuldu. Resmen kayaların üzerinde ilerliyor gibiydik. Cip kontrolden çıkmışçasına sağa sola savruluyordu. Fakat Azmi’nin düz vites kullanmaktan hoşlandığı belliydi. Hendeklerden geçerken gazı sonuna kadar köklüyordu.

“Bu hasarı dalgalar mı yaptı?” diye sordum. Müziği bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştım.

“Sular hayal bile edemeyeceğin kadar güçlüydü,” dedi Deni.

Sonra bana gördüklerimi açıklamaya girişti ama yumuşak sesinde daha önce hiç duymadığım bir kin vardı. Öfkelendiği için onu suçlamıyordum. Ben de annem kaybolduğunda herkese tepkiliydim.

“Bu boş topraklarda eskiden köyler vardı. Ev ve dükânlar. Okyanusu göremezdin bile. Önü tamamen binalarla kaplıydı. Fakat sular hepsini emdi.”

“Şu tekneye bak!” dedim. Nuh’un Gemisi’nin daha küçük bir versiyonu kumlu sığlıkta tepetaklak duruyordu.

“Sular çekildiğinde bütün tekneler kuma saplandı,” dedi Deni. “Bu ağırdı. Filler bile yerinden oynatamadı.”

Azmi kendi dilinde bir şeyler söyledi.

“Azmi’yle Siti’nin babası da balıkçıydı. Hâlâ öyle. O şanslılardan biriydi.” Gözlerime baktığında elini yumruk yapmıştı. “Tıpkı benim babam gibi.”

Kıyı net bir şekilde görününce durduk.

Cam gibi denize baktım. Bu sakın dalgaların dağ gibi kabardığını hayal edemiyordum. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Onun için Azmi, Land Rover'ı yeniden çalıştırıp liman boyunca ilerlemeye başladığında rahatladım. Nereye baksam enkaz yığınları görüyordum. Kütükler, yamuk yumuk metal parçaları, yarısına kadar kuma saplanmış balıkçı tekneleri, daha çok metal, daha çok tahta, daha çok çer çöp.

“Düşün, bir de burayı temizlediler,” dedi Deni. “Önceden her yerde cesetler vardı. Çürümüş ceset kokusu almamak için burnumuzla ağzımızı mendillerle kapatıyorduk mecburen.”

Tıpkı buraya gelmeden önce okuduğum makalede anlatıldığı gibi. Belki fotoğrafını gördüğüm işçilerden biri, Deni'ydi. Tabii, bu gereksiz bilgiyi kendime sakladım.

Bir an sustu. Derin düşüncelere dalmıştı.

“Azmi’yle burada çalıştık,” dedi sonra. “Kıyıda ceset taşıdık. Günlerce ve tüm gün boyunca. Hatta bazen geceleri bile. Her yerdeydiler. Orada, şurada.” Diğer camı gösterdi. “Dört bir yanımız çürüyen cesetlerle doluydu. Kadınlar çığlıklar atıp ağlaşıyordu ve... cesetlerin çoğu... *apa?*”

“Kimliği belirsiz miydi?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Evet. Yakınları onları tanıyamadı. Suda kaldıkları için şişmişlerdi. Kocamanlardı.” Bunları yeniden görüyor-muşçasına gözlerini kırptırdı. “Ve... nasıl desem, mah-volmuşlardı. Ölülerin fotoğraflarını çekip her yere astılar. Toplu mezarlara gömülmeden önce belki bir tanıyanları çıkar diye. Çok kötüydü.”

Birbiri üzerine istiflenen yüzlerce cesedi gözlerimin önünde canlandırdım. Battaniyelere sarılı ve çamurlar içinde. Deni’yle Azmi onları kıyıda toplamak zorunda kalmıştı. İnsan bunları yaşadıktan sonra nasıl eski hâline dönerdi?

Deni’nin acı hatıralarla gölgelenen yüzüne baktım. “Çok üzgünüm,” diye mırıldandım. Tek istediğim ona sarılmaktı ama cesaret edemedim. Çünkü arkadaşlarına benim ve ilişkimiz hakkında ne söylediğini bilmiyordum. Zaten ne derse desin bu tip sevgi gösterilerinin uygun kaç-mayacağı açıktı.

“Neden?” dedi. “Sen yanlış bir şey yapmadın ki.”

“Bunları yaşadığın için. Keşke burada olup sana yardım edebilseydim.”

Gözlerinde sert bir ifade belirdi. “Bir şeyi anlamamı istiyorum. Ben evimi terk ettim çünkü artık onu görmek istemiyordum. Bana, *yeni bir hayatın olacak, eğitimine kaldığın yerden devam edeceksin*, dediler ama ben burada hiçbir şeyim kalmadığını düşündüm. Yanılmışım, Sienna. Evet, başımıza bir felaket geldi ama benim evim burası. Bunları konuşmamı istemiyorsan konuşmam. Fakat lütfen benim için üzülme.”

Kafamı salladım. Ben de insanların bana acımasından nefret ederdim.

Deni, Azmi’ye bir şeyler söyleyince arkadaşı müziği iyice açtı. Sonra Deni benim hayal bile edemediğim korkunç anılarına geri dönerek camdan dışarı bakmayı sürdürdü.

“Şu camiyi görüyor musun?” diye sordu Azmi birkaç dakika sonra cipi yine durdurarak. “Dalga geldiğinde ailemle onun çatısında mahsur kaldık. Sulardan öyle kurtulduk.” Beyaz cami çöp yığınlarının ortasında tek başına duruyordu. Etraftaki tek bina oydu. O sırada sokağın karşısındaki beyaz çadırları gördüm.

“Yardım kamplarından biri mi?” diye sordum.

Deni kafasını salladı. “Azmi’yle Siti’nin ailesi aylarca orada yaşadı.”

Cipten indi. “Sana söz ettiğim cami,” dedi duygu yüklü bir sesle. Dalgadan sonra geriye bir tek bu kaldı. Onu tsunami bile yıkamadı.”

Evet, Deni tapınakta buradan bahsetmişti. “Sulara dayanması bir mucize.”

Benimle konuşurken gözlerini bir an olsun camiden ayırmıyordu. Birden yalnız kalmak istediğini hissettim. Bunu kabalık olarak algılayacağımdan korktuğu için söyleyemiyordu. “Sen git, ben geliyorum,” dedim.

Bir an göz göze geldik, kafasını salladı ve onun beton basamaklardan çıkıp binaya girişini izledim. Sanki bu, uzun, çok uzun bir yolculuğun sonu gibiydi.

Ben cipin yanında dikilip yakıcı güneşte gerindim.

Caminin işlemeli bakırdan bir çatısı vardı. Açık pencere-*pesantren*’in kapılarındaki oymalar gibi çiçek soğanı şeklindeydi.

Alnımdaki terleri silip tişörtümü çekiştirdim. Burası Yogyakarta’dan bile sıcaktı. Biraz önce araba hızla gittiği için hissetmemiştim ama şimdi bayılacak hâldeydim. Azmi’yle Siti’yi izleyerek basamakların yarısına kadar çıktım. Caminin içini merak etmeme rağmen Deni’ye kendiyle kalabileceği birkaç dakika vermek istiyordum.

Duvarlardaki kavisli oymalar kuru zeminde gölgeler oluşturuyordu. Burayı azgın dalgalarla kaplı düşündüm. Canını kurtarmak için çatıya çıkan çaresiz insanları.

Sonra Deni’yi gördüm.

Turuncu bir seccadenin üzerinde diz çökmüş, belirli aralıklarla öne doğru eğiliyordu. Daha önce onu ibadet ederken görmemişim.

“Ben de dua edeceğim,” dedi Siti. Bir kutudan siyah bir etek çıkarışını ve bunu beyaz pantolonunun üzerine sarışını izledim. Neredeyse tamamen örtülü kafasına ikinci bir eşarp bağladı.

Giyindikten sonra caminin ön tarafındaki bir kutudan parlak renkli bir seccadeyi alıp çekingen bir tavırla yüzüme baktı. “Geliyor musun?”

İçeriye bir göz attım. Deni hâlâ dua ediyordu. Kendimi onu rahatsız ediyormuşum gibi hissettim.

“Hayır, teşekkürler, Siti. Sorduğun için sağ ol.”

Gülümseyip caminin içine doğru yürüdü. Acaba Deni’nin yanına mı oturacaktı? Eğer bunu yaparsa kıskanacağımı biliyordum ama yapmadı. Doğrusu, sevinmiştim.

Azmi arkada kalıp ben binanın etrafında dolaşırken peşimden geldi.

Sıvaları dökülmüş beyaz badananın üzerinde spreylenmiş boya, *INDONESIA MENANGIS*, yazıyordu. “Bu ne demek?” dedim elimi gözlerime siper ederek.

Işıltılı gülümsemesi soluverdi. “Endonezya ağlıyor,” diye tercüme etti içeridekilere katılmaya karar vermeden önce.

Onlar dualarını ederken ben etrafta dolaşmaya devam ettim. Her yer bataklığa dönüştüğü için bastığım yere ekstra dikkat ediyordum.

Burada bir sürü insanın öldüğüne inanmak gücü.

Kendimi tuhaf hissetmeme rağmen merak etmiştim ve arabada beklemek istemiyordum. Çamurlara bata çıka ilerleyip bir yıkıntıya geldim. Görünüşe bakılırsa burası eskiden bir evdi. Dikdörtgen şeklindeki beton duvarlardan paslı çubuklar fırlamıştı. Her şey kum ve çamurla kaplıydı.

Bir zamanlar burada yaşayan insanları hayal ederek etrafında döndüm.

Deniz geldiğinde evde miydiler?

Yerdeki pisliliğin arasında paslı bir tencere kulpu gördüm. Dalgaların kükremesini duyduklarında yemek mi pişiriyorlardı? Kapıdan fırlayıp camiye mi yoksa dağlara doğru mu kaçmışlardı? O sırada motosikletine atlayan bir oğulları var mıydı?

Deni'nin seccadesini katlayıp kutuya geri koyuşunu ve merdivenlerden inişini izledim. Gözleri kırmızıydı; kesin ağlamıştı. Koluna dokundum. Bunu istemsizce yapmıştım ve kimin gördüğü umurumda değildi. Derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı.

“İyi misin?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Sen?”

Bugün gördüklerimi düşündüm. Toplu mezarları, yamru yumru arabaları, harabeye dönen evleri. *Pesantren*'deki babamı düşündüm. Çoktan uyanmış olmalıydı ve benim

için endiřeleniyordu. Buranın Deni'yi benden milyonlarca kat fazla etkilediđini dūřundūm.

“Evet,” dedim elini sıkarak. “İyiyim.”

İNKÂR

Azmi'yle Siti'nin evinde küçük salonla yemek odasının çoğunu kaplayan hasıra oturduk.

"Gelin, gelin. Lütfen, oturun," dedi *ibu*'ları. Geniş ve yuvarlak çerçeveli bir gözlük takmıştı. Başında şeftali rengi, ipek bir eşarp vardı. Anaç tavırlı ve sevecen bir kadındı. Bapak'ları kısa boyluydu ve Azmi'nin ısıltılı gülümsemesini ondan aldığı açıktı. Üzerinde kurumuş çamurlarla kaplı bir pantolon vardı. Elimi tutup kalbine götürdüğünde taze balık kokusu aldım.

"Baban nerede? Ya annen?" diye sordu Ibu hemen. Bu sırada elimi nasırlı avucunun içine koymuştu.

Deni'ye baktım, kafasını salladı. "Babam yakında yanıma gelecek," dedim.

Bapak kaşlarını çatarak Deni'ye döndü ve lafı dolandırmadan sordu. "Amerikalı kızı yalnız mı getirdin? *Babası olmaktan?*"

“Merak etmeyin, hemen gelecek,” dedi Deni bana imalı bir bakış atarak. Belli ki bu hikâyeye sadık kalmamızı istiyordu.

“İyi.” Bapak nihayet kollarını iki yana açıp sırttı. “Bu gece burada kalın. Bugün bizim ailedensiniz. Deni, Azmi Yogyakarta’dan mektup yazdığını ve eve geleceğini söyleyince çok mutlu olduk! Lütfen, buyurun, oturun.” Yere çay fincanlarıyla tabaklar konulmuştu bile.

“Ben de mutluyum, Bapak,” dedi Deni. “Arkadaşlarımı özlemişim.”

Ibu, Deni’nin koluna asıldı. “Aceh değişti. Şimdi daha iyi, değil mi?”

Deni kafasını salladı. “Evet, çoğu şey değişmiş ama çoğu şey hâlâ aynı.”

Ibu’nun fincanlarımıza doldurduğu çayların dumanı tütüyordu. Bilmem kaç trilyon derece ve yüzde bir milyon nem oranı yüzünden sırtımdan terler damlıyordu. Bir şişe buz gibi gazoz için neler vermezdim!

Ibu’yla Bapak bana gülümsüyordu.

“İç, iç,” dediler fincanı göstererek.

Deni bana bir bakış attı. Eyvah, ayıp mı etmiştim? Ama, yoo, hani ikinci teklifi bekleyecektim?

“İç, lütfen, iç,” diye tekrarladı Ibu telaşla.

Tamam, iki oldu.

Tüm gözler üzerimdeydi. Dudaklarımı fincana götürdüm... Bu da ne? Şekerli acı biber suyu mu? İlk yudumu-

mu güç bela yuttuktan sonra boğazımdan alevler fışkırmaya başladı. Fincanı hemen yere bıraktım.

“Lezzetliymiş,” dedim. Deni haklıydı. Çok, çok, çok acı, çok, çok, çok sıcaktı.

Eve geldiğimizden beri mutfaktan çıkmayan Siti, “Aç mısın?” diye sordu ve hasırın üzerine kâseler dolusu köri, kızarmış balık ve komik şekilli meyveler koydu. Hepsi harika görünüyordu. Uçakta verdikleri poğaça dışında uzun süredir hiçbir şey yememiştik. Ayaklarımı altına toplamış, parmaklarımı kimseye doğrultmamaya çalışıyordum. Deni bana göz kırptı. Anlaşılan şimdiye dek pot kırmamıştım.

Ibu mutfağa gitti ve Tay restoranlarındakilere benzeyen alüminyum kâselerde yasemin pilavıyla geri döndü.

“Teşekkürler,” dedim. Karnımdaki gurultuları duymayacaklarını umuyordum. “Muhteşem görünüyor.”

“Yesene,” dedi Ibu yemekleri işaret ederek.

Bekle.

“Ye, lütfen, ye,” dedi yine.

“Teşekkürler.”

Eee, niye herkes bana bakıyordu? Deni bana doğru eğilip fısıldadı. “Önce misafirler başlar.”

Servis kaşığıyla yasemin pilavından alıp üzerine deniz mahsullü köri koydum. Önümüzde parmaklarımızı yıkamamız için su dolu kaplar duruyordu.

“Amerika’da kardeşin var mı?” diye sordu Ibu hepimiz tabaklarımızı doldurduğumuzda.

Kafamı salladım. “Hayır ama keşke olsaydı.”

“Siti’nin kız kardeşlerini ve annesini dalga aldı,” diye açıkladı Bapak. “Artık bizim aileden sayılır.”

“Ben Siti’yle Azmi’nin kardeş olduğunu sanmıştım,” dedim Deni’ye.

“Hayır, kuzenler.”

Azmi evlerini İnsanlık İçin Yaşam Alanları adlı kuruluşun inşa ettiğini söyledi. Ev tahtadandı ve bir verandası vardı. Biraz küçük olmasına rağmen şirin ve sağlam görünüyordu. Bütün aileler bu kadar şanslı değildi. Çoğu hâlâ çadırlarda yaşıyordu.

“Sen de çadırda kaldın mı?” diye sordum Deni’ye.

Omzumu silkti. “Hayır, onlar aileler içindi.”

Ve Deni yalnızdı. Tüm ailesi ölmüştü.

“Bizim çadırımızda yer yoktu,” dedi Azmi. “Yoksa bizimle kalırdı.”

Birden kalbim sızladı. Tüm ailesini kaybetmişti ve arkadaşlarıyla kalma imkânı bile olmamıştı. Şimdi burayı neden terk ettiğini anlıyordum.

Acaba Bapak’la Ibu’ya ne zaman babasını soracaktı?

“Öyleyse nerede kaldın?” dedim usulca.

“Orada burada. Çoğunlukla deniz seviyesinden yüksek yerlerde yatıyordum. Kuru bir battaniye bulursam şanslıydım. Tsunamiden sonra çadırlar lüks sayılıyordu.”

Yüzümdeki ifadeyi görünce sustu. Ona acıمامı istemiyordu.

Hemen çayıma bakıp gözlerim buhardan yaşarmış gibi yaptım.

“Zaten uyumaya zaman yoktu,” dedi Azmi. “Yapacak işler vardı.”

Deni onu onaylarcasına kafa salladı ama kaşları çatılmıştı.

Toplu mezarları hatırlayınca irkildim. Deni ve Azmi çamurdan ceset toplamıştı.

Üstelik Deni’nin sonrasında gidebileceği bir evi bile yoktu.

Azmi konuyu değiştirmek için, “Tsunamiden sonra buraya bir sürü ünlü geldi,” dedi. “Adlarını unuttum ama tuhaf bir dinleri vardı. Sciento-bir şey.”

“Scientoloji mi?” dedim.

“Evet! Buraya bir çadır kurup Müslümanları kendi inançlarına döndürmeye çalıştılar. Amerikalı bir film yıldızı vardı. Çok ünlü. O da onlarlaydı.”

Deni geldiğinden beri ilk kez güldü. “Aceh’i terk etmeleri istenince şok oldular.”

Utañla alnımı ovuşturdum. Ne iğrençti. Babam bana söylediklerinde haklıydı: *Biz buraya travma sonrası stres bozukluklarını iyileştirmeye geldik, dinleri ya da gelenekleri hakkında yorum yapmaya değil. Endonezyalıların El Angel Miguel’e gelip yaşam tarzımızı eleştirmesi hoşumuza gider miydi? İşte, bu da aynı şey. Her zaman saygılı olmalıyız.*

Sonra Deni konuşmaya devam etti. “Batılılar tsunami yetimlerini evlat edinmeyi teklif etti ama Endonezya hükümeti Müslüman olmayanlara izin verilmeyeceğini açıkladı.”

Bapak araya girdi. “Felaketten sonra kendi kültürümüzü devam ettirebilmemiz önemliydi.”

“Haklısınız,” dedim.

Azmi pat diye, “Arnold Schwarzenegger’i tanıyor musun?” diye sordu. Parmaklarını su dolu kâseye daldırıp makineli tüfekle birini vuruyormuş gibi yaptı.

Güldüm. “Evet. Tabii, kişisel olarak değil ama eski filmlerinden bazılarını gördüm.”

Yemekten sonra Deni, Siti, Azmi ve ben yürüyüş yaptık. Yürürken aklım fikrim Deni’nin, benimkinin yakındaki elindeydi. Bir ağacın önünden geçerken zınk diye durdu. Ağacın saçaklı dalları ve kocaman sarı, turuncu çiçekleri vardı. Azmi’yle Siti yürümeye devam etti ama ben merakla ağacı inceledim.

“*Jeumpa* ağacı,” dedi Deni, “ve *Jeumpa* çiçekleri.” Bir çiçek koparıp burnuma doğru tuttu. “Küçük kızların *pesantren*’de söylediği şarkıyı hatırlıyor musun?” diye sordu usulca. “O şarkı memleketleriyle ilgiliydi.” Ağacın pürüzsüz gövdesini okşadı. “*Jeumpa* yalnızca Aceh’te yetişir. Başka hiçbir yerde bulamazsın.”

Çiçeğin tatlı kokusunu içime çekerken bu anı aklımın bir köşesine kazıdım ve Deni’nin yüzünü dikkatle incele-

dim. Böylece o yanımda yokken bu anlamlı bakışlarını hatırlayabilecektim.

Alnıma düşen saçlarımı çekip çiçeği kulağımın arkasına iliştiirdi.

PAZARLIK

Mülteci kamplarını gösteren bazı filmler izlemiştim ama hiçbiri böyle değildi.

Jeumpa ağacından sonra yüzlerce kanvas çadırın olduğu bir yere geldik. Düzinelerce hektarlık bir düzlüğe kurulmuşlardı.

Tsunaminin üzerinden altı ay geçmesine rağmen insanların hâlâ çadırlarda yaşadığına inanamıyordum.

Deni, Siti ve Azmi kampın gerisindeki inşaat alanlarını göstererek bana çeşitli hikâyeler anlattı. Bu sırada traktörler çamurları temizliyor, yoldan dev kütükler yüklü kamyonlar geçiyordu. Havayı testere ve çekiçlerin gürültüsü sarmıştı.

Deni hayretle etrafına bakındı. “Amma farklı. Yogyakarta’ya gittiğimden günden beri çok değişmiş. O zaman inşaat çalışmaları bile başlamamıştı.” İki tarafımızdaki çadırların arasından geçerken bunların pek azının bir

ailenin yaşamasına yetecek büyüklükte olduğunu fark ettim. Çocuklar dışarıda oynuyordu.

Sıska bir oğlan boynuna ip bağladığı keçiyi gezdiriyordu.

Tavuk gıdıklamaları duydum ve büyük çadırların yanındaki kümesleri fark ettim. Bunların yanında bir sürü kumru kafesi vardı.

“Bazı kuşların sesi güzeldir ve yarışmalara girerler,” dedi Deni. “Ben küçükken Ibu’nun da kumruları vardı. Onlara yarışmaları kazanan kumrulara doldurtulan kasetlerden alıp dinletirdi.

Bizde bir masal vardır. Onda şöyle der: Bir adamın adam sayılması için bir evi, karısı, atı, *keris*’i, yani hançeri ve güzel öten bir kumrusu olmalıdır.” Sokağı işaret etti. “Eskiden şurada bir kuş pazarı vardı. Acaba hâlâ duruyor mu?”

Pis kafeslerle gürültücü kuşlara baktım ve birden kafamda bir şimşek çaktı. *Kuş gribi*. Bev beni bu konuda uyarmıştı ve şimdi tam yerindeydim. Deni’ye endişemden söz edince kafasını salladı. “Tamam, kuş pazarına gitmeyelim.”

“İyi olur,” dedim.

Birden yüz ifadesi gerginleşmişti. “Sorun ne?” diye sordum.

“Artık babamı sormaya başlamalıyız,” dedi sessizce.

“Azmi’yle Siti de yardım edecek mi?” diye fısıldadım.

“Evet ama onlar babamın hayatta olduğuyla ilgili bir şey duymamış.”

“Hemen pes etmeyeceksin, değil mi? Eee, nereden başlıyoruz?”

“Babamın adı, Rahmad. Deni’nin babası, Rahmad diye soracaksın.” Ellerim terlemeye başlamıştı. Onun için endişeleniyordum.

“Tamam,” dedim. “STÖ’lerin çadırları şurada.”

“STÖ?”

“Sivil toplum örgütleri. Amelia’yla Mac de oradadır.”

İlk çadır büyük ve parlak sarıydı. Deni içeri girince onu takip ettim. Açık mavi bir sariyle siyah pantolon giyen bir kadın küçük bir masanın arkasında oturuyordu. Bize içtenlikle gülümsedi ve Deni ona Aceh dilinde bir şey sordu. İçeride bir sürü insan vardı ama sandalyelerde oturmak yerine dizlerinin üzerine çökmüşlerdi. Bir kadın, bebeğine meme veriyordu, bir adam kanayan eline bir kumaş parçası sarmıştı, bir iki ufaklık etrafı sersem bakışlarla süzüyordu. Kusacak gibi bir hâlleri vardı. Anneleri ortalığı velveleye vermekle meşguldü. Belli ki burası bir ilkyardım çadırıydı.

Sonra tanıdık bir yüz gördüm. “Hey, Sienna! Selam, Deni. Burada ne yapıyorsunuz?”

“Amelia,” dedim rahatlayarak. Evet, biraz meraklıydı ama belki bize yardım edebilirdi.

“Hayrola? Yoksa hasta mı oldunuz?”

Deni’ye baktım. O hâlâ masadaki kadınla konuşuyordu. Kadın önündeki evrakları karıştırmaya başlamıştı bile. Deni endişeli gözlerini ona dikmişti.

“Deni babasını arıyor,” dedim. “Onu gören biri var mı diye soruşturuyor.”

“Babası mı? Hayatta olduğuna dair bir ipucu var mı?”

Kafamı salladım. “Buraya bunun için geldik,” diye fısıldadım vanilyalı parfümünü koklayarak. “Aceh’te biri onu arıyormuş. Ama lütfen Deni’ye sana söylediğimi çaktırma. Doğal olarak bu konuda hassas. Neyse, belki kendisi sana sorar.”

“Bana kimse Deni diye birinden bahsetmedi. Ama gözümlü kulağımı açık tutarım ve merak etme, Deni’ye bir şey belli etmem.”

“Sağ ol.”

“Hazır buradayken etrafa bakın istersen. Baban ne zaman geliyor?”

Yüzüm kıpkırmızı kesildi.

“Yakında,” diye yalan attım. “Deni? Ben Amelia’yla gidiyorum, geliyor musun?”

“Burada biraz işim var. Size yetişirim.”

Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum ama STÖ’ler konusunda babamdan bir sürü hikâye dinlemiştim ve insanlara nasıl yardım ettiklerini merak ediyordum. Amelia’yla yan çadıra geçtik. Yeşil renkliydi ve burada yemek dağıtılıyordu. Halk sıraya girmiş beklerken uzun masanın arkasındaki birkaç kişi dev gibi tencerelerden kâselere çorba dolduruyordu. Bir kadın kuyruktaki herkese katı yumurta, bir adam bisküvi dağıtıyordu.

“Fırsat buldukça taze balık, meyve ve sebze alıyoruz,” diye açıkladı Amelia. “Ama bugün kötü bir gün.” Azmi’lerin evinde yediğimiz lezzetli yemekleri düşününce kendimi suçlu hissettim.

Tekrar dışarı çıktığımızda Azmi’ninkine benzeyen bir Land Rover gördüm. Acı bir siren sesi çıkararak ilerliyordu.

“Bu ambulansımız,” dedi Amelia. “Yeni bir hasta getiriyorlar. Kusura bakma ama gitmem gerek. Vaktin olursa yine gel. Deni’nin babası konusunda iyi şanslar.”

Amelia ilkyardım çadırına doğru koşarken omzunun üstünden el salladı.

Birkaç dakika sonra Deni, Azmi, Siti ve ben buluştuk. “Land Rover’ları ambulans olarak mı kullanıyorlar?” diye sordum.

“Evet,” dedi Deni. “Onları bir yardım kuruluşu bağışladı.”

“Bütün gün bir ambulansla mı gezdik?”

“İbu bazen klinikte çalışıyor,” dedi Azmi. “Cipi sırf Deni döndü diye almama izin verdi. Çünkü Aceh’ten gidenler bir daha buraya gelmiyor.”

Birden derin bir sessizlik oldu. “O hanım baban hakkında bir şey duymuş mu?” diye sordum Deni’ye.

“Hayır.” Öfkeyle kafasını salladı.

Sıra sıra çadırlara baktım. Birlikte gezmeye kalkışırsak bu iş bitmek bilmeyecekti.

“Bence ayrılalım,” dedim. “Siti’yle ben sokağın sağını alırız, Azmi’yle sen solunu.”

Deni benim teşekkürümü taklit etti. “*Terima Kasih.*” Gözlerinde yeni bir umut belirmişti.

Hemen işe koyuldum.

“Deni’nin babası, Rahmad’ı arıyoruz?” dedim sonraki çadırda. Görevli kadın evraklara bakıp kafasını iki yana salladı.

İkinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci çadırda da şansımız yaver gitmedi. Bir düzine kadarına girip çıktıktan sonra tekrar oğlanlarla buluştuk. Akşam güneşi Deni’nin yüzüne vurduğunda ne kadar bitkin göründüğünü fark ettim. Belli ki o da bir sonuç elde edememişti.

“Artık eve dönmeliyiz,” dedi üzüntüyle.

Onu iyi hissettirmek için boş yere çabaladım. “Daha erken. İki çadıra daha gidebiliriz.”

Dördümüz insan kalabalığının, tavukların ve bisikletlerin arasından geçip üzerinde KADIN SAĞLIĞI yazan turuncu bir çadıra doğru yürüdük.

Oğlanlar Kızıl Haç çadırına gitti ve Siti bana dışarıda bekleyeceğini söyledi. İçeri girerken yumruklarımı sıktım.

Hadi, bu sefer bir şey çıksın.

Birkaç kız benim peşimden çadıra girdi. Birinin kalçasında iki üç yaşlarında bir çocuk vardı. Diz çökmüş kadın ve kızlardan oluşan sıraya girdiler. Burası bir ilkyardım ça-

dırı gibiydi. Bir masanın arkasında bezgin görünüşlü bir kadın oturuyordu.

Sıram gelince bana nasıl yardım edebileceğini sordu. “Bir arkadaşım babasını arıyor. Adı, Rahmad. Deni diye bir oğlu var,” dedim.

Kadın birden gözlerini açıp kapadı. “Rahmad mı? Deni’nin babası, Rahmad?”

“Onu tanıyor musunuz? Arkadaşım Deni... Yogyakarta’daki yetimhanede kalıyor. Buradaki sivil toplum kuruluşlarından biri orayı aramış. Ama hangisi olduğunu bilmiyoruz.”

Kadın kafasını yana eğerek beni baştan aşağı süzdü. “Amerikalı mısınız?”

“Evet.”

Öne doğru eğildi. “Arkadaşın kaç yaşında?”

“On yedi.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Yarın gene gel.”

“Eee? Yani onun hakkında bilginiz var mı?”

Gözlerinde şimşekler çakmasına rağmen sesi sakindi. “Yarın gel.”

Deni’ye ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kadın bana tek kelime etmemişti ama bir şeyler bildiği belliydi. Tuhaf bir kadının garip davranışı yüzünden Deni’yi boş yere umutlandırmak istemiyordum. Nasıl olsa yarın öğrenecektim.

*

Siti'yle Azmi'nin evinden epey uzaklaştığımız için oraya vardığımızda saat geç olmuştu. Karanlıkta yürürken ikisinin bana tuhaf tuhaf baktığını fark etmiştim. Şimdi oturma odasındaaydık ve yine beni süzüyorlardı. Siti bizden izin isteyip dışarı çıktı. Azmi'yle Deni kendi dillerinde hararetle bir tartışmaya girişti.

Onlar konuşurken ne yapacağımı bilmez hâlde dikilip yerdeki iki hasıra baktım. Üzerinde yemek yediğimiz büyük hasırı kaldırıp bunları koymuşlardı. Açık pencereden ay ışığı görünüyordu.

Sonunda Azmi bana her zamanki selamından çakarak odadan çıktı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Neler oluyor?"

"Bizi merak etti."

"Ona ne söyledin?"

Parmaklarını saçlarına daldırarak omuz silkti.

"Senin için bu kadar mı değersizim?" diye dalga geçtim.

"Evet," dedi gülererek. "Sen ne sanmıştın?"

Oda dayanılmayacak kadar sıcaktı. "Burada kim yatacak?" diye sordum hasırları göstererek.

"Siti'yle sen."

Dudağımı ısırdım. "Sen nerede uyuyacaksın?"

"Azmi'yle diğer odada." Gözlerini bir an olsun benden ayırmamıştı.

Birden bunun birlikte geçireceğimiz son gece olduğunu fark ettim.

“Hemen yatma,” diye fısıldadım.

Uzun kirpiklerinin çerçvelediği koyu renkli gözlerini kırıştırdı. “Bizim için özel planların mı var?”

Dayanamayıp güldüm. Böyle bir günden sonra güzel bir gece geçirmeyi hak etmemiş miydik?

“Belki...”

“İbu’yla Bapak var. Siti namaz kıldıktan sonra gelecek. Hem Azmi beni bekler.” Bana soru sorarcasına bakıp yaklaştı. Şimdi göğüslerimiz birbirine değiyordu.

“Öyleyse fazla vaktimiz yok,” diye fısıldadım ve kollarımı boynuna attım. Beni kendine çekti. Bütün geceyi birlikte geçirmek istiyordum. Her şeyi istiyordum. Ama sadece birkaç dakikamız vardı ve bunu boşa harcamayacaktım.

“Senden ayrılmak istemiyorum,” dedim.

“Öyleyse kal.” Ilık nefesiyle fısıltısı tenimi okşuyordu. “Gitmek zorunda değilsin.”

“Yapamam. Babam endişeden çılgına dönmüştür. Yarın dönmeliyim.”

Geri çekilince biri geliyor sandım. Ama Deni yüzümü avuçları arasına aldı.

“O zaman ben Amerika’ya gelirim. Babamla evimizi tekrar kurarız ve ben para biriktiririm. Seni bulacağım, Sienna. Söz veriyorum.”

Kollarını okşayıp parmaklarımı onunkilere geçirdim ve yüzüne baktım.

Birden beni sırtımdan tutup kendine çekti. Sert ve umutsuzca. Elimi nemli tişörtünün altına sokup kalbine koydum. Dudakları benimkileri buldu ve diğer odadan bir ses gelene kadar ayrılmadık. Vaktimiz dolmuştu.

Alnındaki yarayı, boynunu ve kulağını öptüm. “Beni bul,” diye fısıldadım. “Mutlaka, bul.”

10. GÜN

ÖLÜM

Şafakta dua ve horozların sesiyle uyandım.

Boynum tutulmuştu. Siti yanımda uyuyordu. Keşke onun yerine Deni olsaydı. Gecenin çoğunu ter içinde yatıp onu düşünerek geçirmiştim. *Seni bulacağım*. Bu söz kulaklarımda çınlıyordu.

Hiçbir zaman gerçekten birlikte olabileceğimizi düşünmemiştim.

Ama şimdi, tıpkı Deni gibi ben de bir umut taşıyordum.

Bir gün...

Henüz kimse kalkmamıştı. Onun için esneyerek verandaya çıktım. Güneş şimdiden cayır cayır yakıyordu.

Tekrar buluşacağımız günü düşündüm.

Amerika'ya gelecek parayı ne kadar sürede biriktirirdi? Aylar mı, yıllar mı? *Lütfen, yıllar olmasın*.

Belki Umut Ekibi'ni Aceh'e gelmeye ikna edebilirdim. Nasıl olsa burada hâlâ yapacak bir sürü iş vardı. Belki gele-

cek yaz tekrar gelirdik. Ya da en azından birbirimize yazabilirdik. Hüzünle sevinç birbirine karışmıştı. Şakaklarımı ovdum. Onu tekrar göreceğim için mutluydum ama onsuz günlerimi düşündükçe içim daralıyordu.

Aile sabah ibadeti için hazırlanırken dışarıda bekledim. Deni, Azmi'nin odasından çıktığında yüzünde o bildik gülümsemesi vardı. Hah, bir bu sıcakta vücut ısımin tavana vurması eksikti! Camdan ona baktığımı görünce kıpkırmızı kesildim. Sonra ibadetine başladı. Göğsünde ter damlacıkları vardı. Yüzü ciddileşmiş, kendini duasına vermişti.

O anda anladım. Ne kadar sürdüğü önemli değildi. O beklemeye değer biriydi.

Horozların ötüşünü dinledim.

Sırtımı tahta duvara yaslayıp çömelmiştim.

Belki Deni, Amerika'da bir burs bulabilirdi ve üniversiteye birlikte giderdik.

Önemli olan beraber olmamızdı. Bunu ne şekilde yaptığımız umurumda değildi.

Dua sesi bittiğinde ayağa kalktım ve camdan içeri baktım. Deni kapıyı açıp bana güneydın dedi. Tavırları resmiydi. Ama kapıyı kaparken etrafına gözetip parmaklarını kolumda dolaştırdı ve alçak sesle konuştu. "İbu senin için özel bir kahvaltı hazırlamış. Endonezyalılar ancak önemli konuklarına çikolata ikram eder." Elim sıkıldı. "İyi ki seni ailemle tanıştırmışım."

Bana geleneklerinden bahsettiği ilk konuşmasını hatırladım. Bir erkek, bir kızı ailesiyle tanıştırmaya götürüyorsa onunla evlenmek istediği anlamına geliyordu.

Artık Deni'nin tek ailesi Azmi'nin anne ve babasıydı.

Kahvaltı yer sofrasına kurulmuştu. Kahve, beyaz ekmek ve bir kâse damla çikolata vardı. Hani şu cupcake'leri süslemek için kullanılanlardan.

"Teşekkürler, Ibu," dedim.

Kahveme bir kaşık dolusu şeker attım ve fincanımı ikinci, hatta üçüncü kez doldurmalarına itiraz etmedim. Sonunda kafein fazlasından ellerim titremeye başlamıştı.

Azmi'yle Bapak kahvaltıdan hemen sonra balığa çıktı. "Balık dalgadan önceki kadar bol değil ama bugün sıkı çalışıp yakaladıklarımızı pazarda satacağız," dedi Bapak. Gece havaalanına gitmeden önce buraya uğramaya vaktim olacak mıydı bilmiyordum. Onun için gidişlerini seyretmek üzücüydü.

Siti'yle teyzesi mutfağa geçince Deni koluma dokundu.

"Uyuyabildin mi?"

Gülümsedim. "Yok canım. Sen?"

"Hiç."

Duvara yaslandığında kollarına dikkat ettim. Damarları yine belirginleşmişti. Mutfaka kaçamak bir bakış fırlatıp kimsenin bizi izlemediğini görünce parmaklarımı Deni'ninkilere doladım. "Deni," dedim sessizce, "umarım bugün onu bulabiliriz."

“Ben de umarım,” diye mırıldandı elimi sıkarak. “Ben de.”

Deni, Siti ve ben *becak* denen üç tekerlekli bir bisikletin arkasına yerleştirilen koltuğa sıkışmıştık. Şoför genç bir çocuktuktu ve yavaş bir tempoda pedal çeviriyordu. Kurumuş çamurlarla kaplı sokaklardan geçiyorduk. Her yer sokak satıcıları, motosikletler ve öküzlerin çektiği arabalarla doluydu. Deni’den Siti’yle benim şoförle fotoğrafımı çekmesini isteyince şoför hemen Azmi gibi bir selam çakarak poz verdi.

Sonra Deni makineyi Siti’ye uzattı ve kolunu omzuma atıp gülümsedi. Siti hafifçe kaşlarını kaldırmaya rağmen tek kelime etmeden fotoğrafımızı çekti.

Bisikletten inince tekrar ayrılmaya karar verdik. Turuncu çadıra gidip o esrarengiz kadınla konuşmam gerekti. Deni de bugün yine gelmesini söyleyen birkaç yere uğrayacaktı.

Bir saat sonra soğuk bir şeyler içmek için buluşacaktık.

“O gün bugün,” dedi Deni bana göz kırparak. “İçime doğuyor, onu bulacağız.”

“İyi şanslar,” diye seslendim arkasından.

Heyecanla turuncu çadıra girdim. Bu sefer masada daha genç biri vardı. Olsa olsa benden birkaç yaş büyüktü. Siyah, keten bir pantolonla beyaz bir gömlek giymişti. *Jilbab*’ını sıkıca bağlamak yerine koyu renk uzun saçlarının üzerine gevşek bir şekilde atmıştı. Kalp şeklinde bir yüzü vardı.

“Nasıl yardım edebilirim?” diye sordu. Badem biçimli kahverengi gözlerinde sevecen bir ifade belirmişti.

“Dün başka bir hanımla görüşmüştüm. Acaba kendisi burada mı?”

“Üzgünüm, bugün bir tek ben varım.”

Suratım asıldı. “Ama bu çok garip,” dedim etrafıma bakınarak. “Çünkü bugün tekrar gelmemi söylemişti.”

Kahretsin. Şimdi Deni’ye ne diyecektim? Bu işi kendi kovalamak zorunda kalacaktı. Yarın ona yardım edemeyecektim.

Öfkelenmiştim. “Yarın burada olacak mı?”

“Evet. Amerikalı mısın?” diye sordu sakın bir sesle.

Ayağımı yere vurarak kafamı salladım. Sohbet havasında değildim ama kız o kadar tatlı görünüyordu ki. Hem iş arkadaşının sözüne sadık kalmaması onun suçu değildi. “Sen nerelisin?” diye sordum. “Gönüllülerden misin?”

Kafasını salladı. “Hayır, burada çalışıyorum. Aceh’liyim. Dalga geldiği gün buradaydım.”

“Sahi mi? Korkunç olmalı.” Çaktırmadan çıkışa göz attım. Bir an önce Deni’yi bulmalıydım.

Ama kız konuşmaya devam eti. “Dalgadan kaçmaya çalışırken bir motorun arkasından düştüm. Sonrasında aylarca başka bir köyde yaşadım. Gücümü toplayana dek bana yanında kaldığım aile baktı.”

Gergin bir tavırla güldü. Bana *pesantren*’deki çocukları hatırlatmıştı. Onlar da acı hikâyelerini anlattıktan sonra

böyle gülüyorlardı. “Neyse ki iyi insanların yanına düşmüşsün,” dedim.

“Evet ve şimdi buradayım.” Ellerini iki yana açtı. “Ben şanslıydım çünkü ailemin çoğu kurtuldu. Artık bu kliniktekileri de ailem olarak görüyorum. Tsunamide bir sürü insan çocuklarını kaybetti. Burada kadın ve çocuklara hizmet veriyoruz ve onları tekrar sağlıklarına kavuşturmaya çalışıyoruz.”

Etrafıma bakındım. Çocuklar bir köşede oyun oynuyordu. Anneleri derin bir sohbete dalmıştı.

“Güzel bir iş yapıyorsunuz. Bak, kabalık etmek istemem ama biraz acelem var. Lütfen, burada çalışan diğer hanıma söyler misin, babasını arayan arkadaşımın adı, Deni. Yarın ben yokum ama o buraya uğrayacak.” Sesim titremeye başlamıştı. “Umarım arkadaşşıma yardımcı olabilir.”

“Deni mi?” dedi kız.

Siti’yle ikisi beni bekliyor olmalıydı. “Evet,” diye karşılık verdim kafa sallayarak ve tam çadırdan çıkarken arkamı döndüm. “Lütfen, söylemeyi unutma. Deni yarın mutlaka uğrayacak.

Sıcağa rağmen buluşma yerine mümkün olduğunca hızlı koştum.

Siti kafasını ellerinin arasına almış, tek başına oturuyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

Cevap vermedi.

Yanıma oturup gömleğimin koluyla alnımı sildim. “Bugün felaket sıcak. Dur, içecek bir şeyler alayım.” Benimle konuşmak yerine öne arkaya sallanarak ağlamaya başladı. “Siti? Ne oldu? Hasta mısın?” Herhâlde sıcaktan fenalaşmıştı. “Gel, Deni’yi bulup seni eve götürelim.”

“Hayır,” dedi. Daha doğrusu feryat etti.

“Neyin var?”

Kafasını kaldırdı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Duvar.”

“Ne duvarı? Hangi duvar?”

Köhne bir kulübeyi gösterdi. Birden göğsüm sıkıştı. İçime rahatsız edici bir his doğmuştu. Siti’yi bu kadar üzen her ne ise önemli bir şey olmalıydı. Duvarın önünde biriken kalabalığın arasına girdiğimde buraya astıkları polaro- id resimleri gördüm.

Biraz daha yaklaştım. Hepsi yüzden çekilmişti.

Düzinelerce vardı. Güçlkle yutkundum. Bunlar cesetlerin fotoğraflarıydı. Korkunç görünüyorlardı. Hayatımda daha feci bir manzarayla karşılaşmamıştım. Yara bere içindeydiler ve suda şişmişlerdi. Çoğunun gözleri kapalıydı.

“*Bu da ne?*” Tek diyebildiğim buydu.

“Ölüm duvarı,” dedi Siti arkamdan.

Fotoğraflar o kadar dehşet vericiydi ki daha fazla dayanamayıp kafamı çevirdim.

“Deni nerede?” dedim.

“Gitti.”

“Neden? Ne oldu?”

Son sıralardaki bir fotoğrafı işaret etti. Bu orta yaşlı bir adamdı. Hatları düzgündü ve kısa bir sakalı vardı. Tıpkı Deni’ye benziyordu.

“Deni’nin *Bapak’ı*,” diye fısıldadı.

“Deni bunu gördü mü?”

“Evet!”

“Sen biliyor muydun?” diye bağırdım suçlayıcı bir tonda. “Öldüğünü biliyor muydun?”

“Hayır! Bu resmi ilk kez görüyorum!”

“Siti,” dedim ciddi bir sesle. “Onu bulmam gerek. Nereye gitti?”

Siti’nin gösterdiği yöne doğru koştum.

Kasabadan ve duvardan uzağa.

Denize doğru.

Bir aile dostumuz Manhattan’da yaşıyordu. Eskiden Dünya Ticaret Merkezi’nin bulunduğu yerin yakınında. 11 Eylül’de gökdelenler yıkıldığında oraya yüzlerce fotoğraf asmışlar. Kayıpların yakınları altlarına notlar ve iletişim bilgilerini yazmış. O duvarın önünden geçerken her gün ağlamış ve kaybolan insanlarla aileleri için dua etmiş.

Bunun Deni’nin başına geldiğine inanamıyordum.

Bir çadırın köşesinde sırtını görünce avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Deni!”

Ama beni duymadı. Çünkü etraf kalabalık ve gürültü-
lüydü.

“Deni, dur!”

Şimdi onu rahatça görebiliyordum. Tekrar ana yola çık-
mıştı. Hızlı adımlarla yürüyor, hatta koşuyordu. Benden
ve duvardan kaçıyor. Nereye gittiğini bilmiyordum. Tek
bildiğim inancını ve umudunu kaybettiği. Yanılmış ve
bunu en acı şekilde öğrenmişti. Sonra ortadan kayboldu.

Babası ölmüştü.

Ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Dönüş yolunu yarılamaştım ki biri kolumu tuttu.

“Sienna? Ne oldu, hayatım? Bir sorun mu var?”

Amelia’ydı. Üzerinde bağlı bulunduğu kuruluşun logo-
lu tişörtü vardı. Kısa saçları terden yapışmıştı.

“Ben... Deni...” Birden gözyaşlarına boğuldum ve
kolumu kurtarmaya çalıştım. Ama Amelia beni doğrudan
çadırına götürüp perdeyle ayrılan bir muayene bölümüne
soktu.

“Şimdi söyle bakalım, neler oldu?”

Muayene masasına oturdum. Artık saklayacak gücüm
kalmamıştı. Ona tüm hikâyemizi anlattım.

“Yardıma ihtiyacım var, Amelia,” dedim. “Deni ko-
nusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Uçağa yetişmem ge-
rek ama onu bu hâlde bırakamam. Burada da kalamam.
Tanrım, ne yapacağım?”

Kollarımla saçlarımı okşayıp yatıştırıcı bir ses tonuyla rahatlatıcı sözler söyledi. Hıçkırarak ağlıyordum. Benimle konuşma tarzı ve dokunuşu tıpkı anneminkine benziyordu.

“Senin,” -hık- “çocuğun var mı?” Hık.

Kafasını iki yana salladı. “Henüz yok. Ama istiyoruz. Buradan döndüğümüzde denemeye başlayacağız.”

“Güzel çünkü sen harika bir anne olursun.”

“Teşekkürler, hayatım.”

“Annemle babam birlikte çalışırdı. Sizin gibi. Ben doğduktan sonra yılda sadece iki hafta evden uzak kalmaya başlamışlar.” Bizi bir aile olarak bir arada hatırladığımda sesim yine boğuklaştı.

Amelia elini çenemin altına koydu. Tırnakları kısa ama manikürlüydü. Tıpkı anneminkiler gibi. “Eminim senin gibi tatlı bir kızıdan fazla uzak kalamıyorlardı.”

Eline dokundum. “Bak, bunun tuhaf geleceğini biliyorum ama adresini alabilir miyim? Ya da e-mail’ini? Belki eve döndüğümde sana yazarım.”

“Ah, hayatım,” dedi yumuşak bir sesle, “buna çok seviyorum.”

O sırada Aceh’li asistanı önemli bir telefonu olduğunu bildirdi.

Amelia içeri gittiğinde kendimi toplamaya çalıştım ama ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Sienna,” dedi tekrar yanıma geldiğinde. Sonra bluzunun koluyla gözlerimi sildi. “Sana bir şey söylemem ge-

rek. Önemli bir şey. Kadın sağlığı merkezinden aradılar. Haklıymışsınız. Deni'yi soran biri varmış.” Kafasını hafifçe kaldırdı. “Ama o kişi babası değilmiş.”

HAYAT

Amelia birkaç dakika sonra onu yanıma getirdiğinde hâlâ muayene masasında oturuyordum.

Amelia koluma dokundu. “Sienna. Bu, Rema.”

Aynı gözler. Aynı yumuşak gülümseme. Bu biraz önce konuştuğum kızdı.

“Merhaba,” dedi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama hani sana dalgadan kaçarken motordan düştüğümü söylemiştim?” Sonra sesi fısıltıya dönüştü. “Arkadaşın, Deni... Bana onu tarif edebilir misin?”

Adını söylediğinde kendimi berbat hissettim. Tıpkı Örümcek’in annesinin o gün yanımıza gelip hemen eve dönmem gerektiğini söylediğindeki gibi.

İçimde tuhaf bir his vardı. Bu kızın anlatacakları her şeyi değiştirecekti. “Deni mi? Immm... Saçları koyu renk ve dalgalı. Boyu şu kadar.” Elimle gösterdim. “Keçi sakallı var.” Kız anlamamış gibi kafasını eğince, “Keçi sakalı,”

diye tekrarladım ve Deni'nin sakalını tarif etmek için çeneme dokundum.

Birden gözleri parladı.

"Ona benzeyen bir sürü çocuk var," dedim.

"Motor kullanıyor mu?"

Evet ama herkes kullanıyor. "Yogyakarta'dayken bir arkadaşınınkini kullanıyordu," dedim.

"Babasının adı ne?" diye üsteledi.

Bu odadan kaçmak istiyordum. "Rahmad. Yani öyleydi. Deni biraz önce..."

"Evet, babası öldü," dedi Rema üzüntüyle başını sallayarak. "Fotoğrafını duvara asmışlar."

Demek biliyor? "Deni yeni öğrendi," dedim gözlerimi kısarak. "Tabii, aynı Deni'den söz ediyorsak."

"Ben de öğreneli çok olmadı. Deni'nin nerede olduğunu bilmediğim için ona söyleyemedim."

Evet, aynı Deni'ydi.

İyi ama bu kız ondan ne istiyordu? Tüylerim diken diken olmuştu. Rema'nın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Beyaz bluzunun önünü tutup elini yumruk yapmıştı. "Sen... Amelia birlikte yolculuk ettiğinizi söyledi. Sen..." Kaşlarını çatı. "Deni'nin kız arkadaşı mısınız?"

Ağzım kurumuştı. Dün gecedен ve yaşadığımız bunca şeyden sonra tek bir cevabım vardı. "Evet."

Rema onu kalbinden bıçaklamışım gibi yüzüme baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Biz nişanlıydık,” dedi. “Evlenecektik.”

Deni nişanlı mıydı?

Amelia yere yığılacağımdan korkmuş olmalıydı ki koluma yapıştı.

Rema bir tepki vermemi bekliyordu. Nefesimi tutmaya çalıştım ama beceremedim.

“Deni birinin onu aradığını öğrendi. Buraya bunun için döndük. Onu soranın babası olduğundan emindi.” Rema’ya baktım. “Ama *sendin*, değil mi?”

Kafasını salladı. “Evet. Aylarca beni bulan ailenin yanında kaldım. Çok güçsüzdüm. İki hafta önce Aceh’e döndüğümde Deni’nin evinin yıkıldığını ve ailesinin öldüğünü öğrendim. Deni’nin arkadaşları da ortada yoktu. Onun için ilk başta onu aramadım. Çünkü öldüğünü sandım. Ama sonra biri bir grup çocuğun Yogyakarta ya da Jakarta’daki bir *pesantren*’e götürüldüğünü söyledi. Hangisi olduğundan emin değillerdi. İçimi bir umut kapladı. *Belki Deni şanslılardan biridir*, diye düşündüm. Motosikletiyle kaçmış olabilir. Onu iyi kullandığını biliyordum. Ama bir sürü okul vardı ve nereden başlamam gerektiğinden emin değildim. Sonunda onu kendi hâline bırakmaya karar verdim. Bunca kaybindan sonra iyi bir eğitim almasını ve yeni bir hayata başlamasını istedim.

“Ama dayanamadım. Benim öldüğümü sanıyordu. Boş yere acı çekecekti. Onu özledim. Deni’yi seviyordum. Sonra buradaki tüm yardım kuruluşlarıyla görüştüm ve

bir gün geri gelirse diye her yere haber bıraktım. İş buldum ve beklemeye başladım. Fakat babasının öldüğünden emin olunca arama çalışmalarımı hızlandırdım. Jakarta ve Yogyakarta'daki *pesantren*'lere telefon ettim.”

Dudağımı ısırdım. “Senin yaşadığını bilseydi buradan gitmezdi.”

Kafasını salladı. “Herkes öldüğümü sandı. Ben de onun öldüğünü düşündüm.”

“Azmi'yle Siti yaşadığını biliyor mu?”

Gözleri yaşlarla doldu. “Azmi ve Siti. Neyse ki iyiler. Daha çalışmaya yeni başladım. Öyle hâlsizdim ki eski arkadaşlarımla bağlantı kuramadım. Ama dün iş arkadaşım ile konuşurken Amelia'nın yabancı bir kızla konuştuğunu ve kızın Deni adında bir çocukla birlikte olduğunu söyledi. Lütfen. Onu görmeliyim. Deni'yi görmem gerek.”

Üçümüz çukurlarla dolu yolda ilerliyorduk. Deni'nin nişanlısının ya da eski nişanlısının yanında oturduğuma inanamıyordum. Yumruk yaptığım ellerimi şakaklarıma koydum.

“Nerede olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Rema merakla.

Seni bulacağım.

“Biliyorum işte,” dedim.

Amelia arabayı durdurdu fakat motor ve klima hâlâ çalışıyordu.

Cami elli metre kadar uzağımızdaydı. Birkaç dakika arabada oturarak bekledik. Deni'nin içeride olduğundan yüzde yüz emin değildim ama onu birazcık tanımışsam bu-
raya gelmiş olmalıydı.

Gergin görünen Rema hiç durmadan parmaklarını oynatıp duruyordu. "Umarım bu senin için sorun olmaz, Sienna. Çünkü bana çok iyi davrandın."

Kendimi zorlayarak cevap verdim. "Deni senin öldüğünü sanıyor. Şimdi bir de babasının öldüğünü öğrendi. Bence hemen yanma gitmelisin. Ciddiyim, hadi git."

Rema'nın arabadan inişini izlemenin kolay olduğunu söyleyemem.

Aslına bakarsanız, çok zordu ve ondan nefret ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Keşke Deni'yi avutmaya giden ben olsaydım. Ama onu Rema kadar mutlu edemeyeceğimi biliyordum.

Şu anda görmeye ihtiyaç duyduğu kız ben değildim.

Arabadan indiğinde, "İyi şanslar," dedim.

Rema camiye doğru yürüdü.

Amelia elini benimkinin üzerine koydu. "Tatlım, belki zamanı değil ama saat dört oldu. Uçağına yetişmeyi planlıyorsan artık gitmeliyiz."

Hayır.

"Ona veda etmeden gidemem. Aramızda ne olursa olsun hoşça kal demeliyim."

*

Onları gizlice gözetlemek istemiyordum ama Rema'nın onu bulduğundan emin olmalıydım. Merdiveni çıktım ve pencereden baktım. Tam ortada dikilen Deni'yle Rema'yı camilerinin kemerli sütunları çerçevelemişti. Deni kafasını sallıyor; kendi dilinde konuşuyordu. Rema'nın kolunu tutmuştu. Pencereleden süzülen ışık yerde gölgeler oluşturmuştu. Rema çıplak ayaklarına bakınca Deni parmağıyla çenesini kaldırdı.

O an berbat hissettim.

Daha fazla izleyemeyecektim. Ama kendimi bu görüntüden alamıyordum.

Amelia yanıma gelip merdivenden inmeme yardım etti.

“Okyanusa gidiyorum,” dedim.

Yalnız kalmak istiyordum.

Kafasını salladı. “Ben arabada bekliyorum.” Sonra arkamdan seslendi. “Her şey yoluna girecek, tatlım!”

Kumsal kayalık ve çamurluydu. Kuma bastım ve kullanılamaz hâle gelen ve bu hâlleriyle insana hüznü veren eşyaların arasında yürüdüm. Bir tenis ayakkabısı, çamurlu bir gömlek, yarım bir tabak, kafası olmayan oyuncak bir bebek...

Deni'den giderek uzaklaşıyordum.

Hava nemli ve yoğundu ama okyanus tıpkı evim gibi kokuyordu.

Deni onu gördüğünde ne söyledi?

Karşısındakinin bir hayalet olduğunu mu sanmıştı?

Tıpkı babamın *pesantren*'deki ilk sabahımızda anneme benzediğimi düşündüğü gibi?

Deni, hayal bile edemiyorum.

Benim için ne kadar korkunç olursa olsun, hayatının en acı günü en mutlusuna dönüştü.

KABUL

Çakıl taşlı kıyıda tek başıma oturuyordum.

Uçağımı kaçıracaktım.

Sırt çantam bile yanımda değildi, Azmi'lerde kalmıştı. Sadece fotoğraf makinem ve üzerimdeki kıyafetler vardı. Deni yoktu. Ailem de öyle. Eve dönmek için hiçbir girişimde bulunmuyordum. O anda tek gerçeğim kayalıklara vuran mavi-kahve dalgalardı. Kafamın etrafında böcekler ve tuhaf yaratıklar uçuşuyordu. Onları kovalamaya çalıştım ama geç kalmıştım.

Havada baharat ve çürük kokusu vardı.

Pişmanlığın kokusu.

Aceh'e hiç gelmemeliydik.

Babasını öğrenmeseydik daha mutlu olacaktık. Deni sonsuza dek umutlarıyla yaşayacaktı.

Gerçeğin nesi iyiydi? Herkesi üzmekten başka bir işe yaramıyordu.

Gözlerimden öfkeli yaşlar süzölmeye başladı.

Sonra suda bir hareket gördüm.

Emin olmam için ayağa kalkmam gerekiyordu. Evet, sahile yakın alçak dalgaların arasında koyu renkli tümsekler vardı. Suda kayarcasına ilerliyorlardı. Hayır, olamaz.

Deniz kaplumbağaları.

İki taneydiler; yan yana yüzüyorlardı. Tıpkı annemin Tayland'dan gönderdiği kartpostaldekiler gibi.

Dev ve yaşlı kaplumbağalar burada yaşanan yıkımı umursamadan hayatlarına devam ediyordu. Aynı annemin bana yazdığı son satırlarda tarif ettiği gibiydiler.

Hint Okyanusu.

Sırtımda buzdan eller dolaştı.

Burası bir mucizenin gerçekleşmesini beklediğim yendi.

Annem bir sihirli değnek değmişçesine yeniden ortaya çıkacak, hafızasını kaybettiği için üç yıldır bizi aramadığını söyleyecekti. Tıpkı Rema gibi, iyi kalpli yabancıların yanında yaşamış olacaktı ve birden karşımda bitiverecekti.

Ama bugün bir başkasının mucizelerinin günüydü.

Deni'nin.

Kaplumbağalardan biri kahverengi ve bilge gözlerini bana dikince aptalca bir şey söylemeye cesaret ettim. "Anne?" dedim usulca. "Burada mısınız?"

Kaplumbağaları seyrederken Deni'yi *pesantren*'de ilk görüşümü hatırladım. Davul çalışını, sağanak yağmurun altında öpüştüğümüz o arka sokağı.

“Anne? Beni duyabiliyorsun, değil mi?” dedim yüksek sesle.

Boş ver, saçmalıyorum.

Sonra kaplumbağalardan büyük olanı dönüp kafasını kaldırarak bana baktı. Sanki beni dinliyordu.

“Merhaba.” İyice tırlatmıştım ama umurunda değildi. Deni, Rema’yıydı. Ben çoktan kaybetmiştim. “Anne,” diye yineledim. “Başım belada.”

Dalgaların hışırtısı dışında çıt çıkmıyordu.

Kulak kesildim ve onun sesini duymayı bekledim.

Belki tuhaf gelecek ama o anda annemin ruhu cidden benimleyse, bu kafası karışık yeniyetme kızının onun yardımına ihtiyacı vardı.

“Deni’ye nasıl veda edeceğim?”

Gözlerimi kapayıp annemin cevabını hayal ettim.

Onu gördüğünde doğru sözleri bulacaksın. Ama bu şans elde edemezsen, içini rahat tut. Çünkü Deni hislerini biliyor.

Deni hislerini biliyor.

Gözlerimi açtım.

“Teşekkürler, anne,” dedim kaplumbağalar turkuaz derinliklerde kaybolduğunda.

ELVEDA

Deni tek başına okyanusa doğru yürüyordu. Yüzünde acı tatlı bir gülümseme vardı.

Gözyaşlarımın oldukları yerde kalması için dua ettim.

Başta konuşmadık. Birlikte kayaların üzerinden atlayıp kırık dökük eşyaların arasından geçerken kelimeler anlamsız geliyordu.

Bunun son yalnız kalışımız olduğunu biliyordum. O evine dönmüştü ve artık başka bir kıza aitti.

Biraz uzaktaki balıkçı teknelerine baktım. Dalgalarda beşik gibi salınıyorlardı.

İçimde korkunç bir sıkıntı vardı.

Veda etmek ne kadar zordu!

“Sienna?” dedi Deni nihayet aramızdaki sessizliği bozarak.

Bana her zamanki gibi baktı. Tekrar Deni ve bendik.

“Baban için çok üzüldüm,” dedim burnumu çekerek.

Şimdiden ağlamaya başlamıştım.

Çenesini ovuşturdu. “Ben de. Ama umutlandığım için pişman değilim.”

“İnanmak için sebeplerin vardı.”

Yavaşça koluma dokundu. “Belki sana Rema’dan söz etmeliydim. Ama yapamadım.” Olanları tekrar görüyor-muşçasına okyanusa baktı. “Dalgadan kaçmaya çalışıyor-duk. Her yerde insanlar vardı. Bize asılıp motora binmeye çalışıyorlardı. Hani sana birkaç çocuğun üzerime atladığı-nı söylemiştim? Kaza yaptık. Bacağım kanıyordu. Motoru kaldırdığımda Rema yoktu. Ondan sonra onu bir daha görmedim. Kalabalıkla birlikte sürüklendiğini düşünüp hemen geri döndüm ama dalga geliyordu. Çaresizdim. Tek yapabileceğim kaçmaktı.” Yüzü ızdırapla çarpıldı. “Onu bırakmak zorunda kaldım.”

Deni’nin böyle bir vicdan azabıyla yaşadığına inanamı-yordum. Tuhaf davranmasına şaşmamak gerekti. “Senin hatan değildi...”

Gözleri bulutlandı. “Bir köyde kaldığını söyledi. İki haf-ta boyunca onu aradım! Kimse bilmiyordu. Dalgayı kendi gözlerimle görmüştüm. Her yer ceset kaynıyordu. Hayatta kalması imkânsızdı... Ama...”

Kolumu sıkıttı. “Onu tek başına bırakmamalıydim. Asla terk etmemeliydim.”

“Artık önemi yok, Deni,” dedim elini tutarak. “Böyle olacağını bilemezdin. Rema’yı bulman bir mucize. Onun seni bulması...”

“Buraya gelmeseydik yaşadığını öğrenemeyecektim.” Gözleri okyanusa kaydı. Elimi bırakmamıştı. “Ama şimdi sana da bir söz verdim ve bundan dönmek istemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

İki elini birden avucuma aldım. Büyük, ılık, yumuşak ve tanıdıktilar.

Ama gözlerindeki ifade bana o yağmurlu geceyi hatırlatmıştı. Kâbusunu anlatırken de böyle bakıyordu. Babamın sözleri kulaklarımda yankılandı. *Deni zaten hayatta fazlasıyla vakit kaybetmiş.*

İçim acıyordu.

“Beni unutmalısın,” dedim. “Rema’yla burada kalmalısın.”

Gözleri öfkeyle parladı. Gerçeklerin canını sıkıdığı belliydi. “Seni nasıl unuturum?”

Kıyıya çarpan dalgalar aralardaki sessizliği dolduruyordu.

Bir taşın üzerine oturup onu yanıma çektim. Kumsal ıssızdı; bizi kimse göremezdi. Kollarımı boynuna dolayıp yüzünü öptüm.

“Çok üzgünüm,” dedi gözlerini ovuşturarak.

“Ben de.”

Bana sıkıca sarıldı ve bir süre öylece kaldık.

“Umarım, Amerika’da harika bir hayatın olur,” dedi. Sesi hüznle boğuklaşmıştı. “Büyüleyici bir hayatın. Neyse ki seni hatırlatacak bir şeyim var.” Cebinden ona hediye ettiğim minik tapmağı çıkardı.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak kafamı salladım.

Gülümsedi. “Artık motora binmeyi seviyorsun, değil mi?” Kaşlarını kaldırdı. “Amerika’da onlara ne diyorlardı?”

“Vespa,” dedim çatlak bir sesle.

“Vespa,” diye tekrarladı. “Kendine bir tane alırsın artık. Nasıl olsa zengin bir Amerikalısın.” Sırıttı. “Bizi hatırlarsın.”

İkimizi motorda hayal ettim. Beline sarılmış, yüzümü sırtına gömmüştüm.

“*Beni* hatırlarsın,” diye mırıldandı.

Sonra parmaklarını yanaklarımda dolaştırarak gözyaşlarımı sildi. “Bana bir söz ver,” dedi nemli gözlerle. “Her zaman sıkı tutun.”

Güçlkle konuştum. “Söz.”

Bir an susup dalgaları izledik. Elimi bıraktı ve cebinden özenle katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Senin için. Bazı kelimeleri yanlış kullandıysam affet ve lütfen, sonra oku.”

“Bunu ne zaman yazdın?”

Alt dudağını ısırdı. Karamel rengi gözlerinde yumuşacık bir ifade belirmişti. “Dün gece. Uyuyuşunu seyrederken.”

Tek bir gözyaşım kâğıda damladı. Mektubu, kaçmasından korkar gibi, sıkıca tuttum.

“Sana mutlu bir hayat dilerim...” Tanrım, ne zordu! “Rema’yla. Bunca zaman sonra birbirinizi bulmanız inanılmaz.” Elini sıktım. “Tıpkı dalgalara rağmen yıkılmayan cami gibi. Bu, bizim anlayabileceğimizden öte bir şey.”

“Biliyorum,” dedi Deni. “Seni bana getiren de oydu. Babanı *pesantren*’e getiren. Kâbuslarımızı aşmamıza yardım etmesini sağlayan. Hepsi aynı şeydi.”

“Annem...” dedim. Çünkü bu ona anlatmak için son şansımdı. “Sana uçağının bu okyanusa çakıldığını söylemiştim,” diye fısıldadım. “Hint Okyanusu’na. Üç yıl önceydi. Tayland açıklarında. Yani depremin merkez üssüne yakın bir yere düştü. Demek ki enkaz oralarda bir yerde.” Uçsuz bucaksız denizi işaret ettim.

“O... O ölmeden önce,” -boğazımı temizledim- “bana bir kart yollamıştı. Üzerinde iki deniz kaplumbağası var. Ondan geriye kalan son şey buydu ve sen camideyken o kaplumbağaları gördüm. Yani, tabii onlar değildi ama tıpkı annemin anlattıklarına benziyorlardı. Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Kaşlarımı çattım. “Biliyorum saçma geliyor ama...”

Artık Rema vardı ve belki bunu yapmamalıydık ama kendimizi tutamayıp sarıldık. Yüzümü boynuna gömüp dudaklarımı tuzlu tenine değdirdim.

Deni kulağıma fısıldadı. “Annen seni seviyor. Seni hâlâ koruyor. Şimdi de bizimle birlikte. Annen, benim annem, babam ve kız kardeşlerim. Öldükleri zaman ortadan kaybolmuyorlar. Bize güçlerini bırakıyorlar.”

Dev bir dalga akıntıya kapılmış sürüklenen bir kütüğü sahile vurdu. Kütük kumlarda biraz salındıktan sonra tekrar yüzmeye başladı. Yine o tümsekleri görürüm ümidiyle

gözlerimi köpüklü sulara gezdirdim. Ama deniz kaplumbağaları gitmişti.

“*Saya akan rinda Anda,*” dedim. Seni özleyeceğim.

Gözleri yaşlarla doldu. Artık dayanamayacaktım.

Bazen tanıştığın birinin hayatını değiştirebileceğini söylemek istedim. Onu kısa bir süredir tanımana rağmen ayrıldığınızda farklı bir insan olabileceğini. Artık bunu iyi anlıyordum, çünkü Deni benim için böyleydi.

Ona içimden geçenleri anlatmak istedim ama artık vakit dolmuştu.

“*Saya akan rinda Anda,*” diye fısıldadı. “Ben de seni özleyeceğim, Sienna. Ve *terima kasih*, her şey için.”

“Ben bunu yalnızca turistler söyler sanıyordum.” Cesaretimi toplayıp gözlerinin içine baktım.

“Zaten sen öyle dediğin için kullandım ve bundan sonra hep böyle teşekkür edeceğim.”

Elimi tutup alnına ve kalbine götürdü.

Asla ayrılmayacakmışız gibi el ele durduk.

Sahile vuran kütük okyanusa karışıp gözden kaybolana dek.

IŞIK

Elimde Deni'nin mektubuyla Aceh Havaalanı'nda tek başıma oturuyordum.

Birden kendimi o kadar yalnız hissettim ki çantamı açıp Örümcük'in verdiği deniz kabuğunu çıkardım.

Kendimce bir uğur yapmıştım; kırılmışsa hayatımın geri kalanı berbat geçecekti.

Ama hâlâ olduğu gibi duruyordu. Kusursuzdu.

Kabuğu tekrar çantama koyup günlüğümü açtım ve annemin kartını çıkardım. Bunu belki onuncu kez okuyordum ki adımını duyup kafamı kaldırdım.

Babam bana doğru koşuyordu. Sakalı daha da uzamıştı. "Sienna Hope Jones!" diye bağırdı ve bana kemiklerimi kırarcasına sarıldı. Ağlıyordu. Ben de öyle (zaten ağlıyordum, onu görünce ulumaya başlamıştım.). Kim bilir bir elimde Deni'nin mektubu, diğerinde annemin kartıyla zırlarken ne acayip görünüyordum!

“İyi misin?” diye sordu. Sanki hayır desem başım daha büyük bir belaya girecekti.

“Hayır. Yani evet. Bilmiyorum.”

“Yaralı ya da hasta değilsin, değil mi?” Beni baştan aşağı süzdü. “Kırık çıkık falan?”

Kalppler sayılıyor mu?

“İyiyim, baba.”

Alnını ovuşturdu. “Aslında daha önce gelecektim ama fırtına çıktı ve uçak rötar yaptı. Kâbus gibiydi. Aklımdan neler geçtiğini bir bilsen! Bir daha ASLA benim iznim olmadan bir işe kalkışma, anlaşıldı mı?”

Kafamı sallayınca bana tekrar sarıldı. Sonra cebinden çıkardığı kâğıt mendili bana uzattı.

“Nada ranzana bıraktığın notu verdiğinde, bir an geçmiş gibi tekrar yaşıyormuşum gibi hissettim. Sen tıpkı onun gibisin, Sienna. Buraya yalnız geleceğini tahmin etmeliydim!”

“Beni anneme mi benzetiyorsun?”

“Hem de nasıl. Ama uzun zamandır o kadar durgundun ki hazırlıksız yakalandım ve... bu oldu.”

Sanki benim yerime bir başkasıyla konuşuyormuş gibi terminale baktı.

Ellerimi sıktı ve gözleri tekrar bana kaydı. “İkinizi birden kaybedemem.”

Sonra sırt çantamın üzerindeki günlüğü ve kartı gördü. Deniz kaplumbağalarını ve camgöbeği okyanusu.

“Bu ne?” Sonra birden tanıdı ve dondu kaldı.

Kartı ona uzattım.

Babam, annemin yazdıklarını yaşlı gözlerle okurken kalbim deli gibi çarpıyordu.

“Bunu ne zaman aldın?” diye sordu.

“Sen eve döndükten sonra.”

“Neden bana söylemedin?”

Omzumu silktim. “Bilmem. Sanırım onunla aramızda bir sır kalsın istedim.”

“Bunca zamandır umudunu kaybetmemenin sebebi bu muydu?”

Tekrar omzumu silktim. “Galiba.”

Parmaklarını annemin el yazısında gezdirdi. Sanki onu görüyor gibiydi.

Kendimi korkunç hissettim. Onu bu kadar endişelendirdiğim ve bu kartı sakladığım için. Kabuk bağlamış bir yarayı tekrar kanattığım için.

Ama ona sormak zorundaydım. Çünkü artık bu sorunun ağırlığını taşıyamıyordum.

“Anneme tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum baba.”

Karta bakmaya devam etti.

“Kaza Hint Okyanusu’nda oldu, değil mi?”

“Evet,” dedi sessizce.

Derin bir nefes aldım. “O gün yola çıkmasına nasıl izin verdiğini anlamıyorum. Tehlikeli olduğunu bilmiyor

muydun? Yağmur yağmıyor muydu? Neden onu durdurmadın?”

“Denedim.”

“Ne demek denedim?” Bak bu yeni bir bilgiydi.

“Hayatım, bunu şimdiye kadar seninle paylaşmadım çünkü anneni suçlamayı istemedim. Onun hakkında kötü düşünmene dayanamam.”

“Anlat, baba. Neler oldu? İnan, kaldırabilirim.”

“O gün Tayland’da fırtına çıkmıştı ve giderek kötüleşiyordu. Geçici olarak inşa ettiğimiz kulübelerin çatıları uçmaya başladı. Yardım malzemeleri ıslanıyordu. Kargaşayı görmeliydin. Hepimiz bir yerlere koşturuyorduk. Sonra telsizden imdat çağrısı aldık. Çağrıya annen cevap verdi. Dağın diğer tarafındaki köyün okulu hasar görmüştü ve yaralı çocuklar vardı. Tutturdu onlara yardıma gideceğim diye. Tabii, uçağın pilotu itiraz etti. Bu havada imkânı yok dedi. Annene beklememizi söyledim. Fırtına dinince hemen gidecektik. Ama çocuklar için endişeleniyordu...”

“Eee?”

“Kavga ettik. Çünkü inadı tutmuştu. Kalması için ısrar ettim ama dinletemedim. Gideceğini söyleyip duruyordu. Sienna, doğrusunu istersen bunu o kadar büyütmedim. Ona inanmıyordum. Annen bildiğini okuyan bir kadındı ama mantıklıydı. Hayatını riske atacağını düşünemedim. Uçağın motor gürültüsünü duyduğumda köylülere yardım

ediyordum. Hemen koştum ama geç kalmıştığ. Fırtınada havalandı.”

“Aman Tanrım.”

Üzüntüyle kafasını iki yana salladı.

Bir süre konuşmadık.

“İyi ama pilotu nasıl ikna etmiş?” dedim az sonra.

“Annenin pilot lisansı vardı.”

“Nasıl yani? Uçağı annem mi kullanıyordu?”

“Evet.” Babam suratını ovuşturdu. “O çocuklara yardım edebileceğini düşünüyordu. Evet, iyi bir pilottu ama öyle bir havada...”

Annemden nefret etmek istemiyordum. Bunu köydeki çaresiz çocukları düşünerek yapmıştı. Fakat öfkeme engel olamıyordum. Neleri riske attığını hiç düşünmemiş miydi?

“İşte bu yüzden,” dedi babam kırığın bir sesle, “onun okyanustaki adalardan birine ya da suya çakıldığını düşündük. Daha önce böyle bir havada uçmamıştı. Hiç deneyimi yoktu. İyisin değıl mi, Sienna?”

Yutkundum. “Evet. Gereğı bilmek istiyordum. Baba, söz veriyorum beni kaybetmeyeceksin. Deni’ye yardım etmem gerekiyordu. İyi ki de gelmişim çünkü mutlu bir haber aldı. Ama bir daha sana akıl danışmadan hiçbir işe kalkışmayacağım.”

Benim sonum anneminki gibi olmayacaktı.

Babam yüzüme bakıp derin bir iç geçirdi. “Bunu duyduğuma ne kadar sevindim bilemezsin. Deni’den söz et-

mişken, o nerede? Sanırım onunla uzun bir konuşma yap-sam iyi olacak.”

Babama gördüklerimi anlattım. Toplu mezarları, Azmi’yle Siti’yi. Amelia’yı ve Rema’nın hikâyesini.

Beni ağzı beş karış açık dinledi ve bitirdiğinde kafasını iki yana salladı. “İnanılmaz.”

“Yani Deni iyi,” dedim. “Nihayet evine döndü.”

Yogyakarta’da Tom ve Vera’yla buluştuk. Babam *pesant-ren*’in kurucusuyla benim konuşmamı istedi. Oradan kaçtığımız için üzgün olduğumu söyledim. Acaba bu söz-lerimde ne kadar samimi olduğum hakkında bir fikri var mıydı?

Bavulumdaki eşyaların çoğunu Elli’ye verdim, ona yazacağımı ve boya kalemleri göndereceğimi söyledim. Nada’yla kızlara veda ettim. *Pesantren*’e döndüğüm-den beri hakkımdaki söylentiler artmıştı ama aldırımıyordum.

Bazen üç maymunu oynamak işe yarıyordu.

Babam yatakhanelerde kurdukları aile sisteminin ba-sarılı olduğunu söyledi. Çocuklar TSSB semptomlarıyla daha iyi başa çıkıyordu. Belki buraya bir daha davet edile-bilirdik. *Teşekkürler, ben almayayım.*

Ama bu tip tüm projeler gibi bizimki de henüz emekle-me aşamasındaydı. İki haftada tüm bu acının tedavi edil-mesi imkânsızdı.

Olsun, en azından bir başlangıç yapmıştık.

Pesantren'de nereye baksam Deni'yi hatırlıyordum. Burada onsuz olmak işkence gibiydi.

Nihayet evimize dönmek üzere uçağımıza bindik.

“Televizyon seyretmek ister misin?” dedi Tom bana kulaklığını uzatarak. Kemer ikaz ışıkları yeni sönmüştü. “Endonezya'daki kanallarda iyi şovlar var.”

Babamla Vera birlikte oturuyor, aynı filmi izleyip gü-lüşüyordu. Bu manzara ilk kez midemi bulandırmadı. En azından birimiz mutluydu.

“Belki sonra,” dedim Tom'a.

Tuvalete gitmek için izin istedim ve kapıyı kapayınca Deni'nin mektubunu açtım.

Rambut Kuning'im için,

Sana evimle ilgili şarkının sözlerini yazdım. Terima kasih, Deni.

Jeumpa, Aceh'teki en meşhur çiçektir. Mis gibi kokar ve çok güzeldir. Rengi beyaz ve sarıdır, içine biraz kırmızı karışmıştır. Taç yapraklarının hepsi birbirinden güzeldir. Ay parladığında ve rüzgâr çıktığında taç yaprakları teker teker düşer. O kadar güzel kokar ki onu koklama fırsatınız olursa şanslısınız demektir. Jeumpa çiçeği çok güzeldir.

Gelinle damat tahtlarında otururken, jeumpa çiçeği gelinin saçlarını süsler. Kokusu misk kadar muhteşem-

dir. Aceh’li hanımlar onun kokusunu özler. Dolunayın ışığında ve gece rüzgârı estiğinde jeumpa çiçeğinin yaprakları düşer. Ama Aceh’li hanımlar onun kokusunu hiç unutmaz.

Seni bulacağım. Deni.

Bu satırları Rema’dan önce yazmıştı.

Gözyaşlarım kelimeleri ıslattı ve mürekkep yayıldı. Öyle ki sonunda kâğıdı yüzümden uzaklaştırmak zorunda kaldım.

O zaman benim, bir gün gelini olabileceğimi düşünüyordu.

Seni nasıl unutacağım?

Uçuş görevlisinin sesiyle uyandım. “San Francisco Havaalanı’na varmak üzereyiz. Lütfen, kemerlerinizi bağlayın ve koltuklarınızı dikey pozisyona getirin. Ethelia Havayolları’yla uçtuğunuz için teşekkür ederiz.”

İnişe geçmiştik ama umurumda değildi. Yolculuk boyunca korkmak aklıma bile gelmemişti.

Kemerim takılıydı ve sağ salim inecektik.

Sienna, sen her zaman tek parça kalmayı başarırırsın. Aceh uçağımızı beklerken Deni böyle demişti.

Tüm yol boyunca Deni’nin bana söylediklerini düşünüp durmuştum.

Belki haklıydı.

Annemi havaalanında bizi beklerken hayal ettim.

Sarı, gür saçlarını gevşek bir topuz yapmıştı. Üzerinde taşlanmış bir kotla ince askılı bir atlet vardı. Kolları uzun, ince ve saatlerce bahçede çalıştığı için kaslıydı. Bize doğru koşuyor ve bana sarılıyordu. *Yolculuk nasıldı, Denizkızı?* diyordu. *Bana her şeyi anlat.* Sonra fısıldıyordu. *Özellikle de heyecan verici ayrıntıları.*

Ve ben anlatıyordum.

Her şeyi.

Deni'yle Borobudur'daki tapmağa gidişimizi, sırtının ılık kokusunu, kollarımı ona doladığımda kalbimin nasıl çarptığını. Motor tepesinde dolambaçlı yollarda kıvrılırken nasıl sağa sola yattığımı. Bana bunu çocukken annem öğretmişti. Pembe sörfümün üzerinde.

Ona acıklı kısımları da anlatıyordum. Ölüm duvarını, kafası kopuk oyuncak bebeği. Rema'yı Deni'ye götürdüğü mü ve onları birlikte bıraktığımı.

Bulutlar pamuk şeker pembesine dönüşmüştü. California'da gün batıyordu.

Endonezya'ya giderken renkler beni başka bir yere götürüyordu. Sokak çocuklarına, *pesantren*'e ve Elli'ye.

Amelia'ya, Azmi ve Siti'ye. Anneme ve babama. Deni'ye.

Ilık avucumu buz gibi cama dayadım.

Portakallı Dondurma Işığı eve dönüş yolumu aydınlatıyordu.

KISMET,

1. GÜN

EV

Büyükanneyle Bev bizi havaalanında bekliyordu. Elllerinde kendi hazırladıkları pankartlar vardı. Üzerlerinde, UMUT EKİBİ ve GENÇ KAÇAK SIENNA JONES yazıyordu.

“Ha, ha, çok komik!” dedim grup hâlinde kucaklaşırdık. Ama Bev birden beni itti.

“Hey, bulaşıcı hastalık falan kapmadın, değil mi?” diye sordu.

“Yalnızca kuş gribi,” dedim ruhsuz bir sesle.

“Hadi be?”

Omzumu silktim.

“Valla bütün gün kuşlarla takıldım. Oradakileri hasta olsalar bile ıtlaf etmiyorlar. Herkes evinde kumru besliyor.” Deni’nin annesinin kumrularını anlatışını hatırladım.

Tekrar California’da olduğuma inanamıyordum.

Büyükannem bir kahkaha atıp bana tekrar sarılırken Bev hâlâ beni inceliyordu. Herhâlde iltihaplı yaralarım var mı ya da ağızımdan köpükler fışkıracak mı diye bakıyordu.

“Dalga geçiyorum, Bev. Bende kuş gribi falan yok. Ama kuşlar hakkında anlattıklarım doğru.”

“Az kalsın seni karantinaya alırdıcağım!” Şakadan dirsek attı. “Kardeşim nerede diye merak ediyorsan, seni beklemekten vazgeçip Meksika’ya sörfe gitti.”

Beklemekten vazgeçti, öyle mi? Örümcek beni mi beklemişti? “Ne yapalım,” dedim.

Uçuşumuzun nasıl geçtiğini, yemekleri ve başımızdan geçen maceraları sordular. Onlara eğer Endonezyalı olsaydık bu sohbeti acı çay eşliğinde yapacağımızı söyledim.

“Hazır mısın, evlat?” diye sordu babam. “İstersen yolda pizzacıya uğrayalım.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim. Olmak istediğim tek bir yer vardı ve oraya yalnız gitmeliydim.

Önce müziği duydum, sitarın tıngırtısını.

Dünyanın bu tarafında havada baharat kokusu yoktu ama sitarın sesi beni yine uzaklara götürmüştü. Beni gördüğünde ayağa kalktı. “Hey, bu Sienna Jones değil mi?” dedi kovboy aksanıyla. Elindeki tahta müzik aletini salladı.

Dayanamayıp güldüm ve “Ta kendisi,” dedim aynı tonu taklit ederek.

Sunny Cove'un sarp kayalılarında dikilen Örümcek'in arkasında ay ışığının vurduğu deniz manzarası vardı.

Bana sarılınca bir an ikimiz de ne yapacağımızı bilemedik ama Örümcek her zamanki gibi komikti. Çok geçmeden yine gülümsüyorduk.

"Meksika'da olduğunu sanıyordum," dedim laf olsun diye.

"Öyleydim. Daha birkaç saat önce döndüm."

"Ben de. Yani ben de eve yeni döndüm."

"Biliyorum," dedi. Sitarı biraz daha tıngırdatıp yere bıraktı.

"Bu süpermiş." Sitarı bakıyordu.

"Beğendin mi?"

"Ben bayıldım ama size acıyorum. Bilirsin, kimse on iki yaşında *Stairway to Heaven*'ı benim kadar katletmemiştir." Çocukluğundaki gitar merakını kastediyordu.

"Sitarla denesene! O zaman katletmek neymiş görürsün." Birden duraksadım. Onunla olmak ne kadar kolaydı. Acıyla geçen son günlerimden sonra tekrar gülümsemek iyi gelmişti.

"Aman sanki sen çok becerebilirsin de!" diye dalga geçti Örümcek.

"Neyse... Hoşuna gittiğine sevindim. Sokak satıcılarından alışveriş edip postaneden bir şey göndermek kolay olmadı. Düşün, tek başıma yapamadığım için babam yardım etti."

Şehre indiğimiz günü hatırlamıştım. Örümcek'e alacak mükemmel hediye arayışımı.

Gözlerini kaçırıp sitara baktı. "Eee, nasıldı?"

Bev'e anlattıklarımın ne kadarını öğrendiğini bilmiyordum. Omzumu silktim. "İyi. Kötü. Çılgın."

Bana dikkatle baktı. "Farklı görünüyorsun."

Farklı *hissediyordum*.

"Belki jet lag yüzündendir," dedim lakayt bir tavırla.

Kafasını salladı. Sarı saçları hafif rüzgârda dalgalanıyordu.

"Hayır, bu başka bir şey."

"Nasıl yani? Büyümüş müyüm? Boyum mu uzamış? Şişmanlamış mıyım? Ah, yoksa kısaldım mı?" diye dalga geçtim.

Onu görmek güzeldi. Oysa buraya tek başıma ağlamaya gelmişim.

"Evet, büyümüşsün. Boyun da uzamış. Ama hâlâ Örümcek Adam'dan kısasın."

Aramızda sadece birkaç santim vardı. Deni'den sonra Örümcek'le olmak tuhaf geliyordu.

"Meksika nasıldı?" dedim. Ne garipti! Örümcek, Meksika'da dalgaları kovalarken Deni'yle arkadaşları onların yarattığı travmadan kurtulmaya çalışıyordu.

"Sizden sonra hemen yola çıktım. Buralar sensiz çok sıkıcı olacaktı."

"Hadi canım," dedim gülümseyerek.

Örümcek kafasını kaşdı ve ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. “Ama sen sıkılmadın, değil mi?” Gözlerini kısmıştı. “Bir çocukla kaçtığını duydum.”

Dudağını ısırdım. “O kadar basit değil.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ya ne?”

“Hımmm...”

“Bana anlatmak istemiyor musun?”

“Hayır, istemediğimden değil... Ama sana başka birinden söz etmek tuhaf geliyor.”

Biraz daha yaklaştı. Okyanus rüzgârı sertleşmişti. Hafifçe titredim.

Örümcek artık gülümsemiyordu. “Neden?”

“Çünkü... Biliyorsun işte.”

“Neyi?”

“Of, nasıl söylesem... Aslında biz yalnızca arkadaşız. Ama tuhaf geliyor.”

Üşüdüğümü görünce kollarımı ovuşturdu. “Sweatshirt’ümü ister misin?”

Cevap vermeme beklemeden kapüşonlu eşofman üstünü kafasından geçirdi. Bronz renkli karnı gözler önüne serilmişti. Tişörtünü çekmeseydim sweatshirt’üyle birlikte çıkacaktı. O sırada parmaklarım kazara tenine değdi.

“Al,” dedi giyinmeme yardım ederek.

“Sağ ol.”

Tekrar kollarımı tuttu. Bu kez kumlu sweatshirt’ünün altındaydılar. Sonra dudağını ısırıp beni bıraktı. “Tekrar

kaçmadan önce sana bir şey vereceğim.” Kayaların arasından çizgi roman sayfasına sarılı bir paket çıkardı. “Doğum günü hediyen,” dedi gülümseyerek. “Sen gitmeden önce hazır olmadığı için veremedim.”

“Doğum günü hediyesi mi? Dur, bir dakika. Bu gece buraya geleceğimi nereden bildin?”

Çekingen bir tavırla gülümsedi. “Bev uçağının kaçta ineceğini söylemişti. *Eğer onu biraz tanıyorsam doğru Cove’a gelir*, diye düşündüm.”

Seni bulacağım.

Belki Deni’yle Örümcek birbirlerinden o kadar farklı değildi.

“Hadi, açsana.”

Paketten lotus pozisyonunda oturmuş, minik, kil bir Buda çıktı. Elinde düz bir tepsi tutuyordu. “Bir mumluk. Odana koyman için.”

İnanamıyordum. “Bunu benim için mi yaptın? Vay canına! Mükemmel.”

Abartma gibisinden elini salladı. Ama beğendiğime sevindiği belliydi.

“Gerçek doğum gününde bitiremediğim için kusura bakma. Seramik fırını için sıra beklemek zorunda kaldım. Ortam çok geyikti. Sanat muhabbeti.”

“Heykel yaptığını bile bilmiyordum. Süper!”

“Ah, belki benimle daha sık takılmalısın. Kim bilir daha neler keşfedersin?”

“Biliyor musun, Endonezya’da eski bir Budist tapınağına gittim. İnanılmazdı. Bir sürü resim çektim. Sadece duvardaki pencerelerden görünen taş Budalar vardı.” Pencereleri tarif etmek için parmaklarımı baklava şeklinde birleştirdim. “Orada geçirdiğim en güzel günlerden biriydi. Onun için bu hediye...”

Apa? Deni doğru kelimeyi ararken böyle diyordu.

“Harika mı? Şahane mi? Ne?”

“Hepsi.”

“Bir tapınağa gittiğini bilmiyordum.” Omzunu silktilti. “Sadece bundan hoşlanacağını düşündüm.”

Oraya gideceğimi ben de bilmiyordum.

“Gerçekten çok güzel. Teşekkür ederim.” Mumluğu göğsüme bastırdım. “Ben de sana bir şey göstereceğim.” Eşofmanımın cebinden Örümcek’in bana verdiği deniz kabuğunu çıkardım. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Birden sıcak basmıştı ve serin hava hoşuma gitmişti.

“A, bu hâlâ duruyor mu?” dedi şaşkınlıkla.

“İnanabiliyor musun, tüm yolculuk boyunca kırılmadı. Sanırım şans getirdiği konusunda haklıydın.” Yassı deniz-kestanesini avucuna koydum.

Dalgalar kayalıklara vuruyor, uzaktaki deniz fenerinin ışığı yavaşça dönüyordu. Tırnağımın kenarını ısırdım. *Yapma*, diye düşündüm. *Sırf eve döndün diye ödleklik etme. Ona gerçeği söyle.*

“Örümcek?”

Bana hoş bir ifadeyle baktı. “Evet?”

“Gitmeden önce öyle tuhaf davrandığım için özür dilerim. Aslında bir sürü şey için üzgünüm. Neler hissettiğimi bilmeni istemedim. Seni kendimden uzaklaştırdım. Annem öldükten sonra bana yardım etmene izin vermediydim.”

“Önemi yok. Bu uzun zaman önceydi.”

“Hayır, saçmalıyordum ve Endonezya’ya gidene kadar ne kadar aptalca hareket ettiğimin farkında değildim. Korkularımı öğrenirsen artık benden hoşlanmayacağını sandım. Ben... birini daha kaybetmeye dayanamazdım.”

“Ama ben asla böyle düşünmedim. Korktuğunu biliyordum ve bunun için iyi sebeplerin vardı. Kim bilir ben olsam ne yapardım? Hayal bile edemiyorum. Sen çok celsurdun.”

“Gerçekten mi?”

Bana iyice yaklaştı. “Evet.”

“Ama beni görmezden geldin?”

“Öyle bir amacım yoktu. Sadece... denemeyi bıraktım. Pes ettim. Biliyorum, aptalcaydı. Senden asla vazgeçmemeliydim. Endonezya’ya gitmeden önce beraber zaman geçirdiğimizde ne kadar harika olduğunu hatırladım. Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun.”

“Ama...”

Beni kendine çekti. “Hey, bırak bitireyim. Hep aklımdaydın. Her zaman bir tek sen oldun.”

Örümcek ve ben. Örümcek ve Denizkızı.

Birden neden daha önce birlikte olamadığımızı anladım. Neden Deni'yle daha kolay iletişim kurduğumu. Sadece bir acıyı paylaştığımız için değildi. O, eski Sienna'yı tanımıyordu. Nasıl biri olduğumu bilmiyordu.

Ama Örümcek. O hep hayatımdaydı.

Unutmaya çalıştığım günlerde bile.

Bir süre sessizce dalgaları seyrettik ve birbirimize kaçamak bakışlar fırlattık.

“Örümcek?” diye fısıldadım.

“Evet?”

“Onu gördüm.”

“Neyi?”

“Portakallı Dondurma Işığı'nı. Uçağın camından. Ama daha çok Çikolatalı Dondurma Işığı gibiydi. Çünkü orada hava kirliliği var.”

Örümcek kaşlarını kaldırdı. “Sana gerçek olduğunu söyledim.”

“Beni de hayalperest biri yaptın.”

Birbirimize baktık. Çocukken hangimiz gözünü önce çekecek diye oyun oynardık. Ama bu kez ikimiz de bakmayı sürdürdük.

“Onun için güneş doğarken dışarı çıkacağım. İstersen gelebilirsin,” dedim umarsız bir tavırla.

“Nereye gideceksin?”

Okyanusu işaret ettim. Ay ışığının vurduğu köpüklü dalgaları.

“Sörf yapmaya mı? *Sörf mü yapacaksın?*” Şüpheyle gözlerini kıstı. “Endonezya’da o çocukla birlikte sörf yapmadın, değil mi? Bilirsin sakın bir tipimdir ama bu beni biraz kızdırabilir.”

Güldüm. “Deni yüzme bile bilmiyordu.”

“Ciddi misin? Ben Endonezyalıları sörfte meraklı sanırdım.”

“Her yeri Bali mi sanıyorsun? Aceh’liler boş vakitlerini yüzerek değerlendirmiyor. Deniz yalnızca balık tutmak için.” Birden sustum.

Örümcek’in yüzü ciddileşti. “Bana her şeyi anlatacaksın, değil mi?”

“Evet ama bugün değil. Biraz zamana ihtiyacım var.”

“Tamam. Serçe parmak sözü mü?” Bronz serçe parmağını kaldırdı. Deni’ninkinden ne kadar farklıydı. Ama ay ışığında gözlerindeki ifade aynıydı.

“Serçe parmak sözü,” dedim parmağımı onunkine dola-
yarak. “Eee, tamam mıyız? Yarın buluşuyor muyuz?”

Örümcek’in yüzünde alaycı bir bakış belirdi. “Altı buçuk?”

Sırıttım. “Ohooo! Birileri tembel çıktı. Altı olsun. Zaten saat farkı yüzünden uyuyamayacağım.”

Neşeyle kafa salladı. “Anlaştık.”

Parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi. Bana doğru eğildi.

Kulağıma fısıldadı. “Denizkızı?”

“Evet?”

Döndüm ve beni öptü.

Bir değil, iki kez. Hem de dudağımdan!

Ağzında tuz tadı vardı. Deniz gibi.

Beni kendine çekti. “Örümcek,” diye fısıldadım ayrıldığımızda. “Geri dönmek güzel.”

Kendime.